ERICA SOMMER

Un covor de perle

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI

ALCRIS
M94

Capitolul 1

Rianna și fratele ei Martin se plimbau pe strada lată care se întindea de-a lungul cheiului. Un șir de palmieri pitici străjuiau la distanțe regulate hotelurile impunătoare și blocurile de locuințe.

– Ce peisaj minunat trebuie să se vadă de la ferestrele camerelor care dau spre Mediterana, remarcă Rianna.

Martin era atent să găsească hotelul unde aveau acea importantă întâlnire de dimineață.

– Iată-l, spuse el după câteva minute. Hotelul Bolzano.

Recepționera îl informă pe Martin că domnul Holford Sinclair lipsea momentan, dar că avea să se întoarcă în scurt timp.

– Între timp, vom bea o cafea.

După o jumătate de oră, Rianna aruncă o privire la ceas.

– Ai răbdare.

– Vreau să cred că va veni în cele din urmă. Ar fi păcat să fi făcut tot acest lung drum degeaba.

– Ești o pesimistă incorigibilă. Aceasta este marea noastră șansă și nu ești dispusă să-i îngădui bietului om o întârziere de o jumătate de oră.

Rianna încercă să se gândească la ceea ce spera să-i aducă această întâlnire. Acum o lună, nici măcar nu-și imagina că ea și fratele ei vor fi acum în Sicilia, în acest hotel din Marsala, orașul port din sud-vestul insulei. Nu era pe deplin mulțumită de posibila lor aventură. De trei ani își ajuta fratele să realizeze filme de scurt metraj pentru diverse instituții de învățământ, agenții de turism și, ocazional, pentru televiziune. În plus, scria articole de călătorie pentru ziare și reviste, pe care le ilustra cu fotografii făcute fie de ea, fie de Martin. Călătoriseră deja în multe locuri prin Europa, dar când lui Martin i se ivi ocazia de a face un film subacvatic în zona Siciliei, se arătă încântat de această șansă.

– N-ai făcut prea multe scufundări, obiectase ea când a aflat de acest plan.

– Destule ca să știu cum să evit riscurile. În plus, vreau să aflu mai mult despre aparatele de filmat subacvatice și am astfel ocazia să capăt experiență.

– Și eu? Înot foarte bine, dar nu sunt bună la scufundări.

– Am explicat agentului din Londra că am lucrat întotdeauna cu asistenta mea și a spus că nu crede să existe vreo obiecție din partea șefului expediției. Pentru tine ar fi o ocazie minunată să explorezi insula și să scrii o duzină de articole, dacă nu cumva o duzină de cărți.

Așadar, Rianna își însoțea acum fratele în baza unei promisiuni destul de vagi care se putea dovedi o simplă himeră.

– Dacă nu ne acceptă, crezi că ne va plăti cheltuielile de călătorie?

– Ne va accepta. Nu găsești chiar atât de ușor cameramani cu experiență, iar ajutorul tău la prelucrarea materialului nu este deloc de neglijat.

Un bărbat înalt și zvelt apăru în fața Riannei.

– Domnul Derwent? Sunt Holford Sinclair. Îmi pare rău că v-am făcut să mă așteptați, dar am fost reținut în port.

Privi întrebător spre Rianna, nedumerit de prezența ei acolo.

– Ea este sora mea, Rianna.

– Să-nțeleg c-ați venit în vacanță?

– Este asistenta mea. Face toată munca de prelucrare și finisare.

– Mă tem că nu putem lua pasageri la bordul iahtului. Nu avem prevăzute facilități pentru membri de sex feminin ai echipajului.

Martin vru să protesteze, dar apoi se arătă destul de înțelept pentru a nu face nici o remarcă în acest sens și a-l lăsa pe domnul Sinclair să dea detalii despre proiectul respectiv.

– Presupun că agentul meu din Londra v-a explicat că operatorul cu care lucrez în mod obișnuit s-a accidentat și va lipsi câteva luni. Ce experiență aveți în ceea ce privește filmările subacvatice?

– Recunosc că n-am prea multă experiență: câteva scufundări în Cornwall, câteva în Scoția. Dar, cred că mă descurc. Ați primit datele despre filmele pe care le-am realizat până acum.

În timp ce bărbații continuau să discute, Rianna îl privi cu atenție pe acest Holford Sinclair de care depindea angajarea lor.

Avea umerii lați, dar era foarte zvelt, așa cum era de așteptat pentru un scufundător profesionist. Trăsăturile îi erau obișnuite, dar plăcute: păr negru, bărbie pronunțată, linie fină a buzelor. Ceea ce-i atrase atenția, era însă albastrul incredibil al ochilor. Părea să aibă aproape treizeci de ani și ridurile fine arătau că acest om era capabil să și râdă câteodată, deși i se adresa acum fratelui ei pe un ton cât se poate de serios.

– Te rugăm să ne scuzi, domnișoară Derwent, spuse el întorcându-se brusc spre ea și surprinzând-o în timp ce-l privea. Am discutat probleme profesionale și te-am neglijat. Să mergem împreună să luăm prânzul.

Tot timpul cât au stat în restaurantul hotelului, Rianna și-a dat seama că fratele ei era tensionat. Nu ascultase cu atenție toată discuția lor, dar era clar că nu mergea totul perfect. Se gândi că e de datoria ei să întrețină o conversație plăcută, de dragul lui Martin, mai ales că domnul Sinclair părea interesat de munca ei de ziaristă specializată în articole de călătorie.

– Ai ocazia să vizitezi Sicilia, îi spuse acesta, și vei avea o mulțime de lucruri de făcut cât timp noi scotocim pe fundul mării.

– Mă ocup în general de aspecte mai puțin cunoscute – locuri neobișnuite, obiceiuri locale nepopularizate în orice broșură de călătorie.

– Vă pot da adresele câtorva hoteluri mici și ieftine, dacă rămâneți mai mult timp. De asemenea, ar fi foarte convenabil să stați la o pensiune. Acum, vom lua un taxi ca să vă arăt iahtul.

„Celestina“ era legat de țărm cu odgoane.

– Nu este un iaht mare, comentă domnul Sinclair. Nu prea avem mult loc, mai ales din cauza echipamentului. Trebuie să vă las acum. Mai am de rezolvat unele probleme ca să putem începe lucrul la timp. Ați vrea însă să luăm cina împreună, la hotelul Umberto? Este în apropiere de catedrală. Vă convine la nouă și jumătate, cel târziu zece?

– Este perfect, acceptă Martin.

– Care e verdictul? întrebă Rianna, rămasă singură cu fratele ei.

– Nu sunt sigur. Se pare că mă va angaja pentru o lună, de probă, să vadă cum mă comport, dar, în ceea ce te privește, știi deja că nu te acceptă la bord. Mă așteptam însă să te lase să lucrezi împreună cu mine la procesarea filmului, ca de obicei.

– Chiar dacă rămân pe țărm, tot aș putea să te ajut, deși va fi mai greu. Dar, nu-ți pierde speranța. Poate că, dacă va

vedea că lucrăm mai bine împreună, cine știe, va reveni asupra hotărârii și mă va lăsa măcar câteodată la bord.

– Și-o fi închipuit că nu ești sora mea și că încerc să-mi infiltrez prietena în echipă.

– Ce, e misogin? Nu suportă ca universul lui masculin să fie invadat de o prezență feminină? Dau, dacă se teme că din cauza mea, ceilalți membri ai echipajului nu-și vor mai vedea de treabă, liniștește-l și spune-i că nu se pune problema de așa ceva.

– Eu știu? Dac-am fi semănat mai mult, n-ar mai fi avut dubii că ești sora mea. Dar așa, cu părul tău…

Într-adevăr, aveau un aer de familie, dar Martin moștenise părul blond și ochii cenușii de la mama lor, pe când Rianna avea părul arămiu și ochii căprui, la fel ca sora tatălui lor care fusese o mare frumusețe la vremea ei.

La ora fixată, Rianna și Martin erau în fața hotelului Umberto – evident, un hotel de lux. În hol, totul era sclipitor și te învăluia parfumul discret al florilor. Holford Sinclair îi întâmpină și-i conduse spre un grup alcătuit din doisprezece bărbați și o femeie, unde urmară prezentările. Li s-a făcut cunoștință mai întâi cu signorina Emilia Cavallini, o tânără superbă cu păr negru satinat, ochi luminoși cenușii și un ten ca o petală de trandafir, cu o tentă delicată de culoare. Le-au fost prezentați și ceilalți bărbați, dintre care doi sau trei italieni și un englez, Duncan Merton, deși Rianna nu era sigură că acesta din urmă făcea parte din echipaj.

– Signor Medini este persoana cheie în ceea ce privește echipamentul nostru, explică domnul Sinclair. Este autoritatea locală care ne dă avizul pentru scufundări. Trebuie să avem permisiunea Guvernului Italian. Așadar, încercăm să-i fim pe plac întotdeauna, spuse el zâmbind către domnul rotofei și chel din fața sa.

– Nu-l luați în seamă, protestă signor Medini. Dar, în fiecare zi sunt asaltat de tineri care vor să caute comori pe fundul mării.

– Dar nu este cazul nostru. Suntem interesați de arheologie marină, de vasele naufragiate cu sute de ani în urmă și de eventualele vestigii ale unor așezări acoperite ulterior de mare. Desigur, dacă găsim niște lingouri de aur sau vreun cufăr plin cu bijuterii, le vom considera ca pe o mică recompensă pentru efortul nostru.

Conversația continuă în engleză și italiană, pentru că Emilia vorbea perfect engleza, iar Holford Sinclair vorbea foarte cursiv în italiană. După câteva minute, Rianna își dădu seama că englezul Duncan Merton schimbase locul cu Martin, venind lângă ea, ceea ce-i dăduse posibilitatea lui Martin să se așeze lângă Emilia cu care discuta într-una.

– Va face parte și fratele tău din echipă? întrebă Duncan.

– Așa sperăm amândoi, dar rămâne la latitudinea domnului Sinclair. Cred c-a stabilit să-l angajeze de probă pentru o lună.

– Înseamnă că rămâi și tu?

– Depinde. Dacă găsesc locuri inedite pe care să le pot filma, atunci voi rămâne cu Martin până la terminarea expediției.

– Când voi avea timp liber, aș vrea să-ți arăt câteva locuri. Sicilia e o insulă fascinantă, plină de vestigii ale istoriei, farmec, tradiții și pitoresc.

– Mulțumesc, dar bănuiesc că timpul tău liber este limitat. Faci parte din echipa domnului Sinclair?

– Da, aș putea spune că sunt asistentul său principal. Lucrăm împreună de aproximativ trei ani. Am fost cu el în Pacific, apoi în Golful Mexic, de asemenea în apele Greciei.

– Asta înseamnă că-i vei putea da lui Martin unele sfaturi, din moment ce ai atât de multă experiență.

– Sigur că da. Voi face tot ce pot pentru tine, adăugă el încet.

Expresia feței lui bronzate o făcu pe Rianna să zâmbească politicos, dar să-și mute privirea în altă parte. I se părea că acest tânăr e prea grăbit. Cât despre ea, nu intenționa să se implice într-un scurt interludiu romantic necugetat cu unul din viitorii colegi ai lui Martin. Spre surprinderea ei, constată că, de la locul lui, Holford Sinclair o privea fix, ca și cum s-ar fi întrebat dacă poate fi de vreun folos în cadrul expediției.

Când petrecerea se termină puțin după miezul nopții, Holford Sinclair îl mai reținu câteva minute pe Martin pentru a-i mai da unele instrucțiuni, în timp ce Rianna îi

aștepta deoparte. În drum spre ieșirea din hotel, signorina Emilia Cavallini, abia schiță un salut vag adresat ei.

– Fata aceasta, Emilia, începu Martin entuziasmat, în taxi, în drum spre casă, este superbă, nu-i așa?

– Este foarte frumoasă. Aproape ireal de frumoasă.

– Ba e cât se poate de reală. Tatăl ei este unul din cei mai importanți exportatori de vinuri de aici.

– Nu te entuziasma așa de repede. Nu se știe cine poate deveni gelos.

– Nu-ți face griji. În orice caz, s-a interesat dacă ești iubita mea.

– Nu și-a dat seama că avem același nume de familie?

– Probabil că n-a fost atentă. Când i-am spus că ești sora mea, mi-a dăruit cel mai fascinant zâmbet.

– Ar fi bine să nu te lași fascinat de ea și nici de vreo altă fată de aici, mai ales după ultimele experiențe.

– Bine, bunico. Aș putea să-ți dau același sfat. Am observat că te simțeai foarte bine în compania lui Duncan Merton.

– Încercam doar să mă fac plăcută celorlalți membri ai echipei tale. A mai spus ceva domnul Sinclair în legătură cu tine?

– Vrea să mai fac un examen medical aici, pentru o mai mare siguranță, deși i-am arătat certificatele din Londra.

– Domnul Sinclair mi-a dat adresele câtorva hoteluri.

– Du-te tu mâine să alegi. Categoric, nu ne putem permite să rămânem în hotelul în care stăm acum, dar, pe

de altă parte, dacă nu sunt acceptat după această lună de probă, nu cred că mai are rost să ne mutăm în altă parte.

– Chiar dacă domnul Sinclair nu te acceptă în echipa lui, este păcat să ratăm ocazia de a lucra aici. Este pentru prima oară când suntem pe această insulă și am putea face niște filme interesante. Sau aș putea lucra singură, dacă tu ești ocupat.

Abia acum, pentru prima dată, Rianna începea să vadă clar ce are de făcut: se simțea deja cucerită de această insulă scăldată în soare și parfum de flori, cu vestigii antice și cu amenințarea tacită a vârfului Etna.

– Bine. Ne vedem la prânz. Acum merg să mă întâlnesc cu Duncan Merton în port. Poate că el constituie punctul de atracție, o necăji Martin. Ieri erai convinsă că alergăm după o himeră venind aici, iar acum ești hotărâtă să-ți petreci vara în acest loc.

– Să spunem că știu să găsesc partea bună până și într-o dezamăgire.

Ar mai fi avut niște argumente, dar preferă să le păstreze pentru ea. Unul din ele ar fi fost că vroia să-l convingă pe domnul Sinclair de spiritul ei independent, prin faptul că era capabilă să lucreze pe cont propriu, chiar dacă nu era acceptată în cadrul expediției. Un alt argument se referea la vădita plăcere pe care Martin o afișa în compania frumoasei Emilia. Chiar înainte de Crăciun, logodnica lui Martin îi înapoiase în mod neașteptat inelul și, în decurs de o lună, se căsătorise cu un alt bărbat, ceea ce fusese un adevărat șoc pentru el.

Micile hoteluri recomandate de Holford Sinclair erau curate și păreau confortabile, dar cam departe de port, așa că Rianna încercă și la pensiune. Părea să fi găsit exact ceea ce le trebuia când proprietăreasa, văzând-o că ezită din cauza camerelor prea mici, îi arătă, într-o curte interioară, o vilă cu două dormitoare și un living, foarte spațioase, plus o bucătărie și o baie, la un preț foarte convenabil.

Îi povesti cu atâta entuziasm lui Martin despre această Vila Rosa, încât acesta acceptă ca amândoi să se mute acolo.

– E programată o vizită pe iahtul Celestina pentru seara aceasta, o anunță Martin.

– Sunt și eu invitată?

– Am fost rugat să vin cu tine.

– Asta ca să văd eu însămi că iahtul nu e un loc potrivit pentru femei?

De pe țărm, iahtul părea foarte mic, dar fiecare centimetru pătrat era exploatat la maximum.

– Este închiriat de la proprietarul său care acum are un vas mai mare și mai luxos cu care navighează în apele Australiei, explică Holford Sinclair.

– Cum îți schimbi mașina, ca să ai o marcă nouă și mai scumpă, comentă Rianna.

– Văd că nu agreezi acest gen de magnați, dar nouă ne prinde foarte bine că putem beneficia de acest iaht.

– Și cine îl conduce?

– Proprietarul a fost suficient de prudent pentru a numi la comandă pe căpitanul său, Carlo, un ofițer de marină

ieșit la pensie, care și-a luat ca secund un tânăr, un băiat bun la toate. Dar, în cazuri de urgență, ca de exemplu pe timp de furtună, toți ajutăm.

Apoi, Holford îi arătă cabinele, sala de mese, sala de lucru.

– Spațiul este utilizat foarte inteligent, remarcă ea, gândindu-se dacă nu cumva i se arăta în mod ostentativ imposibilitatea ca două persoane să poată lucra împreună într-un loc atât de strâmt. Am închiriat o căsuță lângă pensiune, așa că Martin va putea lua de lucru și acasă, dacă vrea.

– Mi-ați luat-o înainte. Eu încă nu știu dacă să rămân în continuare sau nu la hotel.

– Îmi pare bine că te văd aici, Rianna, o întâmpină Duncan Merton când ajunseră din nou pe punte. Ce spui de sediul nostru?

– Tocmai admiram cât de bine este împărțit spațiul. Sper că vă înțelegeți întotdeauna bine între voi, fără certuri și supărări.

– Nu ne permitem disensiuni, interveni Holford pe un ton tăios. De aceea, trebuie să ne asigurăm de la bun început că formăm o echipă unită. Apropo, aici toți ne spunem pe nume. Pot să-ți spun Rianna? Este un nume neobișnuit.

– Cred că este galez, poate la origine a fost celt, domnule Sinclair.

– Holford, spuse el zâmbind și ochii lui albaștri se umplură de căldură.

Erau toți invitați la cină pe iaht și Rianna era extrem de surprinsă de cantitatea și varietatea felurilor de mâncare pe care Jeffrey, bucătarul vasului, le pregătise.

Din nou pe punte, învăluiți de noaptea pe a cărei mantie neagră luminile orașului străluceau asemenea unor bijuterii, Rianna și Duncan Merton discutau.

– Ești sigură că nu ți-e frig?

– Nu, e plăcut să stai afară într-o seară de martie.

– Păcat că nu e la fel de plăcut și în adâncul apei; după cum știi, durează mai mult până când temperatura apei crește.

– Pe de altă parte, însă, marea reține căldura mai mult, până toamna târziu.

– Ai făcut vreodată scufundări?

– Nu. Și nici nu sunt foarte dornică să încerc.

– Dacă te răzgândești mi-ar face plăcere să te învăț.

– Ce fel de lecții vrei să-i dai Riannei? Se auzi deodată vocea lui Holford.

– Doar legate de scufundări.

– Te entuziasmează ideea, Rianna?

– Nu în mod deosebit, dar s-ar putea ca la un moment dat să-mi doresc să descopăr secretele mării.

– Să nu-i subestimezi niciodată puterea, replică Holford pe un ton aproape furios. Sunt o mulțime de mistere pe care nu le înțelegem încă și poate că nici nu le vom înțelege vreodată.

– Eu mă retrag, mormăi Duncan și dispăru în întuneric.

Înainte ca Rianna să aibă timp să pretexteze că-i e frig pentru a părăsi puntea, Holford se așeză pe scaunul de pe care tocmai se ridicase Duncan. Era conștientă că, pentru binele lui Martin, trebuia să evite orice discuție în contradictoriu cu potențialul șef al acestuia.

– Probabil că am vorbit nechibzuit despre mare, nu sunt chiar atât de curajoasă.

Deși nu-i vedea expresia ochilor, apropierea lui o făcea în mod inexplicabil să se simtă stânjenită.

– Am primit rezultatul analizelor lui Martin, spuse el brusc, ca și cum n-ar fi auzit-o. Pare satisfăcător, dar îți dai seama că munca noastră presupune mai mult decât o condiție fizică adecvată. Cred că fratele tău are temperamentul potrivit, dar vom face împreună scufundări de probă pentru a ne putea da seama.

– Mulțumesc. Pentru Martin, va însemna enorm să fie acceptat. Desigur, după luna de probă.

– Crezi că se va consacra acestui tip de studiu? Sau vrea doar să experimenteze un nou gen de fotografie?

– Nu cred că-ți pot răspunde la această întrebare. Mă îndoiesc că Martin însuși ar putea da un răspuns satisfăcător în acest stadiu.

– Bine spus. Unul din lucrurile de preț ale lui Martin este loialitatea surorii lui.

Cum Rianna nu știu ce să spună ca răspuns la acest compliment neașteptat, Holford schimbă cu abilitate subiectul.

– Sper că nu mă vei considera indiscret, dar îmi pot înțelege mai bine echipa dacă știu câte ceva despre situația familială a fiecărui membru.

– Deloc, înțeleg perfect. Mama noastră a murit acum zece ani, când Martin avea paisprezece, iar eu aproape treisprezece ani. O verișoară a tatălui a venit să locuiască împreună cu noi, dar când a plecat, după aproximativ un an, ne-am dat seama că ne putem descurca și singuri. Cred că l-a deranjat mai mult pe tata decât pe noi. Este conferențiar la colegiul universitar din orașul nostru și are tabieturile lui și stilul lui de viață.

– Ce predă?

– Istoria, dar e pasionat și de matematică, și din când în când pregătește studenții pentru examene. Spune că sunt două lumi total diferite: istoria este imprevizibilă, iar matematica este previzibilă până la un anumit punct.

– De ce consideră istoria imprevizibilă din moment ce evenimentele s-au petrecut deja?

– Spune că se pot face sute de speculații: dacă Napoleon ar fi procedat cu totul altfel, dacă un rege n-ar fi murit exact la momentul potrivit pentru a lăsa tronul liber, dacă cineva s-ar fi opus în loc să cedeze… Tata poate găsi o mulțime de incidente care ar fi schimbat cursul istoriei.

– Înțeleg.

– Ne distram grozav cu el în vacanțe. Făceam o mulțime de excursii și ne încuraja cu tot felul de pasiuni: studiul naturii, pictură. Acum îmi dau seama că încerca să ne învețe

să vedem, nu să trecem nepăsători pe lângă tot ce ne înconjoară. I-a cumpărat lui Martin primul aparat de fotografiat, sfătuindu-l să developeze singur filmul. Mergeam să vedem biserici și clădiri vechi și ne-nvăța despre diferitele stiluri arhitectonice. Întotdeauna avea timp pentru noi, când eram copii.

– Și acum? Cum se descurcă fără voi?

– Vine zilnic o menajeră. Locuim în apropiere de St.Albans și e fericit să ne aibă alături ori de câte ori timpul ne permite. Încercăm să facem în așa fel încât vacanțele noastre să coincidă cu ale lui.

– De data aceasta, nu veți fi liberi decât la toamnă. Dacă Martin rezistă la ritmul nostru de lucru, vom fi foarte ocupați până la sfârșitul lui septembrie. Sau intenționezi să pleci mai devreme?

– Să înțeleg că mă consideri un impediment?

– Deloc, răspunse el, deși după o mică pauză, ca și cum n-ar fi fost foarte sigur.

– Îmi voi face planurile pe parcurs. După cum ai spus chiar tu, Sicilia îmi oferă suficient material de lucru pentru câteva luni.

– Mă tem că te-am reținut prea mult pe punte, spuse el ridicându-se brusc. Poate ți-e frig. Scuză-mă.

Pretextul era foarte convenabil pentru a pune capăt acelei discuții liniștite. Categoric, individul acesta știa cum să se debaraseze de o fată atunci când îi convenea.

– Poate că e timpul să mergem la țărm, sugeră Martin care tocmai apăruse pe punte. Ești gata, Rianna?

– Gata, răspunse aceasta, nevrând să rămână mai mult decât era dorită, păstrând însă amintirea acestei seri la bordul Celestinei unde nu știa când și dacă va mai fi invitată vreodată.

Duncan cârmi ambarcațiunea spre țărm și o ajută pe Rianna să urce treptele din piatră în port.

– Trebuie să știi ceva, îi spuse el liniștit, mergând alături de ea.

– Nu mă face părtașă la cine știe ce secret înfricoșător.

– Nu, e vorba despre altceva. Holford trebuie să fie extrem de atent când alege un membru al echipei. De aceea este atât de riguros cu fratele tău și, când vom face scufundările, exigența lui va fi și mai mare. Anul trecut am pierdut un om în Pacific.

– Vrei să spui c-a murit? S-a înecat?

– Da. Părea să aibă o condiție fizică bună, dar n-a ieșit la suprafață la timp; când l-am tras noi afară, era deja mort. Holford se simte vinovat pentru acest accident. Individul acela era căsătorit și Holford se simte cu atât mai mult răspunzător față de soția acestuia.

– Dar a fost un accident.

– Sigur c-a fost un accident. Doar nu ne luptăm între noi când suntem în adânc, ar fi prea periculos. Nu-i spune lui Martin, continuă el observându-l pe acesta apropiindu-se de ei. Probabil că va afla mai târziu, dar nu acum.

– De ce să nu știe?

– Individul acela era cameraman.

N-a mai fost timp pentru alte explicații, pentru că Martin îi ajunsese din urmă, scuzându-se că întârziase, discutând cu Jeffrey.

Ajunși la hotel, Rianna încă se întreba ce-l determinase pe Duncan să-i povestească acel incident. Încerca să-l pună pe Holford într-o lumină nefavorabilă sau să-l descurajeze pe Martin de a intra în echipă? Această ultimă ipoteză părea foarte puțin probabilă; dacă Martin refuza oferta lui Holford, s-ar fi întors amândoi în Anglia, ori Duncan păruse foarte dornic ca ea să rămână pe insulă cât mai mult timp posibil. Cât despre ea, nu se simțea atrasă în mod deosebit de el. De fapt, nu se simțea atrasă de nici unul din membrii echipei pe care-i cunoscuse până atunci. Avea mult de lucru și n-avea timp de pierdut cu nici un bărbat, și în nici un caz cu Holford. Zâmbi, gândindu-se că, mai degrabă Holford n-ar fi avut pentru nimic în lume timp de pierdut cu ea. Probabil că ochii lui albaștri aveau un efect special asupra oricărei femei, așa că nu trebuia să ia în seamă privirile lui. Data viitoare când îl va mai întâlni, își va concentra atenția asupra bărbiei sau cravatei lui, în caz că va purta așa ceva, dar îi va evita categoric privirea.

Capitolul 2

În următoarele zile, cât timp Martin era ocupat cu exerciții de înot și cu probele de scufundare, Rianna se ocupă de mutatul în Casa Rosa. Își adusese mașina de scris, o cameră video și două aparate de fotografiat, cu filmele corespunzătoare. Signora Offredi, propietăreasa pensiunii de alături, o ajută să-și instaleze încă un dulap pentru manuscrise și fișe și-i puse la dispoziție o mașină de gătit electrică. Rianna spera ca astfel să se descurce. Fusese pesemne prea optimistă căci, la primul mic dejun împreună în noua locuință, pâinea era prea arsă, iar cafeaua pe jumătate rece.

– Tocmai bine, trebuie să am mare grijă să-mi mențin silueta, Holford mă avertizează mereu că inamicul numărul unu al scufundătorilor este grăsimea. Apropo, intenționează să facem o scufundare în dreptul insulelor Egadi, unde este mai periculos.

– Te va însoți și el?

– Firește. Vrea să vadă el însuși cum mă descurc.

– Înseamnă că vei lipsi câteva zile?

– Nu știu încă. Probabil ne va spune mai precis. Ce vei face între timp?

– Fiindcă tot suntem în Marsala, m-am gândit să aflu mai multe despre comerțul cu vin, să fac unele asocieri cu istoria orașului și să fotografiez câteva locuri mai ciudate.

– Tatăl Emiliei ți-ar putea da toate informațiile necesare în legătură cu producția de vin. Păcat că nu te pot însoți și eu. Mi-ar plăcea s-o mai văd pe Emilia.

– Fără îndoială că este promisă cine știe cărui italian bogat de viță nobilă, astfel încât căsătoria lor să fie uniunea a două familii patriciene. Așa că, fii atent.

– Vom vedea ce mai oferă insula în materie de frumusețe feminină. E încă prematur de discutat.

După ce Martin plecă la antrenamentul zilnic, Rianna încercă să se gândească la modalitatea cea mai bună de a intra în legătură cu firma producătoare de vinuri, Cavallini. Mai avea nevoie de câteva hărți și planuri ale orașului, așa că ieși la cumpărături și alese un restaurant la care să mănânce pentru prânz. Puțin mai târziu, în timp ce-și bea deja cafeaua, studiind ghidul de conversație în limba italiană, auzi voci cunoscute discutând în engleză lângă masa la care stătea ea. Erau Duncan și Holford. Cei doi bărbați se amuzară de inutilitatea ciudatelor fraze din ghid,

care nu-și găseau locul în nici o conversație logică. În mod inexplicabil, Riannei îi făcea plăcere compania lor, fie chiar și pentru un sfert de oră.

– Aș putea să-ți împrumut niște manuale din care să înveți într-adevăr ceva, spuse Holford. Ți-ai făcut deja un plan de explorare a insulei?

– Nu încă. M-am gândit că, în timp ce sunteți plecați în insulele Egadis – Martin mi-a spus că intenționați să mergeți acolo – aș putea să cercetez orașul Marsala, care pare foarte interesant. De asemenea, aș vrea să aflu câte ceva despre producția de vinuri de aici. Oare aș putea intra în legătură cu firma Cavallini?

– Foarte ușor. Te pot duce chiar eu acolo în această după-amiază, dacă îți convine.

– Mulțumesc, m-ar ajuta mult, deși nu vreau să-ți răpesc timpul.

În aceeași clipă, Rianna se uită spre Duncan și-i observă zâmbetul amuzat în colțul buzelor. Imediat, acesta se ridică.

– Dacă o însoțești pe Rianna la pivnițele de vin ale familiei Cavallini, eu plec. Presupun că nu e nici o șansă de a o vedea pe frumoasa Emilia acolo.

– Nu este o fată dornică de a face carieră și în nici un caz mâna dreaptă a tatălui ei.

Rianna sesiză tonul ușor acid din vocea lui Holford. Cu toate acestea, el îi zâmbi lui Duncan care le făcu semn cu mâna și plecă.

– Mergem pe jos sau vrei să luăm un taxi? întrebă Holford. Nu e departe.

– Mergem pe jos.

Signor Cavallini îi primi bucuros pe Holford și pe Rianna în biroul său și acceptă fără nici o ezitare ca Rianna să viziteze fabrica de vinuri.

– Poate că într-o dimineață ar fi cel mai bine, spuse el. Vei avea timp suficient pentru a-ți lua notițe.

Părea încântat de ideea scrierii unor articole despre firma lui. Modestă, Rianna se simți datoare să sublinieze faptul că, deocamdată nu avea comenzi de la editori, dar că spera să-și poată vinde materialul unor reviste.

– Nu cred că trebuie să vă temeți că eforturile domnișoarei Derwent vor fi zadarnice, interveni Holford spre surprinderea ei. Este foarte competentă și nu se angajează în proiecte pe care nu le poate duce la capăt.

S-au stabilit apoi ziua, fotografiile care pot fi furnizate de departamentul de publicitate și toate celelalte detalii.

– Ai riscat pentru mine, se adresă ea lui Holford după încheierea vizitei. De unde știi că nu lucrez de mântuială?

– Nu-mi pari a fi tipul de om care lucrează de mântuială, răspunse el grav, oprindu-se în mijlocul trotuarului.

– Mulțumesc. Trebuie să mă străduiesc să mă ridic la înălțimea imaginii pe care ți-ai creat-o despre mine. Numai luând lucrurile ușor în glumă putea ține sub control senzația de deliciu pe care o simțea în prezența acestui bărbat și față de încrederea pe care o exprimase în capacitatea ei.

– Aș vrea să văd mica voastră vilă, dacă-mi permiți. Dacă Martin intenționează să lucreze și acolo, aș vrea să mă asigur că are toate condițiile. S-ar putea să ne dispensăm și de unele echipamente de la bord și să le trimitem acasă la voi.

– Desigur.

Holford se arătă încântat de casă și-și prelungi vizita peste așteptările Riannei, la o cafea. Când în cele din urmă se ridică să plece, mai aruncă o privire de jur-împrejur și spuse ca o concluzie, ca și cum ar fi gândit cu voce tare:

– Da, da… cu mult mai bine decât să locuiești într-un hotel…

Traversând curtea spre poartă, se întâlni cu Martin care tocmai se întorcea acasă. Acesta îl conduse, informându-l în legătură cu diverse detalii tehnice. De la poartă, Holford se întoarse și făcu semn cu mâna spre Rianna, rămasă în pragul casei. Cu obrajii îmbujorați de o plăcere inexplicabilă, aceasta intră grăbită, enervată de reacția ei de școlăriță.

– Probabil că Holford vrea să se asigure că nu locuiesc lângă vreun cabaret sau club de noapte, spuse Martin în glumă, întors după ce și-a condus oaspetele.

– Când plecați în insule? schimbă Rianna subiectul.

– Cred că vrea să plecăm vineri.

– Vineri? Nici un marinar n-ar porni într-o vineri.

– Holford nu respectă regulile marinarilor.

„Regulile nimănui“ se gândi Rianna. Pentru el, probabil că nu contează decât regulile mării și ale lui.

După două zile, Rianna primi cu surprindere vizita lui Jeffrey, biologul și bucătarul echipei.

– Holford spunea că te cam chinuiești cu mașina de gătit. Îmi dai voie să mă uit puțin?

– Sigur, te rog.

Afară aștepta o camionetă cu câteva mobile. Vrei să arăți unde să fie puse?

Mobile? Afară, signora Offredi se ocupa deja de recepționarea lor. Uluită, Rianna indică unde să fie depozitate. Era vorba despre patru scaune, o masă rotundă și două șezlonguri. Nu putea fi altul decât Holford care le trimisese.

– Îți plac? întrebă Jeffrey care tocmai terminase de pus la punct mașina de gătit.

– Da, sunt exact ce îmi doream. Scaune și o măsuță pe care să le putem folosi atât înăuntru, cât și afară.

– Holford se pricepe. Vorbește italiana mai bine decât oricare dintre noi și nu-l întrece nimeni în a se tocmi. Ai avut dreptate să-l lași pe el să se ocupe.

Rianna încuviință, zâmbind. Într-adevăr, trebuia să lase impresia că Holford făcuse aceasta la rugămintea ei.

– Vrei să rămâi la prânz? Mâncăm ce se găsește…

– Nu, mulțumesc, dar te pot duce la o trattoria din apropiere, dacă-ți face plăcere să mă însoțești.

– Cum să nu!

În timpul mesei, Jeffrey vorbi cu pasiune despre studiile sale de biolog, despre hotărârea de a se specializa în domeniul marin, despre frumusețea universului subacvatic.

– În unele locuri, este ca o lume de giuvaere: anemone de mare de culoarea și forma roșiilor și grote marine care par capitonate cu catifea albastră și verde. Cine nu se scufundă în adâncul mării, nu știe ce pierde.

Rianna chiar se gândea că Holford este norocos că are în echipă astfel de oameni pasionați și spera ca entuziasmul fratelui ei pentru acest tip de muncă să-i aducă acceptarea în echipă.

Când s-a întors la Casa Rosa, Signora Offredi o aștepta cu un mesaj.

– Signor Sinclair te roagă să mergi la hotelul Bolzano cât poți de repede.

– Signor Sinclair… Bolzano… Este chiar hotelul unde locuiește.

Aproape intră în panică la gândul că o nenorocire i s-ar fi putut întâmpla lui Martin. Ceru permisiunea signorei Offredi și-i telefonă imediat.

– Nu, n-are nici o legătură cu Martin, răspunse Holford destul de dur la întrebarea ei. Este… o chestiune personală… Mă gândeam că poate ai vrea să mă ajuți.

– Iau un taxi și vin imediat.

La hotelul Bolzano, așteptă doar câteva minute în hol până când Holford coborî s-o întâmpine.

– Am un musafir la care nu mă așteptam, începu el. Este vorba de doamna Patterson, care a venit pentru o scurtă vacanță. Este soția… ei bine, soțul ei a făcut parte din echipa mea acum câtva timp. Nu se simte prea bine și e și obosită după călătorie… vei vedea tu însăți.

Rianna, total nedumerită, îl urmă într-o cameră de la etajul al doilea. Pe balcon stătea la umbră pe un șezlong o tânără blondă, cu obrazul palid, evident foarte obosită.

– Lynda, ți-o prezint pe domnișoara Derwent. Rianna, doamna Patterson.

Doamna Patterson îi zâmbi vag.

– Cum te mai simți? o întrebă Holford, aplecându-se asupra ei.

– Foarte obosită, îi răspunse aceasta, ridicând spre el o privire pe care Rianna nu știa dacă s-o interpreteze ca plină de adorație, sau ca simplă consecință a epuizării fizice și strângându-i mâna.

– Trebuie să te odihnești cât poți de mult. N-ar fi trebuit să faci această călătorie la un timp atât de scurt după ce ai fost bolnavă.

– Pur și simplu n-am mai putut suporta să mai stau în Anglia. A fost o iarnă interminabilă. Îmi doream cu disperare puțin soare. Și mi-ai spus că pot veni aici oricând.

– Desigur. Clima de aici îți va face mult bine și Rianna te va ajuta.

– Mulțumesc.

Holford o luă pe Rianna în dormitor.

– Doamna Patterson a fost de curând bolnavă. Nu cred c-o pot lăsa singură într-un astfel de hotel. După cum știi, intenționăm să plecăm mâine spre insule. Și vor mai fi și alte ocazii în care va trebui să lipsim câteva zile în șir.

– Cum să te ajut? încercă Rianna să pună capăt acestor explicații.

– Vila pe care încerc s-o închiriez nu este disponibilă încă și vroiam să te întreb dacă Lynda – doamna Patterson, ar putea sta la tine cât suntem noi plecați.

– Are nevoie de îngrijire medicală?

– Nu. Momentan, e doar foarte obosită. Dacă m-ar fi anunțat că vine, aș fi putut aranja cumva, dar așa…

– Ce complotați acolo? se auzi vocea doamnei Patterson de pe balcon.

– Încercăm să găsim soluția cea mai bună pentru tine. Rianna, mă poți ajuta? Adăugă el în șoaptă.

– Sigur. Voi face tot ce pot ca să se simtă bine.

Zâmbetul lui și emoția pe care i-o produsese când o luă de mână au recompensat-o suficient.

– Rianna va avea grijă de tine aceste câteva zile cât suntem plecați.

– Dar de ce să nu rămân aici?

– Este un hotel bun, desigur, dar te vei simți mai bine cu Rianna. Are o vilă încântătoare.

– Aveți un regim special, doamnă Patterson? întrebă Rianna, venind și ea pe balcon.

– Spune-mi Lynda. Nu, nimic deosebit. Mănânc puțin.

– Probabil asta este una din marile tale probleme, spuse Holford, așa că va trebui să rezolvăm în primul rând aceasta. Ce-ai spune să luăm masa împreună?

– La restaurantul de jos? Mi-ar plăcea foarte mult.

– Mă gândeam să ni se aducă masa aici, dar dacă preferi la restaurant. Rianna, stai și tu cu noi, nu-i așa?

– Poate c-ar fi mai bine să cinăm aici, la urma urmei, șopti Lynda stins, închizând ochii.

– Nu, nu, insist. Îți va face mult mai bine să mai vezi și alte figuri în loc să stai aici, tristă.

– Tristă? Nu, în nici un caz.

– Cred c-ar fi mai bine să nu rămân, spuse Rianna calm, adresându-se lui Holford.

– Ba da, trebuie să rămâi. Avem multe de discutat și mâine nu voi avea timp. Martin se poate descurca singur, nu-i așa?

– Da, va mânca la restaurant sau la pensiunea unde locuim.

– Atunci, s-a aranjat. Acum, vă las pentru o jumătate de oră. Poate că Lynda are nevoie de ajutorul tău ca să se îmbrace.

Trebuia să fie nu numai infirmieră, ci și pe post de cameristă, se gândi Rianna, dar, abținându-se de la orice răzvrătire, adoptă o atitudine prietenoasă și amabilă față de această tânără fragilă care părea să exercite o putere extraordinară asupra lui Holford.

– Ce efort inutil să mă îmbrac elegant, când puteam să cinăm aici, în cameră, murmură Lynda.

Deși era de aceeași părere, Rianna nu răspunse. Avea încă impresia că Lynda ar fi preferat o cină în doi, doar ea cu Holford.

Când coborâră din lift, Lynda păși nesigură și aproape că se prăbuși în brațele lui Holford care le aștepta. Pentru Rianna, surprizele nu se terminară aici. Lângă Holford se afla și Duncan Merton care o salută pe Lynda cu familiaritatea unei vechi cunoștințe.

Tot timpul mesei, Lynda întreținu o conversație veselă, ușor persiflantă cu Holford și Duncan, referindu-se la persoane și întâmplări cunoscute de toți trei, excluzând-o astfel complet pe Rianna din discuția lor. Aceasta, cu un zâmbet forțat fixat pe buze, mâncă în tăcere și nu bău decât puțin vin, spre deosebire de Lynda căreia i se umplu paharul de câteva ori. Avu ocazia s-o studieze îndelung pe acea tânără cu o constituție atât de fragilă, încât bărbații simțeau nevoia s-o protejeze și s-o răsfețe în lux. Avea părul blond, lung până la umeri, părând ca de mătase în lumina candelabrelor, trăsături fine, dar o bărbie fermă și ochi albaștri cenușii care trădau o duritate contrastând cu aparența de fragilitate pe care figura ei o degaja.

– Ce vei face cât timp noi suntem la Egadis? auzi vocea lui Duncan, aproape de urechea ei.

– Am o mulțime de lucruri de făcut, răspunse Rianna cu un zâmbet, gândindu-se la obligația suplimentară pe care

și-o asumase în fața lui Holford și anume de a avea grijă de acea semiinvalidă care părea acum într-o formă excelentă. Îmi voi pregăti itinerariile pentru explorarea insulei, astfel încât să pot începe imediat să lucrez când Martin va fi cu voi.

– Cu ce te ocupi? întrebă Lynda.

– Rianna este o scriitoare de succes, răspunse Holford imediat.

– Scrii cărți? Ficțiune?

– Ah, nu! Articole, cărți de călătorie… De obicei, le ilustrez cu fotografii făcute de mine sau de fratele meu.

– Mă simt o ființă atât de inutilă, se plânse Lynda când cei doi bărbați își concentrară din nou atenția asupra ei. N-am nici un fel de talent.

– Prostii, tăgădui Holford, însă oarecum mecanic, ca și cum s-ar fi gândit la cu totul altceva.

După cină, Duncan insistă s-o conducă pe Rianna.

– Putem merge pe jos, dacă nu te deranjează. Este o noapte atât de frumoasă… comandată parcă special pentru o idilă. Dar, bănuiesc că nu ești într-o stare de spirit prea romantică, având în vedere ce ai de făcut.

– Te referi la faptul că trebuie să am grijă de doamna Patterson – Lynda? Ei, e doar temporar. Holford a spus că vila lui va fi în curând gata. În plus, când Lynda se va simți mai bine, cred că va prefera să stea la hotel.

– Nu contează unde locuiește, atâta timp cât este aproape de Holford.

– Dar nu e căsătorită? Soțul ei e în Anglia?

Pentru o clipă, Rianna se gândi că poate e divorțată.

– E văduvă.

– Ah, înțeleg. Ce trist!

În ciuda antipatiei sale, Rianna simți compasiune pentru acea tânără femeie care probabil că nu avea mai mult de douăzeci și opt de ani și care-și pierduse deja soțul.

– Da, sigur că e trist, dar părerea mea este că Jack Patterson era mult prea bun pentru ea.

– L-ai cunoscut?

– Bineînțeles. A făcut parte din echipa noastră. S-a înecat anul trecut în timpul unor scufundări în Pacific.

– Nu se poate… Nu mi-am închipuit că el era… spuse Rianna șocată, aproape împleticindu-se.

– Îmi pare rău Rianna. Am crezut că știi.

– Holford n-a spus că e văduvă. Se simte oarecum răspunzător față de ea?

– Și-a asumat răspunderea pentru viitorul ei. Îl va distruge, bietul de el.

– Are copii?

– Un băiețel care trebuie să aibă acum cinci ani. Evident, l-a lăsat acasă în Anglia, probabil cu bunicii.

– Presupun c-a venit aici într-o lungă vacanță, pentru a fi cât mai mult alături de Holford.

– Exact, deși știe foarte bine că nu prea va avea timp pentru ea în timpul verii. Pentru noi, asta e perioada în care suntem cel mai ocupați. Ei bine, am ajuns. Noapte bună, scumpa mea, șopti el, sărutând-o pe obraz.

Când intră în casă, Martin citea o revistă.

– Ce s-a întâmplat?

Rianna se lăsă să cadă într-un fotoliu și-i povesti pe scurt, evitând cu grijă să menționeze numele de familie al Lyndei.

– Așadar, n-a fost nici o nenorocire. Signora Offredi era convinsă că e vorba despre o chestiune de viață și de moarte. Ați cinat toți trei?

– Da, a fost și Duncan, care m-a condus acasă.

– Se pare că Duncan este curtenitor cu tine.

– E foarte comod pentru el – sora unui coleg de echipă. Ai văzut scaunele și masa?

– Da. Le-ai comandat?

– Nu. Holford le-a trimis. Dumnezeule, am uitat să-i mulțumesc.

– Vrei să spui că le-a trimis cadou?

– Nu sunt sigură, dar le pot plăti.

– Dacă le-a trimis în dar, mă întreb ce vrea în schimb.

– Ce mercantil sună! Să fie oare un astfel de om?

– N-aș crede, deși nu se știe niciodată.

Singură în camera ei, Rianna avea la ce să se gândească. Situația se schimbase total. Dar de fapt, care fusese situația înainte? Îi venea greu să recunoască, dar, cu fiecare întâlnire cu Holford, probabilitatea de a se îndrăgosti de el creștea vertiginos. Poate că sosirea neașteptată a Lyndei va tempera orice speranțe deșarte pe care Rianna ar fi fost tentată să le nutrească.

Capitolul 3

– Din moment ce Holford vine aici s-o aducă pe Lynda, nu puteți pleca împreună?

– Poate că se răzgândește sau întârzie. Este șef și vreau să vadă că-i respect ordinele.

– Ai dreptate. Va ști astfel că se poate baza întotdeauna pe tine. Succes. Dacă vezi vreun coral pe fundul mării, adu-mi și mie o bucată.

– Chiar mai multe, sau casete cu bijuterii… La revedere și ai grijă, nu-ți ocupa tot timpul cu tânăra aceea.

După aproximativ o jumătate de oră, sosiră Holford și Lynda.

– Sper că nu te-a obosit prea mult drumul, se adresă Rianna Lyndei care se lăsă condusă, oftând, spre un șezlong, în timp ce Holford se duse să-i aducă bagajul din mașină.

– Mi-am lăsat o parte din valize la hotel. Dacă voi avea nevoie de ceva, am să te rog pe tine să mergi să-mi aduci.

Rianna privea deja uluită la cele patru valize mari și alte trei mai mici, plus o cutie cu pălării, pe care Lynda le adusese.

– Nu vom lipsi mai mult de patru zile, spuse Holford Riannei. Lynda n-are nevoie decât de odihnă și de liniște. Nu cred că-ți va crea probleme.

– Mă bucur că-ți pot fi de folos. Apropo, mulțumesc mult pentru scaune și masă. Îmi sunt foarte utile și n-aș fi știut de unde să le cumpăr. N-au fost însă însoțite de nici o notă de plată. Te rog să mi-o trimiți.

– În nici un caz. Tu și Martin aveți nevoie de un oarecare confort. Oricum, este ceva neînsemnat. Folosiți-le cu plăcere.

Îi zâmbi și Rianna simți nevoia să se sprijine de cadrul ușii, în timp ce-l privea plecând.

– Ce-ai dori să faci? întrebă Rianna revenind lângă Lynda. Ți-am pregătit camera, dacă vrei să stai în pat. Sau preferi să stai în curte?

– Ah, știu că te deranjez, dar voi încerca să nu-ți fiu o povară. Aș sta puțin în curte.

Rianna o instală într-un fotoliu, sprijinită de perne și un pled pe genunchi.

– Așa e bine?

– Mulțumesc. Dar vino și tu să discutăm. Mă plictisesc singură.

Rianna se gândi că-și poate sacrifica o dimineață, apoi va proceda cu tact și va încerca să-și respecte programul de lucru.

– Ai mai fost în Sicilia? o întrebă ea pe Lynda.

– Nu, este prima dată când sunt aici. Am auzit atât de multe vorbindu-se despre această insulă și despre clima ei minunată în cea mai mare parte a anului, încât mi-am spus că trebuie neapărat să vin.

– Și eu sper să explorez cât mai mult din acest ținut. Să îmbin într-un fel, lucrul cu plăcerea.

– Da, îmi amintesc. Scrii cărți de călătorie. Holford te-a lăudat foarte mult.

– Nu sunt chiar atât de grozavă. Eu și fratele meu, Martin, lucrăm împreună. Eu mă ocup în special de partea scrisă. El filmează sau fotografiază și vindem apoi materialul unde putem.

– Vei sta mult timp aici?

– În Marsala, vrei să spui? Îmi voi stabili cartierul general aici; de aceea am închiriat această casă pe perioada verii. Martin va rămâne cu Holford și cu restul echipei tot sezonul.

Nu considera necesar să-i spună că Martin era încă în perioada de probă.

– Fratele tău face parte din echipă?

– Da. Este prima dată când lucrează cu ei.

– Înțeleg. Și vei rămâne aici destul de mult timp.

– Voi rămâne cu Martin.

– Ce specialitate are?

– E cameraman. Cel dinainte a avut un accident și este încă în convalescență.

– Holford nu prea are noroc cu operatorii pe care-i angajează, spuse Lynda după o tăcere de câteva clipe.

Nota de tristețe din vocea ei o mișcă pe Rianna, dar hotărî că e mai bine să nu spună că știe despre tragedia soțului ei.

– Mă duc să fac o cafea. Nu mă pricep prea mult la gătit, dar omletele îmi reușesc. Voi pregăti una pentru prânz, dacă ești de acord.

– Mulțumesc, dar nu vreau decât un pahar cu lapte și un biscuit.

Restul zilei se scurse în liniște. Lynda se odihni și în jurul orei cinci apăru proaspăt fardată și îmbrăcată cu o rochie de șifon de un verde pal.

– Ce rochie frumoasă, comentă Rianna. Arăți ca o nimfă.

– Presupun că va trebui să ne distrăm seara cum putem. Într-un fel, cred c-ar fi fost mai bine pentru mine să rămân la hotel, dar Holford s-a opus categoric. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, pentru că ai fost extrem de amabilă cu mine, dar este atât de anost să petreci o seară fără distracție.

– Putem merge la cinema. Nu e nevoie să cunoaștem limba ca să-nțelegem un film.

– Nu, ideea nu mă încântă. Filmele îmi produc adesea dureri de cap.

– Atunci, preferi să cinăm la restaurantul unui hotel?

– Oricum, ar fi mai antrenant decât să stăm în întunericul unei săli de cinematograf. Da, asta vom face.

Rianna chemă un taxi și hotărî să meargă la hotelul Umberto, pentru ca Lynda să nu aibă nostalgia celui de unde plecase.

Au fost conduse la o masă de colț de unde se vedea bine toată sala.

– Nu cunoști pe nimeni aici? întrebă Lynda, după ce privi cu atenție ocupanții tuturor meselor.

– Nu. Am fost aici o singură dată, când Holford a fixat prima întâlnire cu Martin.

După cină, în holul hotelului apăru un grup mic de bărbați și femei. Se apropiară de locul în care stăteau ele și unul dintre tineri ceru permisiunea de a lua unul din scaunele libere din preajma lor. Deodată, i se lumină fața și se aplecă spre Rianna.

– Signorina din Anglia, nu-i așa? Sunteți aici cu signor Sinclair?

Rianna îl recunoscu; era unul din bărbații cu care făcuse cunoștință în acea primă seară când venise la acest restaurant.

– Cine e bruneta? se interesă Lynda, după ce tânărul se întoarse la prietenii săi.

– Emilia Cavallini. Este fiica unuia din principalii producători de vinuri de aici. Este frumoasă, nu-i așa?

– Da, poate. Dar cam vulgară, ca de altfel majoritatea italienilor.

Rianna avu prudența de a nu comenta nimic, deși iritată de malițiozitatea Lyndei.

Apoi, Enrico, tânărul italian, reveni și le invită în grupul lui. Lynda se însufleți instantaneu, dar, chiar și așa, Rianna nu putu să nu observe că Emilia, strălucitoare, o eclipsa complet.

Conversația deveni generală, atât în engleză cât și în italiană și Lynda o felicită pe Emilia pentru engleza desăvârșită pe care o vorbea.

– Mă bucur că o consideri acceptabilă, răspunse Emilia cu un zâmbet rece. Am avut gurvernantă englezoaică și, de asemenea, am rude de origine engleză. Știi italiana?

– Mă tem că absolut deloc, recunoscu Lynda imediat, având cel puțin buna-cuviință de a roși.

Enrico o invită pe Emilia la dans, dar cum aceasta refuză, își reînnoi invitația către Lynda, care se ridică imediat.

– Lynda, crezi că e bine să dansezi? Încă nu ești complet restabilită.

– Sunt sigură că nu mi se poate întâmpla nimic rău alături de Enrico.

– Nu se simte bine? întrebă Emilia după ce Lynda și partenerul ei ajunseră pe ringul de dans.

– A fost de curând bolnavă și cred că e încă în convalescență.

– Povestește-mi despre ce lucrezi împreună cu fratele tău.

Rianna îi împărtăși câteva din proiectele lor deja începute și, la rândul ei, Emilia îi vorbi despre activitatea tatălui ei.

Când Lynda reveni împreună cu Enrico, deși extrem de palidă, insistă să mai rămână. Totuși, după aproximativ o jumătate de oră, Rianna decise în mod categoric să plece.

– Nu aveam nevoie decât de puțină odihnă, spuse Lynda bosumflată, în drum spre casă. Aș fi putut dansa aproape toată noaptea dacă nu m-ai fi oprit.

– Mai așteaptă o săptămână și pe urmă vei putea dansa toată noaptea. Holford se va supăra dacă, la venirea lui, vei fi mai bolnavă decât cum ai venit.

– Da, așa e. Trebuie să mă fac bine de dragul lui Holford.

„De dragul lui Holford“. Cuvintele se insinuară, chinuitoare, în mintea Riannei. Ce legătură era între ei? Pe lângă faptul că Holford se interesa de viitorul imediat al Lyndei, e și îndrăgostit de ea?

În zilele următoare, Lynda păru mult mai liniștită. Petreceau amândouă câteva ore dimineața făcând cumpărături, mâncau la un restaurant sau la o cafenea în aer liber, după care se întorceau la Casa Rosa pentru siestă. Seara, însă, Lynda devenea agitată, tânjind după o ambianță strălucitoare și veselă.

– Nu putem merge în fiecare seară la hotelul Umberto, neînsoțite.

– Poate ne întâlnim cu Enrico, sau cu alții din anturajul acelei italience.

– Mă îndoiesc că merg în același loc în fiecare seară. Mai ai puțină răbdare, când Holford se va întoarce, îl vei putea întreba pe el unde să mergi.

– Ai dreptate. Sunt nerecunoscătoare după tot ce ai făcut pentru mine… Voi avea răbdare.

Rianna începu să se întrebe dacă nu cumva o judecase greșit pe Lynda, lăsându-se influențată și de remarcele lui Duncan. Poate că șocul de a-și fi pierdut soțul atât de tânără o dezechilibrase și, în plus, cu o asemenea constituție fragilă, era oricând predispusă la boală. Își propuse, prin urmare, să dea dovadă de mai multă înțelegere.

– Ce-ar fi să ne petrecem ziua pe țărm? sugeră Rianna în dimineața zilei în care Holford și echipa trebuia să vină. Ne-am putea plimba pe plajă și apoi mergem în port să așteptăm întoarcerea „Celestinei".

– Ar fi ideal, se entuziasmă Lynda și se-mbrăcă imediat cu un costum superb – pantaloni și jachetă de culoarea zambilei.

După prânz, se instalară într-o cafenea din port, unde puteau aștepta în voie sosirea iahtului. Orele treceau, dar nici urmă de ambarcațiune.

– S-a întâmplat ceva. Știu! spuse Lynda agitată, ieșind în fugă din cafenea, privind fix marea întunecată. Simt că se întâmplă ceva îngrozitor. Așa a fost și data trecută. Doamne! Nu mi-l lua și pe Holford!

– Poate fi o explicație foarte simplă: au hotărât să mai rămână o zi, sau poate au venit mai devreme și nu i-am văzut.

– Atunci, vezi dacă iahtul e aici. Doar știi cum arată.

Rianna trebuia să ia repede o hotărâre, înainte ca Lynda să facă o criză de isterie.

– Să luăm un taxi până la hotelul unde stă Holford și să vedem dacă a venit, propuse Rianna calmă.

Fără să scoată un cuvânt, Lynda se urcă în taxi și, îngropându-și fața în mâini, plânse tot drumul.

În holul hotelului, într-un colț, Holford, Duncan, Martin și Jeffrey discutau liniștiți în fața a câte unui pahar cu Martini.

– Holford! strigă Lynda cu voce tremurândă, prăbușindu-se imediat în brațele lui.

Ceilalți bărbați se strânseră imediat în jurul ei.

– Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Holford, plictisit.

– Intenționam să vă întâmpinăm în port, deși fără flamuri și flori. Se pare c-am ratat mărețul moment, răspunse Rianna.

– Dar sunt câteva ore bune de când ne-am întors. Cum era să știm ce intenții aveți?

– Adevărat. A fost doar un capriciu din partea noastră, mai bine spus a mea. Eu am avut ideea, iar Lynda a fost imediat de acord. N-ați venit și n-am văzut nici iahtul și atunci ea s-a temut să nu vi se fi întâmplat vreun accident..

– Se pare că n-a fost o idee prea bună. Este foarte important ca Lynda să nu fie tulburată de teama unui accident.

– Înțeleg. Poate c-ar fi trebuit să-mi spui de la început.

Duncan comandă un pahar cu coniac pentru Lynda.

– Îmi pare rău pentru scena creată, murmură aceasta după ce bău recunoscătoare paharul. Acum mă simt bine.

– Cum v-ați descurcat? întrebă Holford, încercând să dea conversației o aparență de normalitate.

Riannei însă, nu-i scăpă nota de condescendență.

– Am petrecut minunat fără asistență masculină.

Ceilalți trei bărbați tăcură, evitând cu mare grijă privirea lui Holford. Pentru o fracțiune de secundă, Rianna citi în ochii lui Duncan confirmarea: Holford meritase pe deplin acest răspuns sarcastic.

– Aș putea rămâne noaptea aceasta la pensiune, dacă Lynda preferă să nu se mute, interveni Martin, pentru a salva situația.

– Nu, cred c-ar fi mai bine ca Lynda să rămână aici la noapte. Voi închiria o cameră. Am să te rog să ai amabilitatea, se adresă el Riannei, cu o politețe exagerată, dar pe un ton glacial, să pregătești câteva lucruri pentru noapte, din bagajul Lyndei, pe care le va aduce Martin aici, ca să nu te mai deranjezi.

– Desigur.

După care se și ridică s-o întrebe pe Lynda de ce are nevoie.

– Mâine, vila pe care am închiriat-o va fi gata și Lynda se va putea muta acolo.

Rianna se simțea deja exclusă, dar abia după două zile avea să afle până unde putea merge îndârjirea lui Holford.

Fuseseră invitați, ea și Martin la petrecerea de inaugurare a vilei. Duncan și Jeffrey se mutaseră și ei de la hotel și li se alăturase și Steve, care era responsabil cu acordarea de asistență medicală.

– Holford preferă întotdeauna ca majoritatea membrilor echipei să locuiască în același loc când se începe un sezon de scufundări, îi spusese Duncan la începutul serii.

– Înțeleg, e firesc. Dar Martin? Holford nu-l vrea și pe el cu voi?

– Evident că nu, deocamdată, altfel, ar fi spus.

Rianna era extrem de indignată. Așadar, încă o mișcare pentru a o îndepărta brutal de lângă echipă. Holford n-ar fi trebuit s-o lase să închirieze Casa Rosa pentru șase luni. Trebuia să-i fi spus sincer ce intenții are.

Lynda se instalase ca stăpâna casei, încântată de atenția atâtor bărbați care o înconjurau. Să fi știut de planul lui Holford și să-și fi programat venirea special pentru a coincide cu acest moment?

Furioasă cum era, Rianna nu simțea nici cea mai mică pornire de a se purta prietenos cu Holford și, înainte de

plecare, își putu da seama că sentimentul este reciproc. Martin mai avea ceva de discutat cu Duncan și între timp, Holford o conduse afară.

– Mă bucur c-ai putut avea grijă de Lynda, dar n-ar fi trebuit s-o lași să danseze. A fost total epuizată după aceea.

– Dimpotrivă, părea foarte înviorată.

– Nu înțelegi. Adesea pretinde că se simte bine când nu este deloc așa.

– În cazul acesta, a fost o prostie din partea mea s-o las să danseze cu Enrico, dar am tratat-o ca pe o femeie matură. Nu mi s-a părut că aș avea dreptul să mă port ca o dădacă.

Când termină de vorbit, văzu pe chipul lui efectul devastator al cuvintelor ei nesocotite; îl auzi inspirând adânc, gata să-i dea replica, apoi răzgândindu-se brusc.

– Scuză-mă, Holford. N-ar fi trebuit să spun acest lucru, dar…

– Desigur, n-am nici un drept să-ți cer favoruri. Lynda este responsabilitatea mea, dar, în calitate de prieten, am sperat că mă pot baza pe tine că vei avea grijă de această femeie care a pierdut atât de mult; nu e vorba de sănătatea ei, ci de mult mai mult.

– Am încercat să fac tot ce-am putut. Dacă pe viitor te mai pot ajuta…

– Puțin probabil, replică el tăios. Desigur, ai de lucru și nu vreau să te întrerup.

Martin și Duncan îi ajunseră din urmă, așa că discuția se întrerupse. Rianna arboră un zâmbet politicos și-și luă rămas bun de la toți membrii echipei, inclusiv de la Holford și o sărută pe Lynda.

Abia când au ajuns acasă, Martin o întrebă:

– Este ceva în neregulă între tine și Holford?

– Nu, de ce-ar fi?

– Am simțit pur și simplu, c-ar fi un fel de măr al discordiei între voi. Nu-ți displace, nu-i așa?

– Nu, sigur că nu. Și chiar dacă mi-ar displăcea, tot aș încerca să mă port prietenos cu el, pentru tine.

– Bun, în regulă. M-ar îngrijora să știu că sunteți certați.

– Nu-ți face griji. Singura problemă este că nu mă vrea pe iaht și se teme ca nu cumva să-i deranjez vreun membru al echipei.

Vorbise pe un ton convingător. Martin nu trebuia să bănuiască faptul că în seara aceasta se manifestase clar, fără putință de tăgadă, gelozia ei față de Lynda.

Oare ce-i povestise aceasta despre dans? Și ce rost avusese să-i relateze episodul, decât pentru a o pune pe ea într-o lumină nefavorabilă, ca o dovadă de nepăsare sau neglijență din partea ei, poate. Până la apariția Lyndei, simțise o oarecare atracție față de Holford, dar acesta o considera mai degrabă ca pe un obstacol și vroia s-o țină la distanță de expedițiile lor. Putea foarte bine să se implice în proiectele ei de lucru. Holford nu era decât angajatorul fratelui ei; firește, va încerca să mențină relații amiabile cu

el, dar nimic mai mult. Dincolo de aceste hotărâri cât se poate de raționale, rămânea însă, ascunsă dar chinuitoare, conștientizarea acelei gelozii pentru atenția și protecția pe care el o acorda celeilalte. Cuvintele pe care Lynda le rostise în port îi răsunau dureros în minte: „Doamne, nu mi-l lua și pe Holford"! Era hotărâtă ca, imediat ce echipa va începe scufundarea, să se dedice în întregime proiectelor ei, alungându-și astfel din minte orice alt gând.

– Se pare că Holford e mulțumit de modul cum m-am comportat, spuse Martin. Vom pleca poimâine. Așteaptă să-i sosească niște cilindri speciali cu aer.

– Unde va fi prima scufundare?

– N-ar trebui să-ți spun, dar din moment ce iahtul poate fi văzut de oricine, aș putea să-ți dezvălui că va fi în zona Selinunte, unde au fost găsite de-a lungul timpului mii de amfore romane. Holford speră însă să găsească rămășițele unor vechi corăbii.

– Epave? Corăbii scufundate?

– Acum câtva timp, au fost găsite resturi dintr-un vas punic. Crede că este posibil să se găsească acolo și alte vase de rezonanță istorică.

– Ce bine ar fi să le găsești tu.

– Tocmai asta este. Marea știe cum să-și ascundă comorile.

– Cu atât mai mult, sper să fii tu cel ce va face marile descoperiri.

Capitolul 4

A doua zi, când Martin plecă la obișnuitele sale antrenamente de înot la bazin, Rianna începu să exploreze cu toată seriozitatea orașul Marsala. Luă cu ea camera video și filmă străzi, clădiri, copii jucându-se, două femei stând de vorbă și un bătrân cu o barbă albă ca de patriah care-i ajungea dincolo de pântecul voluminos. Avea de-acum ochiul format în alegerea instantaneelor cu valoare artistică. Apoi se așeză pe o bancă într-o piațetă lângă o biserică, pentru a face câteva însemnări în carnetul ei, marcând pe hartă zona pe care tocmai o filmase.

O umbră îi întunecă pagina, dar în afară de faptul că se dădu la o parte câțiva centimetri pentru a face mai mult loc noului venit, nu acordă nici o importanță.

– Te întrerup?

Rianna tresări, scăpând din mână pixul.

– Holford!

– Te rog să mă scuzi dacă te-am speriat. Nu vreau să te deranjez dacă-ți scrii jurnalul.

Rianna zâmbi, în ciuda resentimentelor de până atunci. De altfel, în dimineața aceasta, vocea lui era blândă și caldă, reușind să estompeze notele tăioase din discuțiile precedente, dar mai cu seamă, avea ceva ce-o făcea pe Rianna să-și dorească s-o asculte la nesfârșit.

– Îmi notam unde am fost astăzi și ce-am filmat.

– Atunci, continuă. Nu vreau să dai vina pe mine pentru c-ai încurcat străzile.

Rianna îi zâmbi și se aplecă repede deasupra caietului, de teamă ca expresia ochilor ei să nu fie prea elocventă, în timp ce Holford așteptă în tăcere.

– Rianna, trebuie să-mi cer scuze pentru modul în care am vorbit aseară, începu el când ea își închise caietul. A fost nedrept și de neiertat. Nu pot să spun decât că eram exagerat de îngrijorat din cauza Lyndei și…

– Nu te mai gândi la asta. Și eu m-am purtat urât. Am fost prea dură, deși n-am vrut.

– Mi-ai demonstrat că știi să răspunzi cu aceeași monedă, râse el.

– Tata m-a învățat să înfrunt loviturile. Poate c-ar trebui s-aplic aceasta cu mai mult discernământ.

– Atunci, vino să mâncăm împreună.

Rianna acceptă imediat invitația, neîndrăznind însă să-l întrebe cum de hoinărea pe străzile Marsalei în timp ce

echipa lui era la antrenament, și nici cum de nu se simțea obligat să ia prânzul acasă cu Lynda.

Intrară într-un restaurant cu specific pescăresc.

– Comandă tu pentru mine. Nu știu denumirile peștilor, dar presupun că nu sunt specii de care vedem în Marea Nordului.

– Te-ai îngrozi pur și simplu dac-ai ști cum arată unii dintre ei.

– Am văzut deja specimene înfricoșătoare pe tarabele din Spania sau din Insulele Canare. Bănuiesc că dai de tot felul de pești ciudați în mare.

– Asta este una din plăcerile explorării lumii adâncurilor. Ceea ce simți când ești acolo, printre acele creaturi, este ceva de nedescris.

– Sunt printre ei care și atacă?

– O mulțime.

– Ai întâlnit rechini?

– O dată sau de două ori, în Pacific. Te atacă mai mult la suprafață decât în adânc, așa că soluția cea mai bună este să stai nemișcat cât mai mult timp. Este ca o lume filmată cu încetinitorul, sau ca o altă planetă, unde timpul și mișcarea sunt guvernate de alte legi. Este ca și cum ai fi într-un vis plin de culoare, fantezie și frumusețe.

– Eu credeam că este întotdeauna întuneric.

– Depinde de mulți factori – de vreme, de climă, de cât de adânc te scufunzi. Uneori te afli în mijlocul unei mese

tăcute de albastru și verde, dar alteori este exact ca în poezia lui Matihew Arnold: „Deasupra, o boltă de chihlimbar, pe jos un covor de perle".

– Da, da, îmi amintesc, versuri din „Teritoriul părăsit".

– Nu pășești întotdeauna pe un covor de perle, desigur. Adesea este nisip care se mișcă de la o zi la alta. Cred că tocmai asta mă atrage atât de mult: legile gravitației nu mai funcționează și plutești în toate direcțiile ca și cum ai fi o pasăre în văzduh, numai că n-ai nevoie de aripi.

– Dar riscul?

– Există întotdeauna un risc. Marea nu este mediul firesc al omului și este neiertătoare față de neglijență, lipsă de prudență sau simplă ignoranță. De aceea l-am supus pe Martin unor probe atât de severe. Trebuie să mă asigur că înțelege pericolele care-l pândesc atât pe el cât și pe ceilalți. Nu coborâm niciodată singuri, ci câte doi, așa că fiecare răspunde în parte de celălalt. Ne ajutăm dacă apare vreo dificultate. Nimeni nu e lăsat să se descurce singur sau să se simtă abandonat.

– Dar Martin, când filmează, nu va fi singur?

– Nu. Întotdeauna va fi însoțit, chiar dacă respectivul are altceva de care să se ocupe. Martin, sau orice alt cameraman, poate fi întotdeauna sigur că i se va veni în ajutor dacă apare vreo situație dificilă.

Rianna rămase pe gânduri câteva clipe, gândindu-se că totuși soțul Lyndei se înecase. Dar, cum nu știa exact în ce condiții se petrecuse accidentul, prefera să nu amintească nimic față de Holford.

Când au plecat de la restaurant, spre surprinderea ei, Holford se oferi să-i fie ghid prin oraș. Rianna savura din plin această zi pe care n-ar fi vrut-o umbrită de nimic. Undeva, în subconștient, exista temerea de a nu spune fără să vrea ceva care ar putea distruge această nouă armonie dintre ea și Holford.

O conduse de-a lungul unor străduțe pe care nici nu le-ar fi bănuit, îi arătă locuri legate de numele unor personaje istorice, case în care trăiseră personalități din lumea bună a științei.

– Mulțumesc, Holford, șopti ea după ce termină de notat în caietul ei. Am petrecut o zi minunată în Marsala, plină de amintiri de neuitat.

Amintiri! Cândva, când vei revedea filmul făcut, vei spune: „Ah, da, Marsala… în Sicilia. Dar oare cine era cel care m-a însoțit și mi-a arătat orașul?“

– Este foarte puțin probabil să uit numele acelui bărbat.

– O mulțime de lucruri trebuie uitate. Hai, e timpul să mergem acasă.

Se ridică brusc, ca și cum ar fi vrut să dea la o parte orice gânduri sumbre și chemă un taxi. Casa Rosa era în aceeași

direcție cu Vila Aurelia unde locuia el, dar, în loc s-o lase pe Rianna în fața pensiunii și să-și continue drumul, cum era de așteptat, coborî și el și o însoți înăuntru.

– Aș fi vrut să discut cu Martin, dar se pare că nu s-a întors încă.

– Să-i transmit un mesaj?

– Doar c-aș vrea să fie în port la prânz, nu mai târziu. Știe el unde anume în port.

După care, se așeză și-și aprinse o țigară.

– Voi face o cafea. Nu durează mult, se oferi Rianna, total nedumerită de faptul că Holford mai vroia să rămână.

– Rămâi la cină? Aș putea să improvizez ceva, dacă nu ești prea mofturos.

– Și dacă ți-aș spune că sunt extrem de pretențios la mâncare?

– Atunci, n-ar trebui să riști! Dar gândește-te ce pierzi!

– Voi accepta provocarea altă dată. Acum nu mai pot rămâne.

Într-adevăr, cum termină de băut cafeaua, se ridică să plece.

– Cum ți s-a părut ziua aceasta?

– Mi-a plăcut enorm.

– Vom mai repeta această experiență, spuse el strângându-i mâna în semn de rămas bun.

Rianna rămase să viseze, retrăind clipele acelei zile ce căpătase pentru ea un farmesc deosebit.

Imediat ce Martin sosi acasă, târziu, îi transmise mesajul din partea lui Holford.

– Așadar, v-ați întâlnit.

– Mi-a fost de mare ajutor, ducându-mă în locuri pe care nu le-aș fi descoperit niciodată singură, încheie Rianna după ce-i povesti pe scurt cum își petrecuse ziua.

– Când eram la bazin dimineață, m-a întrebat ce faci și i-am spus că intenționezi să explorezi orașul. După ce ne-a trasat setul de exerciții pe care să le executăm, a plecat. Presupun că-și închipuia cam pe unde te poate găsi.

– Marsala e puțin mai mare decât un sat, nu-i de mirare că m-a găsit, spuse Rianna râzând, încântată că Holford o căutase în mod special.

– După prânz, ne-am dus la vila lui Holford. Jeffrey și Steve au mers la bordul iahtului să verifice echipamentul, apoi s-au întors și am cinat toți împreună.

– Nu era și Lynda?

– Nu. A fost invitată să petreacă ziua cu familia Cavallini. Aș fi vrut să fiu și eu acolo toată după-amiaza în compania minunatei Emilia.

Adevărul ieșise la iveală cu duritatea unui șoc. Așadar, Lynda nu era disponibilă, așa că Holford se mulțumise cu tovărășia ei. Starea de euforie a Riannei se topi într-un scurtcircuit confuz – mândrie rănită și autodispreț: cum putuse fi atât de naivă încât să-și închipuie că era genul de fată în compania căreia Holford ar fi preferat să fie atât timp cât exista Lynda în preajma lui?

Din fericire, Rianna era ocupată cu pregătirile lui Martin pentru a doua zi, astfel încât indignarea și furia care o stăpâneau se risipiră în automatismul gesturilor mărunte de rutină.

– Crezi că Holford te-a acceptat? E mulțumit?

– Ar trebui să fie. M-a pus la încercări foarte dure. Când eram în apele din dreptul insulelor Egadi, a simulat că are nevoie de ajutor. A trebuit să acționez astfel încât să-l ajut să iasă la suprafață. Din fericire, apa nu era atât de adâncă încât să fie necesar să ne oprim pentru decompresiune, așa că am ajuns la suprafață fără să intru în panică.

– Dar a fost doar o simulare, nu-i așa?

– Da. Când a ajuns la bord, a-nceput să râdă. Pe moment, nu mi s-a părut nimic nostim. După aceea, le-a spus lui Duncan și Jeffrey c-am trecut cu bine proba „îngerului păzitor".

Măcar Martin îl convinsese pe Holford de competența lui, se gândi Rianna în deznădejdea ei. Nu mai are de ce să-și facă griji în această privință. Oricum, va trebui să-și controleze pornirile și să dovedească mult tact pentru a nu provoca vreo ruptură în relația dintre fratele ei și angajatorul acestuia.

A doua zi, plecă împreună cu Martin, pentru a începe și ea călătoria spre Trapani. Coborî din autobuz cam la jumătatea distanței până la oraș, pentru a merge pe jos o porțiune de aproximativ trei mile, timp în care să filmeze

peisajul de pe litoral, câteva insule mici în largul mării și să exploreze satul Birgi. Apoi, se îndreptă din nou spre șoseaua principală ca să nu piardă autobuzul de după-amiază spre Trapani. Era ora siestei, dar deja se făcuse foarte cald, deși era abia sfârșitul lui martie și nu trecea nici o mașină. La un moment dat, apăru un bărbat cu un măgar. Îl întrebă cât mai e până la șoseaua principală.

– Nu pot fi mai mult decât doi kilometri, spuse ea într-o italiană foarte nesigură.

– Nu, șase. Poate mai mult. Prea departe ca să mergi pe jos. Vino cu mine un kilometru și te duc acasă la unchiul meu. Are mașină și te poate duce până la Trapani.

Rianna acceptă. Își rezervase telefonic o cameră la hotel în Trapani și nu vroia să-și petreacă noaptea rătăcind pe drumuri, mai ales că exista posibilitatea ca atunci când ar fi ajuns la șosea, autobuzul să fi trecut deja. Sosiră în sfârșit la o casă și, după ce i se repetă de mai multe ori, Rianna înțelese că unchiul era prea obosit ca s-o ducă, dar că avea să conducă însuși tovarășul ei de drum, Giovanni.

În fața hotelului, Rianna insistă să-i plătească. Amuzându-se de aventura ei, hotărî să fie totuși mai prudentă în ceea ce privește orarul autobuzelor. De altfel, chiar a doua zi, după ce termină de explorat orașul, închirie o mașină cu care urma să-și continue călătoria spre Erice, oraș antic cu metereze din perioada normandă și străduțe atât de înguste încât nu puteau fi străbătute decât pe jos.

Lucra cu plăcere și totul în jurul ei era plin de poezie și mister, dar simțea foarte tare lipsa lui Martin cu care se obișnuise să comenteze fiecare amănunt. Apoi, îi reveni în minte ziua petrecută alături de Holford, o amintire încă dragă, în ciuda furiei de-a fi jucat rolul de substitut. Indiferent cât de mult se simțea atrasă de el, trebuia să învețe să se comporte rațional și să nu ceară mai mult decât era el dispus să dea.

Ziua următoare, în timp ce stătea în fața hotelului și studia hărțile, auzi o voce cunoscută lângă ea.

– Bună, Rianna! Îți mai aduci aminte de mine?

– Duncan! De unde ai apărut?

– Sicilia e plină de surprize.

– Bine, dar parcă ai fi venit chiar din mare. Ați terminat scufundările?

– Deocamdată, da. Facem pauză câteva zile, apoi reluăm.

– Martin s-a descurcat?

– Da, categoric. Era încă pe iaht când am plecat. Mai avea încă de developat filmul.

Desigur, se gândi ea, Duncan știa unde va sta ea în Trapani, doar că-i dăduse adresa și-i recomandase hotelul.

– Ce planuri ai pentru astăzi? Desigur, dacă nu te deranjează compania mea.

– Aș putea pretinde că vreau să fiu singură, dar adevărul e că mă surprind adesea vorbind cu voce tare în timp ce conduc.

– Ai fost în Segesta?

– Intenționam să merg astăzi, dar nu știam care e cel mai bun drum.

– Uite, acesta. Este puțin mai lung, dar e mult mai pitoresc și mai puțin aglomerat.

Compania lui Duncan era plăcută; într-adevăr, parcă Providența îl trimisese. Totuși, în timp ce erau în templul grecesc și el îi arăta coloanele dorice nefinisate, se gândi, involuntar, că s-ar fi simțit mai bine alături de Holford. Era copleșită de istoria pe care o simțea încă vibrând în acele vestigii ale unei civilizații care-și pusese amprenta atât de puternic asupra întregii lumi, dar nu se putea aștepta la aceeași reacție și din partea lui Duncan.

– Lucrezi foarte conștiincios, remarcă el, în timp ce ea făcea notațiile.

– Dacă nu scrii imediat, degeaba te amăgești cu gândul că n-ai să uiți nimic. După cel mult două săptămâni, totul ți se amestecă în minte.

– Cum prelucrezi filmele?

– Martin spune că le poate face pe iaht în timpul liber.

– Da, dar trebuie să le lucreze și pe ale lui.

– Ai văzut ce a filmat în apă?

– Nu încă. Ești îngrijorată în privința lui?

– Doresc foarte mult să reușească. Pentru el este ceva nou și vreau ca Holford să fie mulțumit de munca lui.

– Vrei ca Holford să fie mulțumit și de ceea ce faci tu?

– Nu are importanță pentru el cum ies lucrările mele. Nu el va trebui să le vândă. Asta e treaba mea și a lui Martin.

– Totuși, ai vrea să fie mulțumit? insistă el.

Rianna zâmbi fără să-l privească. Nu era dispusă să-i mărturisească lui Duncan cât de mult conta pentru ea părerea lui Holford. Îi era greu să recunoască aceasta chiar și față de ea însăși.

– Martin și cu mine trebuie să evaluăm cel mai bine munca, răspunse în cele din urmă, pe un ton cât se poate de indiferent. Câteodată știu c-am lucrat bine, dar câteodată suntem conștienți că n-am profitat la maximum de ocazia pe care am avut-o.

– Eu întotdeauna încerc să profit la maximum de ocazia ce mi se oferă, spuse el stingându-și țigara și privind-o malițios, dar și languros.

– Trebuie să mai fac vreo două fotografii cu ruinele vechii cetăți după care, cred că e timpul să plecăm.

La întoarcere, Duncan alese șoseaua principală.

– Uite, se construiește un drum nou direct spre aeroportul din Birgi.

– Da, am trecut pe aici când am venit.

– Pe aici? Dar ce făceai? Nu trec autobuze.

– M-a dus un tânăr cu un măgar până acasă la el, de unde m-a condus cu mașina până la Trapani.

– Ai notat și asta în carnet?

– Nu notez chiar tot ce mi se întâmplă. Nu se știe niciodată în mâinile cui poate ajunge carnetul.

– Tare mă tentează să pun mâna pe aceste carnete și să le citesc în liniște ca să aflu tot.

– Mulțumesc mult pentru această zi plăcută, Duncan, spuse ea când ajunseră în fața hotelului.

– Ziua încă nu s-a terminat. Să luăm cina împreună într-un restaurant pe care-l știu, nu departe de aici. Ai notat deja tot ce era de notat, așa că nu te poți folosi de acest pretext.

În definitiv, de ce nu? se gândi Rianna. Poate că acel flirt nevinovat era maniera lui obișnuită de a se comporta cu majoritatea fetelor. Făcu repede un duș și îmbrăcă singura rochie pe care o adusese cu ea, hotărând să savureze acea seară în compania lui Duncan.

După cină se plimbară pe faleza mărginită de palmieri.

– M-am uitat pe hartă și am văzut că acest bulevard are un nume atât de frumos… Faleza Vântului de Nord, Tramontana.

– Uneori, am impresia că și tu ai ceva din răceala acestui vânt, cel puțin față de mine.

– Îmi pare rău, dar nu uita că nu ne cunoaștem de mult timp.

– Asta n-are nici o legătură. Toată ziua am simțit cum încerci să te îndepărtezi de mine. Dacă te-aș fi atins, cred c-ai fi dispărut cu repeziciunea unei șopârle.

– Nu sunt atât de sigură că-mi place comparația, răspunse Rianna râzând.

Duncan o conduse spre unul din scaunele așezate pe marginea promenadei și-o cuprinse cu brațul.

– Ce nu-ți place la mine?

– Dar nu-mi displaci! Te consider un bun prieten, un coleg al lui Martin.

– Ești foarte frumoasă. Dar, îmi imaginez că o mulțime de bărbați ți-au spus acest lucru.

– Doar doi sau trei.

– Poate două sau trei duzini. Spune-mi, Rianna, câți bărbați te-au iubit?

– Mai degrabă au pretins că m-au iubit.

– Consideri că diferența e mare?

– Foarte mare.

– Atunci, povestește-mi despre cei ce te-au iubit. Cum erau?

– Am cunoscut câțiva tineri – este firesc până la vârsta de douăzeci și trei de ani. Dar nu cred că vreunul m-a iubit cu adevărat. Probabil că n-am fost pentru ei decât un capriciu de moment.

– Dar tu? Pe care i-ai iubit?

– Pe nici unul. Încă n-am întâlnit bărbatul cu care să doresc să-mi petrec restul vieții.

Rostind aceste cuvinte, își dădu seama că erau departe de a exprima adevărul; dacă Holford și-ar îndrepta spre ea privirea plină de iubire, ar ști imediat că el este bărbatul acela.

– Asta e o veste proastă pentru mine. Speram la altceva.

– De ce? Nu ești un individ prea constant.

– Aș putea fi. Ești altfel decât fetele pe care le-am cunoscut până acum.

– Ești complet lipsit de originalitate. Fiecare bărbat spune aceasta prietenei de moment.

– Nu ești pentru mine doar o prietenă de moment, ci însemni mult mai mult. Aș fi chiar dispus să mă angajez într-o legătură serioasă.

– Mă-ndoiesc. Îți place să fii liber, Duncan.

– Dar nu să nu iubesc. De ce-ar fi Holford mai bun? Știi, el o cunoaște pe Lynda de ani de zile, înainte ca Jack Patterson să fi apărut în viața ei. Nu știu dacă au fost logodiți sau nu, dar poate că s-au certat, iar apoi ea s-a căsătorit cu Jack.

Vestea străpunse inima Riannei ca un cuțit.

– A fost fericită cu Jack? reuși ea să întrebe.

– Cred că nu foarte. Lynda este vanitoasă, superficială, egoistă și știe să se impună. Jack ceda mereu și-i arăta că o adoră. Dacă Holford nu e atent, va păți și el la fel. Lynda își va înfige adânc ghearele în el și nu-l va mai lăsa să plece niciodată.

Fiecare cuvânt o-nvăluia în răceală. Inconștient, Rianna începu să tremure.

– Ți-e frig?

– Da, puțin.

S-ar fi ridicat imediat să plece, dacă Duncan n-ar fi strâns-o cu putere în brațe, sărutând-o pe buze.

– Aș putea să-ți insuflu puțină căldură.

– E timpul să ne-ntoarcem, spuse Rianna, eliberându-se din strânsoarea lui. Prefer să rămânem doar buni prieteni.

– Deocamdată, dacă așa vrei.

Într-adevăr, așa vroia, dar nu numai deocamdată.

A doua zi, Duncan o conduse cu mașina lui la Marsala. Părea să nu fie deloc dezamăgit de refuzul ei.

– Sper să nu te superi dacă trecem mai întâi pe la Vila Aurelia.

Rianna coborî din mașină și-i văzu pe Holford și Martin stând în picioare pe verandă. Imediat, veni și Lynda lângă ei.

– Se pare c-au format un comitet de primire, remarcă Duncan.

Aveau curând să descopere că, departe de-a fi vorba de zâmbete și strângeri de mână, se pregătea o adevărată furtună.

Capitolul 5

– Rianna dragă, mă bucur mult că v-ați întors, spuse Lynda. V-ați distrat bine? Nu credeam că veți sta atât de mult. Intră. Trebuie să-mi povestești cum a fost.

Lynda se agăță de brațul Riannei și-o îndrumă spre intrarea în vilă.

Holford, departe de a o întâmpina bucuros, o privea cu răceală, părând să-și stăpânească mânia cu greu.

– Lynda, nu rămân mult, spuse Rianna, încercând să găsească motivul nemulțumirii lui Holford în cine știe ce greșeală pe care o comisese involuntar.

– Trebuie neapărat să-mi povestești cum a fost. Știai că vine Duncan?

– Am fost foarte surprinsă când l-am văzut. Credeam că e încă pe iaht.

– Ți s-a părut interesant Trapani? întrebă Holford, distant.

– Da. Și atmosfera de-acolo era foarte plăcută.

Lynda servi ceaiul, ca o adevărată stăpână a casei, cu un firesc care spori suferința Riannei din cauza geloziei. Holford își bău repede ceaiul, apoi se scuză și părăsi încăperea.

– E ceva în neregulă? îl întrebă Rianna pe Martin.

– Holford este îngrozitor de prost dispus din cauza lui Duncan. Trebuia să începem de astăzi o nouă serie de scufundări, dar fără el, programul s-a modificat.

– Înțeleg… Dar Duncan știa?

– Nu știu. Holford îl aștepta aseară, numai că n-a apărut.

– Nu-l lua în seamă, interveni Lynda. Câteodată Holford e îmbufnat, dar îi trece. Întotdeauna bărbații fac mare caz dacă nu le iese cine știe ce lucru lipsit de importanță.

– Vă las să discutați, fetelor. Mai am câte ceva de lucru.

– Merg și eu cu tine acasă.

– Acum, draga mea, c-am scăpat de bărbați măcar pentru câteva minute, povestește-mi totul. Nu te sfii.

– Nu știu ce te aștepți să auzi. Duncan a ajuns în Trapani abia ieri.

– Bine, dar a plecat cu o seară înainte, fără să spună unde.

– Nu ne-am întâlnit decât ieri dimineață. Am mers împreună la Segesta și ne-am întors azi. Asta e tot.

– Îmi pare rău. Nu peste mult timp va găsi și alte subiecte de conversație.

– Nu atâta timp cât vei rămâne în Marsala.

– Tu cum ai petrecut acasă la Emilia?

– Așa și-așa. Au o vilă extrem de somptuoasă. Este așezată pe un deal cu vedere spre mare și e înconjurată de flori, pomi, statui. Și apoi, dormitorul în care m-au instalat…

– Ai rămas mai multe zile?

– Da. M-au invitat să rămân cât vreau, dar, știind când se întoarce Holford, am vrut neapărat să fiu acasă ca să-l pot primi cum se cuvine.

– Spuneai despre dormitor…

– Da… Un interior demn de un apartament princiar. Familia Emiliei trebuie să fie fabulos de bogată. Erau în vizită și alți tineri, dar nu l-am văzut pe Enrico printre ei. Probabil că nu e suficient de bogat. Nu i s-ar admite Emiliei o relație cu un tânăr sărac; doar poate avea orice milionar dorește.

– Trebuie să văd dacă Duncan ne poate duce, pe mine și pe Martin, acasă.

– Da, sigur. Spune-mi, Rianna, cum e Duncan ca iubit?

– De unde vrei să știu? Doar nu e iubitul meu!

– Nu? Ciudat! Nu i se întâmplă să rateze o ocazie, mai ales că, pentru tine, a riscat să intre în conflict cu Holford.

– Este clar că tu-l cunoști mult mai bine decât mine pe Duncan, răspunse Rianna, tocmai când Lynda își vărsa, cu un zâmbet de triumf, maliția remarcei bine țintite. Eu

nu-l știu decât de foarte puțin timp. Cât despre relațiile de lucru dintre Duncan și Holford, cred că-i mai bine să-i lăsăm să și le rezolve singuri.

Apoi ieși din cameră cu capul sus, sperând să fi pus capăt acelor insinuări perfide, deși cu riscul de a-și fi făcut din Lynda un dușman. În câteva minute, însă, avea să-și dea seama că neînțelegerile și acuzațiile abia începeau.

– Holford vrea să mai rămân aici cam o oră, o întâmpină Martin în curte. Trebuie să-l informez pe Duncan în legătură cu scufundarea de mâine. Te va duce Holford acasă. Uite-l, vine deja.

– Ești gata? întrebă Holford, deschizând portiera.

– Da. „Gata pentru ce?“ continuă gândul ei.

În mod surprinzător, în prima parte a drumului, Holford se interesă, politicos, în legătură cu locurile vizitate la Trapani. Deodată însă, opri mașina. Trecuse de strada pe care se afla Casa Rosa. Se aplecă asupra volanului și privi lung prin parbriz.

– Rianna, trebuie să-ți vorbesc, începu el după o lungă pauză.

– Spune.

N-avea de gând s-accepte cu capul plecat dojeni nemeritate pentru indisciplina lui Duncan.

– Știu că te afli aici pentru a lucra la un proiect propriu – și ca să fii alături de fratele tău – dar și noi avem programul nostru și ți-aș fi îndatorat dacă nu l-ai… încuraja pe Duncan, sau pe oricare alt membru al echipei să… ăă…

– Spune, Holford. Să-și piardă timpul cu mine, asta vroiai să spui. Poate c-ar fi trebuit să-i precizezi lui Duncan când să se întoarcă. Te asigur că nici nu l-am invitat la Trapani, nici nu l-am reținut.

Calmul pe care și-l păstrase cu efort avu efectul opus celui scontat: privirea lui Holford îndreptată asupra ei era plină de fulgere de mânie.

– Nu te acuz de vreo inițiativă premeditată. Duncan este un donjuan și pur și simplu n-a rezistat să nu vină după tine când a aflat unde ești.

– Și ce-ar fi trebuit să fac? Să-i trimit un bilet în care să scriu „Te rog, nu veni"?

– Sunt convins că-ți dai seama cât de important este să fim o echipă unită. Ne bazăm unul pe celălalt și de aceea fac tot posibilul să mă asigur că nici unul dintre noi nu are probleme și griji serioase în particular.

– Sigur că înțeleg. Doar și fratele meu face parte din echipă și mă interesează ca totul să decurgă bine atât pentru el, cât și pentru voi toți, ceilalți. Dar nu mă învinui că-ți dau peste cap programul. Pe viitor, va fi strict secret unde intenționez să merg.

Când își întoarse privirea spre Holford, îi văzu colțul gurii ridicat într-un zâmbet. Deodată, acesta își așeză mâna peste mâna ei.

– Te rog să mă ierți. Văd că știi să-ți aperi cauza și mă bucur că este așa. Martin are noroc că are o soră ca tine.

Adevărul este că, momentan, am niște responsabilități suplimentare și mă confrunt cu unele probleme survenite în mod neașteptat.

– Sosirea Lyndei?

Reacția lui violentă o găsi nepregătită.

– Să n-o amestecăm pe Lynda în discuția noastră, mormăi el printre dinți, retrăgându-și mâna și pornind mașina. A venit aici pentru că are nevoie de ajutor și probabil că numai eu i-l pot oferi.

Rianna era mult prea șocată pentru a răspunde în vreun fel, fie măcar cerându-și scuze. Ajunseră, fără să mai discute nimic altceva, la Casa Rosa, unde Holford îi descărcă bagajul.

– Mulțumesc.

– Pentru puțin.

După care Holford se urcă în mașină și plecă, fără nici un gest de rămas bun. Rianna rămase în living, învinuindu-se pentru lipsa ei de tact. Evident, Lynda era un subiect tabu. Duncan avusese dreptate în privința vechii legături dintre Lynda și Holford. Era ca și cum aceasta venise în Sicilia pentru a-și cere un drept pe care-l considera pe deplin cuvenit. Nu după mult timp, se întoarse și Martin.

– Cum a fost călătoria?

– Dacă m-ai fi întrebat acum o oră, aș fi spus „satisfăcătoare". Acum, nu mai sunt atât de sigură.

– Nu-l lua în seamă pe Holford. Are astfel de momente când e morocănos. Are impresia că e de datoria lui să se

asigure că suntem în regulă nu numai din punct de vedere fizic, dar și psihic, adică să nu ne frământe nici o grijă, nici o problemă.

– În cazul acesta, ar trebui să aibă grijă mai întâi de el însuși. Ai idee ce-l frământă? Cumva venirea Lyndei?

– Nu-mi pot da seama. Categoric, este o individă insistentă.

Pentru Rianna, faptul că Martin nu părea s-o agreeze prea mult, era un dram de consolare.

– Îți voi developa filmele pe iaht imediat ce voi putea.

– Da, ar fi o idee bună. Ce-ar fi să mergem undeva să mâncăm? Nu sunt dispusă să pregătesc nimic.

Aleseră localul în care Jeffrey, biologul echipei, o dusese.

– Mă bucur că ești acasă în seara aceasta.

– Te simți singură fără Duncan?

– Deloc! Dar acum, când Holford a stabilit cartierul general al echipei la vila sa, mă simt din ce în ce mai mult exclusă.

– Se pare că te-a afectat reproșul lui Holford. Nu te lăsa deprimată. Știai de la bun început că nu vom putea fi tot timpul împreună să facem turul Siciliei.

– Da, desigur. Nutream totuși speranța naivă că vom putea lucra tot împreună pe iaht.

– Singură printre atâția bărbați la bordul vasului! Unde ți-e simțul moral, draga mea surioară!

– Într-adevăr, râse ea, trebuia să mă gândesc cu mai multă atenție.

– Regreți c-am venit?

– În nici un caz! Să mă mai obișnuiesc puțin și va fi cea mai frumoasă perioadă din viața mea.

– Mâine vom explora niște grote. Holford a amintit ceva despre o cină luată pe vas și o vizionare a materialului pe care l-am filmat.

– Sper să le placă.

– Sunt invitate și doamnele – adică tu și Lynda.

Rianna zâmbi. N-avea de gând să se prezinte pe „vasul amiral“ la petrecere, dar nici să pericliteze situația lui Martin prin vreo faptă necugetată. Oricum, avea nevoie de-o confirmare cu caracter mai oficial.

A doua zi, primi un bilet de la Holford.

„… sper că vei fi mâine alături de noi, la bordul Celestinei, când ne întoarcem din expediție. Voi trimite o barcă, în jurul orei opt, care să te ia din port“.

Nu era nimic romantic în acele câteva rânduri, dar Rianna nu-și putea stăpâni o inexplicabilă bucurie. Își alesese deja o fustă lungă din catifea cafenie, culoarea frunzei de fag, și o bluză din lame, considerând această ocazie potrivită să le poarte. Își puse, de asemenea, o pereche de cercei lungi din chihlimbar pe care-i cumpărase la un preț mic dintr-un magazin din Marsala.

Martin însuși o aștepta în barcă.

La bordul iahtului, Lynda era deja alături de Holford și Duncan. Erau toți așezați la o masă. Bărbații se ridicară imediat s-o salute pe Rianna și o invitară lângă ei.

– Cum a mers? îl întrebă ea pe Holford într-un moment în care conversația trena.

– Excelent. Acum, vom putea merge într-o expediție mai lungă.

– Nu te întreb unde. Știu că e secret.

– Nu și de data aceasta. Probabil că vom merge de-a lungul coastei de sud a insulei și în jurul Siracuzei.

– Veți căuta epave?

– Dacă vom găsi vreuna, cu atât mai bine. Scopul principal este de natură geologică. Structura solului este extrem de variată din cauza vulcanului Etna și a vârfului Stromboli, așa că și fundul mării și stâncile marine trebuie să fie tot atât de interesante.

– Ce frumos ești îmbrăcată! interveni Lynda, considerând fără îndoială că discuția ei cu Holford durase deja cam mult.

– Mulțumesc.

Rianna era pe punctul de a-i întoarce complimentul deși nu cu toată sinceritatea, căci în lumina amurgului, rochia de culoarea primulei dădea Lyndei coloritul fad al unei molii, când pe punte se produse o oarecare agitație. Se auziră voci și, după câteva clipe, apăru Emilia urmată de Steve, medicul echipei. În seara aceasta, Emilia deborda de veselie.

– Am întârziat, pentru c-a trebuit s-aștept să se întunece puțin ca să mă pot strecura din casă și să iau taxiul comandat de cameristă. M-am bucurat mult că Steve m-aștepta în port.

Abia mai târziu înțelese Rianna că familia nu-i permitea Emiliei să participe neînsoțită la o petrecere pe un iaht din port.

– În Sicilia încă se mai păstrează tradiția ca o tânără să nu apară niciodată în societate neînsoțită de-o doamnă de companie, explică Duncan. Chiar atunci, când era la hotel înconjurată de tineri, doamna ei de companie trebuie să fi fost undeva în apropiere, supraveghind-o cu atenție.

– În seara aceasta trebuia să iau masa cu vărul meu și soția acestuia, de aceea rochia mea nu e prea potrivită pentru aici.

Rochia din brocart trandafiriu, adânc decoltată și strâmtă a Emiliei i se părea Riannei absolut superbă.

După cină, Rianna îl ajută pe Jeffrey să strângă masa, apoi se îndreptă spre punte pentru a se alătura celorlalți. La jumătatea scărilor se opri, auzind vocea Lyndei:

– Cu Emilia îmbrăcată ca pentru bal și Rianna ca pentru o nuntă de țigani, mă simt eclipsată.

Se auzi vocea în șoaptă a unui bărbat care o asigura că arată mult mai bine decât celelalte două femei. A cui voce să fi fost? A lui Holford? Rianna așteptă ca sunetul vocilor să se îndepărteze, apoi urcă în continuare treptele spre punte. Acolo, Lynda însoțită de Duncan se plimba. Observând-o, veniră amândoi în întâmpinarea ei.

– Vai, Rianna! Ce drăguț din partea ta că l-ai ajutat pe Jeffrey să spele vasele.

Rianna nu reuși decât să deschidă gura pentru a protesta, că Lynda o întrerupse și continuă:

– Cred că ți-ar prinde bine o schimbare de partener, așa că te las împreună cu Duncan să discutați în liniște.

Apoi dispăru printre umbrele serii.

Rianna și Duncan rămaseră privindu-se unul pe celălalt, apoi începură să râdă.

– Vino, scumpa mea, să ne așezăm undeva și să discutăm în liniște, așa cum ne-a recomandat Lynda.

– Nu cumva Lynda era dornică de o schimbare de partener?

– De fapt, credea că e singura doamnă invitată în seara aceasta. Cred că pe tine te-ar tolera, dar s-o suporte pe Emilia… așa ceva îi este peste putință.

– De ce? Chiar și așa suntem trei fete și cinci bărbați.

– Ideile tale referitoare la o repartizare echitabilă diferă total de ale Lyndei. De fapt, nu vrea decât să împiedice orice apropiere între Holford și Emilia.

– Știi c-ar putea fi vorba despre o astfel de apropiere?

– Nu știu, dar îmi închipui că Holford știe să profite de micile ocazii care i se oferă. Se înțelegea foarte bine cu Emilia și cu familia ei. Apoi, a venit Lynda să strice totul.

– Să strice totul? Vrei să spui că se îndrăgostise de Emilia?

– Fără îndoială. Oricum, se străduia să nu se implice prea mult până la sfârșitul verii. Desigur, fata are mulți admiratori, majoritatea mult mai bogați decât Holford.

– În orice caz, are într-adevăr multe probleme. Am înțeles că vrea ca membrii echipei lui să nu aibă încurcături de natură emoțională sau psihologică.

– Chiar așa. Până acum a respectat și el cu strictețe regula – fără încurcături, fără responsabilități.

Rianna tocmai întenționa să-l întrebe ce responsabilitate avea Holford față de Lynda, când Jeffrey veni să-i anunțe că începe proiecția filmului.

Rianna era între Martin și Holford de partea cealaltă a acestuia stând Lynda.

– Mă bucur c-ai putut veni în seara aceasta, se adresă Holford calm Riannei. Vei vedea astfel câteva din rezultatele muncii noastre, chiar dacă n-ai participat tu însăți.

– N-am avut ocazia până acum să văd un film realizat de Martin în adâncuri.

Timp de mai bine de-o oră, Rianna se lăsă transportată în lumea de vis a culorilor, formelor sinuoase și mișcărilor sfidând legile gravitației. La un moment dat, în comentariul pe care Martin îl făcea pe marginea imaginilor, menționă aricii de mare și meduzele care înțepau îngrozitor.

– Cu cât aricii de mare sunt mai frumos colorați, ca acesta roșu, de exemplu, cu atât înțepătura lor este mai dureroasă – parcă ești electrocutat. Desigur, costumul de protecție ne apară, făcându-i complet inofensivi, explică Martin doamnelor, întrucât acestea erau lucruri cunoscute colegilor lui.

Ca pentru a da mai multă veridicitate spuselor lui Martin, Holford o prinse cu putere pe Rianna de încheietura mâinii, făcând-o să tresară, de parcă într-adevăr ar fi simțit forța unui șoc electric. Mâna lui Holford era încă în jurul încheieturii mâinii ei când Martin rugă să se aprindă luminile pentru a schimba filmul.

– Holford își închipuie că se află pe ultimul rând la cinematograf, unde-o poate ține de mână pe fata de lângă el, comentă răutăcios Lynda care observă imediat gestul, deși Rianna își retrăsese rapid mâna.

– Cât ești pe uscat, trebuie să fii cald și afectuos, pentru a compensa timpul petrecut în adâncul rece, spuse Emilia, întorcându-se spre el cu un zâmbet luminos. Poate că apele noastre vor avea un efect benefic asupra acestor englezi reci.

– Dac-ar fi cum spui tu, interveni Duncan, atunci ar trebui să petrecem cât mai mult timp posibil printre corali și arici de mare!

Holford tăcu în continuare, cu o expresie calmă, impasibilă a feței. Spre surprinderea Riannei, noua bobină era chiar filmul făcut de ea în Marsala, în ziua în care se plimbase cu Holford, apoi câteva imagini din Trapani, bărbatul cu măgarul și în cele din urmă templul grec de la Segesta. Era destul de mulțumită de ceea ce realizase.

– Cine era individul de pe treptele teatrului din Segesta? întrebă Holford când filmul se termină.

– Mă surprinde că nu mi-ai recunoscut profilul desăvârșit, răspunse Duncan imediat.

– Eu mă-ntreb cine e bărbatul cu măgarul, interveni și Lynda. Ce ușor colecționezi bărbații!

– În munca mea, mă folosesc de oameni pentru a însufleți peisajul.

– Filmul tău e foarte reușit, Rianna, spuse Holford pe un ton hotărât. Dacă toate lucrările tale se mențin la acest standard, sunt convins că vei avea un viitor profesional de mare succes. Mă voi gândi serios dacă să te angajez ca operator, ca asistentă a lui Martin. Dar mai întâi va trebui să înveți să faci scufundări.

Rianna știa că nu putea lua în serios cuvintele lui, dar înainte de a putea răspunde totuși ceva, Lynda se grăbi să intervină:

– Să nu cumva să te lași convinsă. Nu are deloc noroc la cameramani. Dumnezeu știe ce s-ar întâmpla dac-ar trebui să-și asume responsabilitatea și pentru fete care fac scufundări.

Mai multe priviri o fixară acuzator, dar expresia feței ei era în continuare imperturbabilă.

– Să mergem să bem ceva, rupse Steve în cele din urmă tăcerea grea care se așternuse.

Sprijinită de partea superioară a bolții pupei, Rianna savura câteva momente de singurătate în răcoarea nopții. Auzi însă imediat zgomot de pași și, deși se aștepta să fie ai lui Duncan, recunoscu vocea lui Holford lângă ea.

– Mă-ntrebam unde ai dispărut.

– Credeai c-am căzut peste bord?

– Chiar dac-ai fi căzut, ar fi fost o mulțime de cavaleri galanți care ți-ar fi sărit în ajutor.

– Probabil… dacă m-ar fi văzut cineva căzând. Dar dacă…

– Încetează cu aceste supoziții sumbre. Ar fi fost păcat de aceste haine încântătoare… Filmul pe care l-ai făcut la Segesta… are unele imagini superbe, Templul pare să plutească între pământ și cer și într-adevăr, chiar aceasta e senzația pe care ți-o dă privirii din anumite unghiuri.

– M-a impresionat contrastul dintre auriul pietrei și albastrul cerului. Locul acela are o poezie anume. Când pășești printre coloanele masive și realizezi că te plimbi prin locuri în care alți oameni se plimbau cu mai bine de douăzeci și cinci de secole în urmă, trăiești un sentiment unic.

– Același lucru îl simt și eu. În adâncuri, conștientizezi și mai puternic legătura cu trecutul – de data aceasta însă, un trecut de milioane de ani, cu numai de câteva secole.

– Mi-am dat și eu seama de acest lucru privind fotografii ale straturilor geologice în cărțile despre geologia marină pe care Martin le-a citit în ultimul timp.

– În cazul unei insule vulcanice, așa cum e Sicilia, te aștepți să descoperi mereu noi dovezi ale modificărilor petrecute în structura pământului.

– Etna nu se vede de aici, nu-i așa?

– O vei vedea mai bine când vom merge la Siracuza. Poți să ne însoțești și tu, nu pe iaht, desigur, ci călătorind pe uscat.

Deodată, Rianna auzi voci cântând.

– Ce cântă?

– Cântece siciliene de dragoste. Exact ceea ce trebuie pentru o astfel de noapte.

Buzele lui îi atinseră ușor gura și, pe măsură ce ea cedă îmbrățișării lui, se contopiră amândoi într-un sărut plin de pasiune. Apoi, revenit ca dintr-un vis, Holford o îndepărtă ușor.

– Iartă-mă, Rianna. Gestul meu este de neiertat. Nu știu… de vină sunt această noapte… muzica… Sicilia.

Ar fi vrut să spună că n-are de ce să-l ierte, dar o luă repede de braț și o conduse de-a lungul punții.

– Să mergem lângă ceilalți.

Lângă ceilalți, se gândi Rianna cu inima ca de plumb, unde să nu mai poată ceda impulsului dezonorant de a o săruta tocmai pe ea.

Ceilalți erau strânși în jurul Emiliei care cânta, preluând cu vocea ei frumoasă, melodiile venite din depărtare.

Când veni timpul să plece toți acasă, Martin și Duncan însoțiră fetele în barcă.

Emilia plecă prima, cu un taxi, insistând să nu fie însoțită. Lynda și Duncan se urcară în al doilea taxi. În cele din urmă, plecară și Martin cu Rianna.

Înainte de a merge la culcare, Martin observă brusc:

– Știi că n-ai decât un cercel? L-ai pierdut pe celălalt?

– Nu știu… se poate să fi căzut pe undeva.

– Să nu-mi spui c-o fi căzut în timpul unei îmbrățișări pasionale. Tu și Holford ați lipsit cam mult, după cum remarcase și Lynda.

– Lynda remarcă absolut tot ce e legat de Holford.

– Probabil vrea să se asigure că se va căsători cu ea.

Fără să-și dea seama, Martin răsucea până și el cuțitul în rana ei.

– Sunt obosită. Merg să mă culc.

Rianna nu știa ce să creadă despre Holford: ori împărțea favoruri în mod egal, astfel încât nici una dintre ele să nu știe ce intenții are, ori, dorința lui de a o avea pe Emilia, greu accesibilă și insistența neobosită a Lyndei, se relaxase în liniștea companiei ei, ipoteză puțin măgulitoare.

Capitolul 6

În următoarele zile, Rianna lucră la articolele și notele ei de călătorie. De asemenea, plănuia o călătorie spre Agrigento, refuzând să recunoască, fie și în sinea ei, că itinerarul ar avea vreo legătură cu următoarea expediție a echipei.

Apoi, pe neașteptate, venind acasă la prânz, Martin o anunță:

– Holford vrea să știe dacă îți convine să vizitezi pivnițele de vinuri ale familiei Cavallini.

– Când?

– Mâine.

– Intenționam să plec spre Agrigento, dar îmi pot amâna călătoria cu o zi, două. Cum voi proceda? Mă prezint la ușa biroului, pur și simplu?

– Nu știu, dar evident, Holford a aranjat totul.

– Ce să fac? Să-i telefonez lui sau la biroul firmei Cavallini?

– Discuți mai întâi cu Holford. Probabil că e acasă la el.

Lynda răspunse la telefon.

– Holford lipsește momentan. Să-i transmit vreun mesaj?

– Spune-i, te rog că mâine este foarte bine.

Rianna ezită puțin, căci nu intenționa deloc să discute chestiunea cu Lynda.

– Ce puneți la cale? O întâlnire secretă?

– Nu chiar. E vorba de o vizită de lucru.

– Unele vizite de lucru pot fi absolut fascinante. De ce ești atât de misterioasă?

– Cred că tu dai acestei povești banale un aer de mister.

– Bine, dacă nu vrei să…

– Este vorba de o vizită la niște pivnițe de vinuri. Vreau să scriu despre asta și Holford a aranjat cu directorul ca să pot merge să le văd.

– Înțeleg… firma tatălui Emiliei. Merge și Holford cu tine?

– Puțin probabil.

– Dacă merge și el, îl voi ruga să mă ia și pe mine.

– De ce? Te temi să nu-l împing într-un butoi cu vin de Marsala?

– Mă tem să n-o pățească mult mai rău.

– Bine. Te rog, transmite-i lui Holford mesajul.

– Voi avea grijă să-l primească.

Tonul cu care aceste ultime cuvinte au fost spuse nu era deloc menit s-o liniștească, dar Rianna își dădea seama că n-ar fi avut cum să procedeze altfel.

Nu primi toată seara nici o confirmare de la Holford, așa că, a doua zi, consideră că ora zece e foarte potrivită pentru a se prezenta la biroul firmei. Spre surprinderea și încântarea ei, Holford o aștepta deja.

– N-am știut la ce oră să vin. Oricum, văd c-ai primit mesajul meu.

– Da. Eram în grădină. Lynda ar fi putut să mă cheme. Dar tot ce contează acum este c-ai venit. Ar fi vrut să mă-nsoțească și ea, dar am convins-o că nu i s-ar părea interesant și c-ar fi chiar obositor.

Apoi o prezentă lui signor Casani, șeful pivnițelor, care lucrase toată viața la firma Cavallini și care avea să-i conducă în turul lor, dându-le explicațiile necesare.

Când ajunseră în camera de degustare, ușa se deschise brusc și intră Emilia, cu brațele pline de broșuri.

– Îmi pare rău că v-am găsit abia acum, dar am fost greșit îndrumată. Uite, Rianna, o documentație care te va ajuta. Vei găsi multe fotografii și textul este și în engleză.

Uluită, Rianna îi mulțumi, făcând însă eforturi uriașe de a nu arăta ce simte.

Acum înțelegea de ce Holford n-o luase pe Lynda. Desigur, Lynda nu trebuia să știe că el se întâlnea cu Emilia acolo, pe când în privința ei nu-și făcuse nici un fel de problemă. Ce importanță avea dacă se confrunta cu Emilia? Cui îi păsa de sentimentele ei? Indignată, hotărî să plece, sub un pretext oarecare, cât mai repede și să-l lase pe Holford singur în compania încântătoarei Emilia. Auzi menționându-se ceva vag despre prânz și refuză imediat.

– Nu, Holford, mulțumesc, mă întorc acasă.

– Dar trebuie să rămâi, insistă Emilia, surprinsă. Luăm masa cu tata și cu directorul și-i vei putea întreba tot ce dorești.

Rianna se supuse, lăsând evenimentele să-și urmeze cursul, încercând să se concentreze numai asupra răspunsurilor pe care le primea, legate de partea de lucru a vizitei sale.

După masă, în timp ce i se arăta depozitul în aer liber, un șir de butoaie care așteptau să fie transportate în port și de acolo în străinătate, Holford mergea lângă ea.

– Am ceva ce-ți aparține, Rianna.

Apoi, scoase din buzunar cercelul din chihlimbar pe care Rianna îl credea pierdut. În alte condiții, Riannei i-ar fi făcut plăcere gestul, acum însă, cu nervii încordați de efortul de-a menține acea aparență de politețe în fața familiei Cavallini, se opri, privi lung mai întâi cercelul din palma lui Holford, apoi scânteia albastră din ochii lui.

– Pierdusem orice speranță de a-l mai vedea, spuse în cele din urmă cu răceală, pornind din nou. Nu e de valoare – un nimic pe care l-am cumpărat aici.

– Ia-l. Mie nu-mi trebuie.

– Cred și eu. Decât dacă nu cumva colecționezi astfel de mici trofee de la fetele pe care le săruți în întuneric.

– Ce naiba vrei să spui?

Tonul îi devenise dur și expresia feței, parcă de gheață.

– Atât doar, că nu sunt dispusă să…

– Hai, Rianna, se auzi vocea Emiliei.

Poate că era mai bine că nu-și putuse duce explicația până la capăt. Spusese și-așa destul pentru ca Holford să înțeleagă că nu era una din acele fete care se mulțumeau cu o îmbrățișare în treacăt și câteva săruturi care nu însemnau nimic.

Se alătură grupului și privi cu toată atenția scena total inedită pentru ea a încărcării butoaielor în camionetă.

– Aș putea face una sau două fotografii pentru mine personal, în amintirea acestei zile?

– Asta e o idee grozavă, răspunse Emilia, așezându-se între Holford și tatăl ei.

– Asta prea a avut un caracter oficial. Acum, aș încerca un instantaneu – ca și cum v-aș surprinde în timp ce discutați.

Signor Cavallini mimă imediat că dă instrucțiuni directorului, iar Holford și Emilia rămaseră în profil.

– Chiar trebuie să ne vorbim? întrebă Emilia râzând.

– Sigur că da. Dacă nu găsiți nici un subiect, spuneți tabla înmulțirii, este un vechi truc folosit în teatru.

Apoi, Rianna mulțumi Emiliei și lui signor Cavallini pentru ospitalitate. Între timp, în birou i se împachetase întregul material publicitar pus la dispoziție într-o cutie de carton.

– Una din mașinile noastre te va duce la vilă, se oferi Emilia. Tu, Holford, unde mergi?

– Nu sunt sigur, spuse el încet, privind-o pe Rianna.

– Trebuie să-i spui șoferului dacă vrei să mergi în port sau la vila ta.

– Voi merge în port, așa că ne vom opri mai întâi acolo.

Dar, când ajunseră în punctul din care se lua de obicei barca până la iaht, rugă șoferul să ducă materialul documentar la vilă, după care se poate întoarce la birourile companiei, fără să-i mai aștepte, întrucât el și signorina aveau ceva de discutat.

Rianna îl privi ostilă. Nici nu putea face o scenă în fața șoferului, dar nici n– avea de gând să accepte orice propunea el.

– Vino, Rianna. Mergem la o cafenea din apropiere.

– Credeam că vrei să mă răpești la bordul iahtului.

– Asta-ți dorești?

– Deloc. Momentan, mă simt mai bine pe uscat.

– Atunci, nu-mi da idei. S-ar putea să nu rezist tentației.

Deși furioasă pe slăbiciunea de a nu lua un taxi și a-i refuza invitația, Rianna se așeză la masă, prinsă parcă în captivitatea unor lanțuri nevăzute. Își dădea bine seama că discuția lor, menținută la un nivel superficial – detalii despre metoda Cavallini de fabricare a vinurilor, istoria antică a Marsalei, legată de cartaginezi și romani – nu era decât un preambul la ceea ce de fapt îi interesa pe amândoi. Holford calculă bine momentul în care să atace.

– Acum ești dispusă să primești cercelul?

Rianna privi dincolo de faleză, spre marea de cobalt care se pregătea să primească soarele apunând, gândindu-se că-i mai bine să-l lase pe el să facă următoarea mișcare. Când își îndreptă din nou privirea spre el, balansa cercelul deasupra ceștii ei de cafea.

– Unde l-ai găsit? Sau n-ar trebui să întreb?

– Ar trebui să-ți spun că mi-a căzut în buzunarul de la piept, unde a stat aproape de inima mea, dar adevărul e c-am văzut ceva strălucind pe punte și l-am ridicat.

– Nu cred că-l vreau înapoi. Poate ar fi mai bine să ți-l dau și pe celălalt, ca să-i dăruiești vreunei fete ocazionale.

– Ce-i cu tine, Rianna?

– Nu-mi place atitudinea ta. Nu sunt pur și simplu o fată care se nimerește să fie la îndemână într-o noapte frumoasă cu muzică romantică.

– Probabil l-ai fi preferat pe Duncan.

– Am venit aici să lucrez, să-mi ajut fratele, nu în căutarea unei idile.

– Sper că nici nu vei găsi așa ceva. Ar fi păcat să-ți tulburi programul de lucru.

Sarcasmul acestor cuvinte o răni atât de tare, încât cu greu își stăpâni lacrimile.

Holford achită consumația și se ridică. Urmându-l de-a lungul zidului portului, Rianna se gândea că acum distrusese cu adevărat orice punte spre acest bărbat arogant, plin de condescendență față de partenerele de

moment. Dacă în caz că se îndrăgostise de el, cel mai bun lucru era să renunțe cât mai repede posibil la astfel de gânduri nebunești.

Brusc, Holford se opri.

– Ce irascibilă ești!

– Eu? Dar tu? Parcă ești un balaur furios să nu-i funcționează aparatul de scos flăcări.

– Iar tu te crezi o fecioară fără apărare! spuse el printre hohote de râs. Greu de crezut. Ești mult prea practică.

– Nu știu dacă s-o iau ca pe un compliment sau dimpotrivă.

– Ești tipul de fată care așteaptă complimente?

– În nici un caz de la tine.

– Înseamnă că încă n-am deprins asta, în ceea ce te privește. Ar trebui să remediez această deficiență.

I-ar fi plăcut să-i dea o replică pe măsură, dar ținu cont că era, totuși, șeful lui Martin.

– Pentru a treia oară, te întreb ce să fac cu cercelul. Sau vrei să lansezi moda de-a purta doar câte unul?

– S-ar putea. Am, în general, o individualitate marcantă.

– Bine. Sper să regreți.

Cu o mișcare rapidă a brațului, descrise un semicerc larg și aruncă cercelul în mare.

– Acum voi fi obligată să port doar unul, sau să nu mai port deloc când sunt în compania ta.

Holford se rezemă de zid, cu ochii întredeschiși și colțurile buzelor ridicate ușor schițând un zâmbet.

– Te așteaptă Martin acasă? Bănuiesc că nu va muri de foame dacă nu vei fi acolo să-i pregătești masa.

Rianna făcu o pauză, întrebându-se ce mai punea la cale. Nu știa dacă era înțelept din partea ei să fie imediat de acord cu tot ce propune el. Cedă în cele din urmă gândului că avea să fie singură cu el, fără Lynda, fără Emilia, cu toate că în urma celor întâmplate în cursul zilei, nu mai putea fi convinsă de nimic.

– Nu, Martin poate mânca oricând la pensiune. De altfel, nici nu e prea pasionat de cum gătesc eu.

– Ce gânduri întunecate îți treceau prin minte, de ți-a trebuit atât de mult ca să răspunzi?

– Trebuie să înveți să nu te mai aștepți ca toate propunerile tale să fie întâmpinate cu entuziasm.

– N-am propus nimic. Pur și simplu, am pus o întrebare.

– Răspunsul a fost satisfăcător?

– Nu voi ști decât mult mai târziu în seara aceasta. Vino, Rianna. Vom cina într-un loc pe care-l știu, sus pe dealuri.

– Mai devreme sau mai târziu astă seară mi se va face foame. Unde e locul acela?

Taxiul șerpui de-a lungul unui drum îngust și se opri în cele din urmă într-o curte mică luminată discret. Holford o luă de braț și o conduse pe niște scări, până la o clădire rotundă – un turn. Trebuia să urci niște trepte din lemn pentru a ajunge la fiecare mică platformă pe care erau

așezate mesele și scaunele, înconjurate de bare de protecție, în lipsa cărora ai fi avut senzația că te prăbușești în gol.

– Ce imaginație să proiectezi așa ceva! Noroc că n-am rău de înălțime și nu amețesc.

– Scuză-mă, am uitat să te întreb.

– Ai luat drept bun că sunt…

– Extrem de echilibrată, continuă el fraza în locul ei.

După masă, li se oferi un spectacol de divertisment, apoi Holford propuse să urce scările până în vârful turnului, de unde panorama era absolut încântătoare. Coborând din turn, ajunseră într-o grădină – un paradis în care rătăciră în liniște, umplându-și inimile de frumusețe.

Spre surprinderea ei, drumul de întoarcere îl făcură într-o trăsură cu cai, singurul mijloc de transport de-acolo.

Luna scălda întregul peisaj în lumină argintie. Rianna se simțea ca într-un basm. În cadența trapului cailor, adormi în cele din urmă cu capul pe umărul lui Holford și nu se trezi decât când trăsura se opri în fața casei.

– Ești obosită, șopti el blând, ca și cum s-ar fi adresat unui copil somnoros. Ai avut o zi lungă.

– Dar mi-a plăcut. Mulțumesc, Holford.

– Ți-a plăcut totul? Chiar și când îmi făceai acele reproșuri? Sau asta ți-a plăcut cel mai mult?

Era prea obosită pentru a-i da replica. Holford o ajută să coboare, o sărută ușor pe obraz, așteptă până descuie ușa, apoi se urcă din nou în trăsură și plecă.

Rianna rămase câteva clipe nemișcată, ca pentru a se trezi pe deplin dintr-un vis.

Apoi, în camera ei, retrăi câteva din momentele acelei zile.

Oare ziua aceea însemnase un progres în relația ei cu Holford, sau pentru el nu avusese mare importanță? Tare mult ar fi vrut să știe ce gândea el. Numai că acest lucru era imposibil. I-ar trebui mult timp să-l înțeleagă pe acel bărbat enigmatic care-i intrase în suflet atât de ușor.

Vârî mâna întâmplător în buzunarul jachetei. Cercelul ei era acolo! Îl privi lung. Așadar, doar se prefăcuse că-l aruncă.

Îl puse repede în caseta cu bijuterii, lângă celălalt, zâmbind. Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva din partea lui.

Hotărî să nu mai poarte acei cercei până când… nu, ăsta era un vis nebunesc, puțin probabil să se realizeze vreodată.

Capitolul 7

– Te-ai mai gândit dacă să închiriem sau nu o mașină cât stăm aici? întrebă Martin a doua zi dimineață.

– Da, și cred c-ar fi o idee bună. Am putea-o folosi amândoi și, din moment ce tot am închiriat această vilă pe o perioadă de șase luni, ar trebui s-o exploatăm din plin și să ne putem întoarce aici de oriunde, nu să rămânem la hotel.

– Bun. Atunci, vom merge chiar acum să vedem ce putem găsi. Duncan mi-a recomandat un loc bun.

După ce inspectă mai multe mașini la un garaj central, Martin alese în cele din urmă un Fiat. Rianna știa că poate avea încredere deplină în el, în ceea ce privește mașinile.

– Vom merge la Vila Aurelia ca să-l testăm, sugeră el. Cu ocazia asta, aș vrea să-mi faci și niște clasificări.

Una din încăperile vilei era destinată să joace rolul de birou comun, unde puteau lucra toți nestingheriți. Fiecare

membru al echipei avea masa lui unde-și ținea documentația și într-un colț era o mașină de scris pe care o putea folosi oricine avea nevoie.

Martin și Rianna începură să lucreze la materialul pe care-l filmase Martin în timpul diferitelor scufundări.

– Te va lăsa Holford să arăți aceste filme și cu alte ocazii, nu numai ca parte a programelor sale?

– Depinde. Multe din ele fac parte din proiectul lui inițial, dar a spus că nu-l deranjează dacă vreau să folosesc în scop propriu unele fragmente, sau dacă filmez pentru mine.

– Bine, dar cum ai putea face asta? Doar n-ai voie să cobori singur în adânc.

– În nici un caz; a insistat foarte mult asupra acestui lucru. Dar, dacă aș lua un coleg cu mine, n-aș fi în nici un fel de pericol.

Chiar atunci intră Duncan.

– Bună, Rianna. Nu te-am văzut de mult timp.

– Doar de trei sau patru zile.

– Mi se pare c-a trecut mai mult. Vă deranjează dacă lucrez puțin aici? Trebuie să țin jurnalul de bord și să calculez adâncimile de scufundare pentru când vom merge în Siracuza.

– Sigur, nu ne deranjezi deloc.

Duncan aruncă o privire persiflatoare spre Rianna, dar aceasta nu comentă nimic.

Lucrară toți trei până când cineva anunță că prânzul e gata.

– Nu știu dacă e bine să rămân neinvitată.

– Cum să nu? Ești de-a noastră.

– Vei fi invitata mea, interveni Duncan râzând. Vino, Rianna te voi însoți eu.

Îi oferi brațul cu un gest exagerat, dar ea îl refuză zâmbind. Într-un fel îi părea bine că Holford lipsea, pentru că, după neașteptata plimbare la turn din seara trecută, i-ar fi fost destul de greu să se poarte față de el ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lynda apăru abia când ceilalți erau la jumătatea mesei.

– Ah, Rianna! N-am știut că ești aici. De ce nu mi-ai spus?

– Scuză-mă. Am venit să lucrez ceva împreună cu Martin și, de fapt, nici nu știam dacă ești acasă.

– Se pare că sunt întotdeauna acasă! Nimeni nu se obosește să mă ducă undeva sau să-mi facă vreo plăcere.

– Învață să înoți și te luăm cu noi când facem scufundări, se oferi Duncan din toată inima.

– Prefer să rămân pe uscat. Și nici nu cred c-aș vrea vreodată să fac scufundări.

Urmă o tăcere penibilă. Desigur, Duncan se dovedise lipsit de tact, dar, pe de altă parte, Rianna consideră că Lynda nu ratează nici o ocazie de-a reaminti tuturor de pierderea ei.

– Cum a fost vizita la pivnițele familiei Cavallini? întrebă Lynda după câtva timp.

– Mi s-a părut a fi unul din cele mai interesante locuri în care am fost vreodată.

– A fost și Emilia acolo?

– Parte din timp. Mi-a adus broșuri și material documentar.

Pentru moment, Lynda se abținu de a mai pune și alte întrebări.

După prânz, bărbații ieșiră pe terasă să-și bea cafelele și să fumeze, iar Rianna se întoarse în biroul comun să-și continue lucrul. Era absorbită de aproximativ o oră în ceea ce făcea; deodată, auzi în dreptul ferestrei voci furioase: vocea lui Holford, aspră și hotărâtă și a Lyndei, ascuțită și pe un ton plângăcios.

– De ce n-am avut voie să merg și eu la familia Cavallini? cerea Lynda socoteală, furioasă. Și apoi…

Rianna nu putea părăsi încăperea fără să fie văzută, dar își acoperi urechile cu mâinile. Chiar și așa auzi fără să vrea cuvinte incoerente, mai ales rostite de Lynda.

– … n-ai venit acasă la masă… presupun c-ai dus-o pe ea undeva… sigur, niciodată pe mine…

– Pentru Dumnezeu Lynda! Trebuie să mă justific în fața ta pentru fiecare mișcare?

– Ai putea să fii drăguț cu mine, măcar din când în când… Vocea ei deveni mieroasă. De dragul… Ah, Holford, nu mă părăsi!

După câteva clipe, Holford intră grăbit în încăperea în care lucra Rianna.

– Scuză-mă! N-am știut că e cineva aici.

Înainte ca ea să poată spună ceva, Holford ieși trântind ușa. Apoi se auzi un șușotit și după puțin timp intră Duncan.

– Încă mai lucrezi? întrebă el în mod inutil.

– După cum vezi.

– Termină mai repede și vino în grădină.

– Bine. Lasă-mă să lucrez ca să pot fi gata.

– Ai auzit ceva din scandalul de afară?

– Nu. Ce s-a întâmplat?

Duncan se așeză vizavi de ea, pe scaunul lui Martin și-și întinse picioarele.

– Lynda s-a enervat din cauza lui Holford. Crede că acesta a luat masa undeva în oraș cu cineva aseară, dar nu e sigură dacă a fost cu tine sau cu Emilia. Sau poate cu orice altă fată – Risa sau Bianca, sau Maria. Părerea mea e că fata se numește…

– Ssst! Păstrează-ți părerile pentru tine, Duncan.

– Mi-ai spus exact ce vroiam să aflu, spuse el râzând. Și Lyndei i-ar plăcea să afle, numai că eu nu voi divulga secretul. Îmi pare rău însă, că nu te-am invitat eu. Dar voi remedia curând această situație.

– E o amenințare sau o promisiune?

– Ambele, cred. Nu-l voi lăsa pe Holford să ia totul. În definitiv, o are pe Lynda și pe Emilia. Ce-și poate dori mai mult un bărbat?

– N-am de unde să știu.

– Atunci, vino să luăm cina împreună diseară.

– Încă nu știu dacă pot, Duncan Trebuie să văd ce program are Martin.

– Martin nu contează.

– În schimb, munca lui, da. Noi doi formăm o echipă tot așa cum sunteți și voi împreună cu Holford.

– Bine, bine, stau la coadă. Atunci, te invit mâine seară. Nu uita.

Duncan se ridică să plece. Când tocmai ieșea din cameră, intră menajera.

– Signora dorește să luați ceaiul împreună cu dumneaei, se adresă ea Riannei.

– Poruncă regală! comentă Duncan ironic și ieși.

– Acum? întrebă Rianna.

– Da, signorina.

O conduse pe Rianna chiar în dormitorul Lyndei. Aceasta stătea într-un șezlong lângă fereastra care dădea spre un balcon.

– Intră, Rianna. Am atât de multă nevoie de companie, încât fie-ți milă de mine și întrerupe munca aceea plictisitoare pe care trebuie s-o faci.

Discuția se menținu câtva timp la nivelul unor banalități, dar Rianna presimțea izbucnirea furtunii. Singura ei salvare era să reușească să plece înainte. Se ridică, dar Lynda, ghicindu-i intenția, o rugă să mai rămână.

– Înțeleg c-ai avut o zi extrem de interesantă ieri, începu ea, cu o privire tăioasă.

– Da, mi-a plăcut foarte mult. Am obținut o mulțime de informații.

– Și-ai încheiat seara împreună cu Holford. Presupun și asta ți-a plăcut.

Rianna ezită o clipă. Nu vroia nici să se laude cu aceasta, dar nici să minimalizeze evenimentul, ca nedemn de importanță.

– Ei bine? Nu-mi spune c-ai fost dusă cu forța.

– Nu, sigur că nu. Firește, mi-a făcut plăcere să vizitez un loc atât de vechi și de interesant.

Lynda se ridică și privirile ei aruncau fulgere de mânie.

– Doar nu-ți închipui că Holford are intenții serioase în privința ta. Chiar dacă se pare că-i face plăcere compania unor femei, chiar dacă uneori și flirtează cu ele, în cele din urmă tot la mine se întoarce, așa cum o va face mereu.

Rianna tăcu, nevrând să mai adauge și ea la furia Lyndei. Aceasta din urmă, însă, interpretă tăcerea în felul ei.

– Sigur că da! Ești îndrăgostită de el! Am știut de când am venit. Nu poți nega.

– Dar tu? Îl iubești? întrebă Rianna calm, dar pe un ton rece.

– Cum poți pune o întrebare atât de lipsită de sens? Îl iubesc de ani de zile, cu mult timp înainte de a-l cunoaște pe Jack. Și Holford m-a iubit. Am făcut o mare prostie, continuă ea începând să umble agitată prin cameră. M-am

supărat pe Holford pentru un fleac, nici nu-mi mai amintesc acum despre ce era vorba, și l-am încurajat pe Jack, doar așa, ca să-l fac gelos pe Holford. Apoi, fără să-mi dau bine seama ce fac, am acceptat să mă căsătoresc cu Jack. Se-ndrăgostise nebunește de mine și cred că mi-a fost milă de el.

– Cum a reacționat Holford?

– M-a respins categoric. A spus că, dacă vreau să mă mărit cu Jack sunt liberă s-o fac. Dar n-am fost niciodată fericită cu el. Tot timpul tânjeam după Holford. După ce m-am căsătorit, nu l-am mai văzut decât de două sau de trei ori. Era un bărbat greu de înțeles; câteodată era rece față de mine iar alteori mi se părea că mă iubește la fel ca înainte. Apoi, echipa a plecat în Pacific. Jack era cameraman. Nu s-a mai întors niciodată.

– Trebuie să fi fost îngrozitor de trist pentru tine, murmură Rianna, cuprinsă de un sentiment de compasiune care anihilă orice antipatie.

– Nu-i nevoie să mă compătimești. Într-un fel, a fost ca o binecuvântare. Mai devreme sau mai târziu, tot aș fi divorțat de Jack și-aș fi fost liberă să mă căsătoresc cu Holford.

– Nu era nevoie ca Jack să moară ca să te elibereze dintr-o căsătorie nefericită. Divorțul ar fi fost soluția cea mai normală.

– Nu înțelegi. Și Holford căuta cu disperare o cale de a se ieși din această încurcătură. Se pare c-a fost singura soluție.

– Ce tot spui Lynda? Îl acuzi pe Holford c-ar fi înscenat un accident ca să te elibereze de Jack?

– Chiar dacă nu acesta i-a fost planul, rezultatul a fost același. Numai Holford – nimeni altcineva – a fost răspunzător de accident, dacă a fost accident.

– Nu s-a făcut o anchetă?

– Ba da, dar undeva, într-o țară în care aceste probleme sunt tratate superficial. Atunci, eram prea bolnavă ca să vin în Borneo – parcă acolo se întâmpla – dar mai târziu, a venit Holford și mi-a povestit ce s-a întâmplat.

– Și-a asumat Holford vina sau tu ai fost cea care l-ai învinuit?

– N-a fost necesar s-o fac. S-a ocupat apoi de toate formalitățile – asigurare și tot ce-a mai trebuit pentru a nu duce o viață de mizerie. De asemenea, și-a asumat responsabilitatea de a plăti pentru educația fiului meu, Terry. Au fost unii care au spus că Holford își asumă mai multe responsabilități decât e cazul și că Terry ar putea fi copilul lui, dar…

– Lynda! Cum vrei să te cred că nutrești fie chiar o fărâmă de dragoste pentru Holford, din moment ce-i aduci aceste acuzații?

– Te doare, nu-i așa? Descoperi astfel că idolul tău nu e chiar atât de perfect precum pare. Dar, vei vedea că la mine va veni în cele din urmă și nu vei putea face nimic, nici tu, nici italianca aceea, Emilia. Știu bine că începuse o prietenie

foarte promițătoare cu ea, dar de când am apărut aici, a uitat-o complet. De fapt, e mai ușor să am două rivale, pe tine și pe Emilia.

– Mai ușor pentru cine?

– Pentru mine. Pesemne că Holford se amuză copios văzându-vă pe voi două luptându-vă pentru a-i obține favorurile.

– În nici un caz eu și Emilia nu ne luptăm între noi. De fapt, mă îndoiesc foarte mult că Emilia îți e rivală; e foarte probabil să se mărite cu un italian.

– Asta înseamnă că nu rămâi decât tu, Rianna.

– Cred că n-ai de ce te teme că-l voi putea smulge vreodată pe Holford de lângă tine. Desigur, aceasta în caz că poate fi considerat proprietatea ta.

– Am toate drepturile asupra lui, țipă Lynda, cu fața schimonosită de furie. Este al meu și numai al meu.

– Holford nu e un premiu pe care să te zbați să-l obții. Este un bărbat independent, liber să acționeze cum vrea. Dacă vrei să reușești, Lynda, poate c-ar fi mai bine să nu te mai agăți de el atât de mult.

Se miră și ea auzindu-se. Ce-o apucase să dea sfaturi acestei femei care nici măcar nu-l iubea cu adevărat pe Holford și n-o interesa decât să-și asigure o situație materială.

– De ce? Ai încercat și tu tehnica?

– Nu s-ar spune că sunt tipul de femeie pentru așa ceva.

– Într-adevăr, nu ești. Acum, îți dau eu un sfat. Bărbaților nu le plac fetele prea competente și practice și care să-și

închipuie că știu totul. N-ai nici un pic de finețe și nu știi cum să procedezi. Cred că de-asta nici nu ți-ai găsit pe cineva care să se însoare cu tine.

– De unde știi c-am căutat? Și-acum, dacă nu te superi, îmi voi relua lucrul. Mulțumesc pentru ceai.

Îi veni totuși greu să se concentreze din nou asupra lucrului. Discuția cu Lynda o tulburase mai mult decât era dispusă să admită. Cuvintele acesteia încă îi răsunau în minte obsesiv, generând îndoieli și nesiguranță. A fost o adevărată ușurare pentru ea când Martin trebui să plece la antrenamentele zilnice.

– Mergem împreună până la sala de sport, apoi conduci tu singură până la vilă. Ai grijă să nu ciocnești mașina. Îmi trebuie diseară.

Abia când ajunse acasă, Rianna își dădu seama că uitase să-l întrebe de ce-i trebuia mașina. Când Martin se întoarse mai târziu, motivul deveni evident: avea o întâlnire.

Rămasă singură, Rianna făcu eforturi pentru a depăși acel sentiment de neliniște și singurătate care o cuprinsese. Doar nu se putea aștepta să fie invitată la cină în fiecare seară. Își făcuse o cafea și se instalase cu un ziar sicilian, la masa din curte, când cineva bătu la poartă. Era Holford, cu o figură calmă și fără să zâmbească.

– Pot să intru?

– Da, sigur, intră. Bei o cafea?

Holford încuviință din cap și, așezându-se la masa din grădină, luă ceașca aproape cu un aer absent.

– Martin e acasă?

– Nu, e plecat.

– Cum a fost la Vila Aurelia?

– Bine. Am lucrat pentru Martin. N-am început însă comentariile.

Urmă o pauză lungă.

– Ori de câte ori iahtul este în port și-ți convine, poți veni să lucrezi la bord. Astfel nici Martin n-ar mai trebui s-aducă materialele de acolo.

– Da, mulțumesc. Cred că asta l-ar ajuta într-adevăr.

– Lynda a făcut o adevărată scenă astăzi și n-aș vrea ca această situație neplăcută să se repete.

Rianna abia își stăpânea furia. Așadar, i se interzicea acum să meargă și la Vila Aurelia și urma să lucreze izolată pe iaht.

– Pot foarte bine să lucrez și aici!

– Acum câteva clipe erai de acord că e mai avantajos să lucrezi pe iaht. De ce te-ai răzgândit?

– Îmi pare rău dacă Lynda s-a supărat azi, dar ea m-a rugat să merg în camera ei și să bem ceaiul. Dacă nu vrei să mai vin la Vila Aurelia din cauza Lyndei, de ce nu-mi spui cinstit?

În mod surprinzător o prinse de mână.

– Rianna, de ce înțelegi greșit tot ce spun? Am sugerat asta tocmai ca să te scutesc de accesele de furie ale Lyndei.

– Credeam că mă-nvinuiești c-am supărat-o. Știu că este fragilă și a suferit mult.

– Am venit aici ca să stau liniștit o oră, nu-mi spune c-am nimerit greșit.

– Mă duc să-ți aduc puțin coniac, propuse ea încercând să-și ascundă bucuria ce-i lumina brusc chipul. Sau, poate că n-ar fi trebuit să-ți ofer alcool. Cred că n-aveți voie să beți înainte de scufundări.

– Nu este nici un pericol dacă se bea cantitate mică, dar în general încercăm să nu bem cu câteva ore înainte de scufundare.

Urmă iar o tăcere pe care Rianna nu îndrăzni s-o întrerupă; savura în liniște plăcerea de a ști că el avusese nevoie de compania ei ca să se relaxeze.

– Rianna, te temi pentru fratele tău? Bănuiesc că știi că operatorul dinaintea lui a murit înecat într-un accident.

– Da, mi s-a spus.

– De către cine?

– Are importanță?

– Da, are. Varianta auzită poate să difere în funcție de cel de la care ai auzit-o. Sunt sigur că Duncan ți-a povestit ce știe. Și Lynda?

– Da. Doar ei doi mi-au povestit.

– Adevărul este – și am recunoscut întotdeauna – c-am fost total răspunzător de moartea lui Jack. Nu vreau să intru în amănunte, dar ar fi trebuit să am mai multă grijă.

– A fost un accident.

– Da, dar adesea accidentele sunt cauzate de neglijență, de lipsă de precauție sau câteodată de unele situații imprevizibile.

– Poate cu timpul nu te vei mai simți răspunzător.

– Mă frământă pierderea pe care am cauzat-o Lyndei. Nu-mi pot ierta aceasta și nici nu pot să uit vreodată responsabilitatea pe care o am față de ea.

– Dar chiar și Lynda poate să-și găsească fericirea pe viitor.

– Lynda crede că va fi fericită cu mine. Vrea să mă căsătoresc cu ea.

– Dar, dacă te căsătorești cu ea din obligație, cum va putea fi vorba de fericire?

– Este exclus. Desigur, voi face tot ce pot s-o fac fericită, dar…

– Este adevărat c-ați fost logodiți cu ani în urmă?

– Cine ți-a spus asta? N-am fost niciodată logodiți. O cunoșteam, bineînțeles, dar asta numai pentru că era logodnica lui Jack.

– Înțeleg…

– Nu știu de ce-am venit aici să te plictisesc cu problemele mele personale, dar…

– Nu mă plictisești deloc. Aș vrea să te pot ajuta. Sper să mă consideri întotdeauna o prietenă cu care poți discuta orice.

De fapt, nu-și dorea deloc să fie confidenta lui, umărul pe care să plângă la nevoie. Ar fi vrut să-l poată consola, numai că și-ar fi dorit mult mai mult. Nu s-ar mulțumi cu acest rol neînsemnat în viața lui. Era mai bine să se întoarcă în Anglia și să-l uite cu desăvârșire.

– Mulțumesc, Rianna. Nu voi uita.

Rianna încerca să găsească acele cuvinte potrivite cu care să exprime o sugestie îndrăzneață.

– Dacă te-ai îndrăgosti… de cineva cu care ți-ai dori să te căsătorești, cum ar reacționa Lynda?

– Trebuie să exclud această posibilitate. Nu pot să spun că nu m-am gândit la așa ceva. Am douăzeci și opt de ani. Câteodată sunt tentat de ideea de a-mi întemeia o familie, dar munca mea este foarte exigentă și-ar trebui ca soția mea să fie foarte tolerantă, uneori chiar să dea dovadă de spirit de sacrificiu.

Rianna se gândi că Lynda nu va fi nici pe departe acest tip de soție, dar el spuse cu totul altceva.

– Lynda știe despre ce e vorba în acest fel de muncă. În ciuda defectelor și imperfecțiunilor ei, este obișnuită cu un astfel de mod de viață.

– Lynda va putea călători cu tine în toată lumea? Mă gândesc că nu este suficient de rezistentă.

– E adevărat, nu e foarte robustă. Apoi, mai este ceva: are un fiu în Anglia. Deocamdată, mama ei are grijă de el, dar Lynda va vrea să stea cu el.

– Deloc!

Cuvântul ieși necontrolat, înainte ca Rianna să se poată stăpâni.

– Scuză-mă. N-ar fi trebuit să spun asta, își ceru ea scuze imediat.

– Ai vorbit sincer. Nu-ți place Lynda, nu-i așa?

Rianna privi stânjenită în altă parte, evitându-l.

– Problema nu este dacă-mi place sau nu. Avem păreri diferite în majoritatea privințelor, dar nu am dreptul s-o judec. Cred c-o pot suporta.

– Mă surprinde. Credeam că voi două aveți multe în comun și că vă veți simți bine împreună cât noi suntem plecați.

Cât de orb putea fi! Chiar nu-și dăduse seama că pe Lynda n-o interesa compania unei femei, decât dacă aceasta îi periclita în vreun fel planurile? N-o interesa decât să fie mereu înconjurată de bărbați care s-o curteze permanent.

– Se pare că trebuie să-ți reamintesc c-am venit aici să-l ajut pe Martin. De asemenea, am și eu de lucru pentru propriile mele proiecte și n-am la dispoziție decât un timp limitat pentru plăceri și distracții.

– Desigur. Trebuie să-mi intre bine în cap că nu ești aici în vacanță și nu ești tipul de fată în căutare de plăceri. Mulțumesc că m-ai ascultat, Rianna. Sper că nu te-am reținut de la vreo treabă mai importantă.

Rianna îl conduse până la poartă. Nu-i putea reproșa nimic din ceea ce spusese, dar sesizase nuanța de sarcasm.

– Noapte bună, Holford. Mă bucur c-ai venit.

– Bonna notte îi răspunse el, reținându-i mâna.

Apoi rămase în prag, parcă neputându-se hotărî să plece. În cele din urmă mai adăugă:

– Firește, trebuie să-mi rezolv singur problemele. De fapt, ar mai fi o fată care ar fi putut rezolva totul… dar nu e disponibilă.

După ce Holford dispăru în întuneric, Rianna închise ușa încet și se rezemă de ea, copleșită de atâtea emoții: flatată de faptul că venise la ea pentru a găsi o oază de liniște, dar în același timp mâhnită de ultima remarcă: o fată care l-ar fi putut ajuta. Și ce însemna că nu e disponibilă? Era ocupată cu altceva sau avea o legătură sentimentală cu un alt bărbat? Se referise la cineva care rămăsese acasă, în Anglia, sau la cineva de aici, din Sicilia? Nu putea fi vorba decât despre Emilia. Toate indiciile duceau clar spre fermecătoarea italiancă.

În ce situație se afla! Bărbatul de care, împotriva voinței ei se îndrăgostise, venise în seara aceasta să-i împărtășească dilema în care se afla – perspectiva căsătoriei cu Lynda nu-i făcea nici o plăcere, în schimb era atras, fără speranță însă, de o altă fată, cu siguranță Emilia.

Nu mai lipsea decât să se îndrăgostească și Martin de vreo fată de aici și să complice și el situația cu o legătură imposibilă.

Când acesta veni acasă seara târziu, era încă trează.

– A fost o seară plăcută?

– Cum nu se poate mai minunată. Discutăm mâine.

Evident, nu era pregătit să i se destăinuie. Cu atât mai bine; i se făcuseră deja destule confidențe în acea seară.

Capitolul 8

Când Martin sosi la cină în seara zilei următoare, părea oarecum iritat.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Rianna.

– Am un mesaj pentru tine. Holford spune că dacă vrei să faci vreodată scufundări, trebuie să te antrenezi mai mult la înot, de fapt în fiecare zi.

– Unde? În mare?

– Ar fi preferabil la bazin.

– Nu știam că au acces și femeile.

– Sunt două bazine, unul pentru bărbați și unul mixt.

– Nu sunt convinsă că vreau să fiu chiar atât de temerară.

– Dacă intenționezi să scrii despre minunile subacvatice, ar trebui să le vezi tu însăți.

– Mă voi mai gândi.

– Asta a fost o știre. A doua este că Emilia ne-a invitat pe toți la vila familiei ei, la o petrecere mâine seară.

– Și pe mine?

– Sigur că și pe tine. Cum ai putea fi omisă? Duncan ar fi foarte dezamăgit.

– E necesară ținuta de seară?

– Nu cred; una din fustele tale lungi mulate pe corp ar merge perfect. Se pare că petrecerea este în cinstea plecării noastre la Siracuza.

– Știi unde locuiește?

– Nu exact, dar îmi vor spune ceilalți. A venit Holford ieri seară aici?

– Da?

– I-ai spus unde sunt?

– Cum puteam să-i spun din moment ce nici nu știam? Nu i-am spus nici măcar că te întâlnești cu o fată. I-am spus doar că nu ești acasă.

Martin rămase pe gânduri, apoi bău puțin vin.

– De ce întrebi? Vroia să-ți comunice vreun lucru important și nu te-a găsit?

– Nu, dar a făcut tapaj pentru că m-am întâlnit cu… Emilia.

– Emilia?!

– De fapt, nu s-a supărat pentru c-am fost cu ea, ci mai mult din cauza locului unde am dus-o.

– Dar unde ați fost?

– Știi că trebuie să se supună tuturor acelor restricții impuse de tradiția siciliană. Chiar dacă în restul Italiei fetele și-au dobândit o oarecare independență, tații sicilieni

continuă să fie la fel de severi. Emilia a făcut aluzie că ar vrea să vadă spectacolul de cabaret de la restaurantul Angelo, așadar am dus-o acolo aseară.

– A fost chiar așa o crimă?

– Holford consideră că da. Mi-a interzis de a mai spune un cuvânt cuiva despre această escapadă. Fără îndoială că Emilia trebuie să fi găsit o scuză acceptabilă pentru a-și justifica absența și ora la care ajunsese acasă.

– În concluzie, nu mai ai voie s-o duci pe Emilia în astfel de locuri rău famate, sau nu mai ai voie să te-ntâlnești deloc cu ea?

– Abia după aceea m-am gândit că s-ar putea ca și șeful s-o placă și, prin urmare, să nu agreeze concurența din partea mea.

– Cred că Emilia e rezervată unui frumos italian, poate chiar din Sicilia, de familie nobilă.

– Oricum, și pe mine m-a certat pentru c-am frecventat acel loc, deși mie mi s-a părut destul de respectabil. Probabil că se teme să nu beau seara și să-i periclitez programul de scufundări de a doua zi. Așa că, de-acum încolo trebuie să stau acasă ca un băiat cuminte și să beau limonadă.

– Sunt sigură că nu e chiar atât de tiranic, ci insistă doar să fii cumpătat.

– Ar trebui să aibă încredere în mine că nu exagerez. De fapt, Steve, medicul, chiar mi-a povestit de curând despre Jack Patterson, soțul Lyndei.

– Ce ți-a spus?

– Că-l avertizase de mai multe ori pe Jack să nu mai bea, mai ales cu puțin timp înainte de a se scufunda.

– Înțeleg… comentă Rianna, temându-se de a mai adăuga ceva, străduindu-se zadarnic să priceapă cum ajunsese Holford să-și asume răspunderea pentru cele întâmplate. Aceasta explica însă de ce era exagerat de precaut cu membrii echipei sale.

– Așteaptă-mă! spuse ea repede când Martin era pe punctul de a pleca. Merg și eu la magazine, poate îmi pot cumpăra o rochie nouă.

– Mereu îți cumperi haine! Cum crezi că ne vor ajunge banii?

– Aș vrea să știu ai cui sunt banii… râse ea. Dar tu, care inviți la masă fete afișând pretenții la nivelul standardului de viață al Emiliei…

– Bine, bine, ai dreptate.

Seara următoare, Riannei îi luă destul de mult timp să se îmbrace și să se fardeze, dar în cele din urmă se arătă mulțumită de rezultat. Îi plăcea noua rochie cu fustă lungă plisată, cu nuanțe de albastru, smarald și auriu. Ar fi mers cerceii din chihlimbar, dar își promisese să nu-i mai poarte până când… acum însă, se părea că nu avea să-i mai poarte niciodată. În locul lor, alesese niște cercei mici aurii cu piatră neagră. Își lăsase părul să cadă liber în onduleuri mari care aveau să capteze lumina și s-o redea în străluciri de vâlvătăi de foc.

– Categoric, ești hotărâtă să cucerești, o necăji Martin. Cine va fi victima? Duncan sau Jeffrey? Sau poate chiar Holford?

Vila Cavallini se afla la o distanță de șase sau șapte mile de Marsala, pe un fel de promontoriu.

– Fiți bineveniți! îi întâmpină Emilia. Sunt aici prieteni de-ai voștri, dar trebuie să-i cunoașteți și pe prietenii mei.

Prezentă Riannei câțiva tineri fermecători, câteva fete, câteva persoane mai în vârstă, apoi o lăsă în compania tatălui ei și plecă să întâmpine alți oaspeți.

– Cum au ieșit fotografiile? întrebă signor Cavallini. Arăt gras?

– Deloc. Nici n-o să vă vină să credeți cât de suplu sunteți.

– Te rog să te servești cu un pahar de vin din producția proprie. Și acum te las în compania tinerilor.

După o clipă, Duncan veni lângă ea.

– Arăți superb! Ce simț al culorilor ai!

– Lingușitorule! Ce speri să obții?

– Încă nu intenționez să-ți răspund. Dar, când va începe dansul mă aștept la cooperare din partea ta.

– Sunt împotriva oricărui fel de monopol.

– Vom vedea. Lynda este în elementul ei, adăugă el, privind în încăpere.

Rianna privi în direcția indicată și o văzu într-adevăr pe Lynda, cât se poate de veselă, înconjurată de șapte sau opt tineri.

După aproximativ o jumătate de oră, se dădu semnalul începerii dansului. Orchestra deja cânta într-o sală de bal enormă, dar toată lumea aștepta ca Emilia să dea tonul. Aceasta intră, se răsuci de trei ori, ca pentru a alege la întâmplare un partener și întinse mâna spre bărbatul care se afla cel mai aproape de ea; acesta a fost Holford.

Rianna închise ochii, încercând cu greu să facă față durerii care o copleșea. Ce altă dovadă mai era necesară? Însăși Emilia povestise că are rude căsătorite cu englezi și chiar industria vinului din Marsala fusese fondată inițial de companii engleze. Oricum, obiecțiile familiei Cavallini nu puteau fi legate de faptul că Holford era englez.

Aproape fără să-și dea seama, se trezi în brațele lui Duncan, purtată în ritmul unui vals.

– Ești cam departe. Este ca și cum aș dansa cu o nălucă de la care te aștepți să se transforme în orice moment în fum.

– Scuză-mă, Duncan. Mă gândeam la altceva.

– Sau poate la altcineva? Uită-l. Concentrează-te asupra mea.

– Ce te face să crezi că merită să fac acest efort pentru tine?

– Fiecare om își are valoarea sa.

– Așa crede fiecare.

Era bine, se gândi ea, că putea glumi cu Duncan, fără să fie terorizată ca nu cumva cuvintele să-i fie interpretate greșit.

Toată seara a dansat cu numeroși parteneri – Jeffrey, Steve, câțiva italieni – dar nici măcar o singură dată cu Holford. O dată l-a văzut cu Lynda, dar de cele mai multe ori când se uita prin încăpere, el lipsea.

În timp ce stătea cu Duncan pe terasă, auzi vocea Emiliei cântând.

– Să mergem s-o ascultăm!

Deși împotriva voinței lui, Duncan o urmă.

Emilia stătea în picioare lângă pian, iar Holford o acompania.

Rianna observă cu durere toate detaliile privind perfecta armonie dintre cei doi. Ascultă în continuare ariile din opere și cantonetele siciliene, dar orice urmă de plăcere dispăruse pentru ea. Mai târziu, când reîncepu dansul, Holford veni spre ea.

– Te zăream de la distanță, șopti el, apoi iar dispăreai. Te distrezi bine?

– Da, foarte bine, răspunse Rianna convențional.

Așadar, o căutase? În orice caz, nu se străduise prea mult s-o găsească. Poate că fusese prea ocupat cu Emilia, Lynda, sau cine știe care altă fată. Probabil și acest dans cu ea nu era decât o simplă formalitate. Dar, ce mai conta? Era în brațele lui. Ce altceva își mai putea dori? De ce să nu se bucure de fiecare clipă alături de el? În mod inconștient, se relaxă. În același timp, simțind-o detensionată, o strânse mai mult.

– Așa e mai bine, îi șopti el la ureche. Visai. Observ că porți alți cercei.

– Ai fi preferat să port unul singur din chihlimbar?

Nu era pregătită să recunoască faptul că-l găsise pe celălalt. Era bucuroasă că putea vorbi despre nimicuri, pentru că altfel i-ar auzi inima bătând cu putere și ar fi simțit-o tremurând, când trupul ei era atât de aproape de al lui.

Pe de o parte, Rianna ar fi vrut ca acel dans să continue la nesfârșit, dar pe de altă parte se bucură când muzica încetă și părăsi ringul. Holford tocmai o conducea pe terasă când Lynda veni repede în întâmpinarea lor.

– Holford! Ai un minut liber? Vrea cineva să-ți vorbească.

„Ce șiretlic evident", se gândi Rianna privind-o pe Lynda agățându-se de brațul lui. „Acel cineva trebuie să fi fost chiar ea".

Adevărata lovitură, cea mai dureroasă, veni spre sfârșitul petrecerii. În timpul unei pauze între dansuri, Rianna stătea la o masă pe terasă împreună cu Duncan și Jeffrey. Când muzica reîncepu, Duncan o invită la dans.

– Hai Rianna. Încă un vals, probabil ultimul din seara aceasta. Este aproape miezul nopții și Holford ne va trimite acasă nu peste mult timp.

Pe drum spre sala de bal, Rianna se opri o clipă să admire cărarea de lumină pe care luna o deschidea pe întinderea mării.

– Romantic, nu-i așa? șopti Duncan, cuprinzând-o cu brațul. Este clar că și cei doi de-acolo gândesc la fel.

Mai departe pe terasă, se vedeau două siluete lângă o coloană. Lumina lunii arăta clar chipul minunat al Emiliei. Bărbatul de lângă ea era cu spatele spre Rianna, dar, întorcându-se puțin în profil, nu mai lăsă Riannei nici o urmă de îndoială. Era cu siguranță Holford.

– Cred că sunt prea obosită ca să mai dansez, Duncan.

– Atunci vom sta aici, afară.

– Dacă nu te superi, voi merge să-l caut pe Martin.

– Te pot duce și eu acasă, tot atât de bine ca Martin.

– Poate că tocmai de-asta mă tem.

– Te temi că nu conduc bine? De ce nu-mi dai o șansă, Rianna? o întrebă, trăgând-o ușor spre el.

– O șansă pentru ce?

– Ca să-ți arăt că Holford nu e singurul bărbat. Unde te va duce această obsesie pentru el? Nu din cauza Emiliei trebuie să-ți faci griji, ci a Lyndei.

– Și de unde știi c-aș avea o astfel de obsesie, cum o numești?

– Se vede, draga mea. Te trădează fiecare expresie a feței, fiecare inflexiune a vocii. Aș fi încântat dac-ai avea aceleași reacții și pentru mine.

– Ba n-ai fi deloc. Doar ești hotărât să rămâi burlac încă o vreme.

– Asta se-ntâmpla până să apari tu.

– Prostii! Ai și o scuză perfectă – meseria ta. N-ar fi drept pentru soție să stea să te-aștepte în timp ce tu cutreieri lumea.

– Spui lucrurilor pe nume, Rianna. Ăsta este unul din lucrurile care-mi plac la tine.

Apariția neașteptată a lui Martin le întrerupse discuția.

– Aici erai, Rianna! Te-am căutat peste tot. Ești gata să mergem?

– Da.

– Emilia îți propune să stai la vilă cât noi suntem plecați, spuse Martin pe drum.

– Nu-mi pot pierde timpul stând acolo și nu sunt nici așa ca voi, liberă să fac plajă când doresc.

A doua zi, Emilia telefonă Riannei pentru a o invita personal, iar aceasta îi explică de ce nu putea accepta.

– Atunci, am o altă idee, continuă Emilia. Aș vrea să te însoțesc. Ți-aș putea arăta o mulțime de locuri interesante și ți-aș putea povesti istoria lor, adică ți-aș fi ca un ghid.

– Aș putea să mă mai gândesc până la sfârșitul zilei? Te sun eu mâine dimineață.

Când Rianna îi povesti lui Martin, acesta o sfătui imediat să accepte oferta Emiliei.

– Cunoaște bine insula și astfel câștigi mult timp.

– Mă surprinde că s-a oferit cu atâta ușurință să mă ia într-o călătorie de trei sau patru zile în diferite orașe în ciuda restricțiilor care i se impun. Sau poate că restricțiile nu sunt chiar atât de mari pe cât pretinde.

– Ah, nu poți spune așa ceva despre Emilia. Este cât se poate de cinstită. Dac-ar fi fost vorba despre Lynda, te-ai fi așteptat la cine știe ce truc.

– Să-nțeleg că nu-ți prea place Lynda?

– Cui îi place? Ai observat aseară? A dansat tot timpul cu acel Enrico.

– Poate vroia să facă gelos pe cineva.

– Cred că pe Emilia. Enrico este unul din prietenii ei cei mai apropiați.

Rianna rămase tăcută, neștiind ce să creadă.

În ziua când iahtul a plecat din Marsala, Rianna merse în port să-i conducă. Spre surprinderea ei, când se întoarse acasă, îl găsi pe Duncan.

– Bine, dar Celestina tocmai a plecat!

– Mă-ntâlnesc cu ceilalți la Siracuza. M-am gândit să mergem împreună, din moment ce tot intenționezi să vizitezi orașele de pe traseu până acolo.

– Nu pot. Am aranjat deja să merg cu Emilia. Îmi va fi ghid.

– Emilia? Chiar crezi c-o vor lăsa părinții să meargă din hotel în hotel cu o fată, înfruntând cine știe ce pericole?

– Recunosc că și eu m-am gândit la asta. Dar de ce n-ai plecat cu ceilalți?

– Nu eram suficient de bine pregătit – cel puțin pentru standardele lui Holford. Am avut un început de răceală, așa c-am hotărât să nu merg în această expediție.

– Îmi pare rău, Duncan, dar am aranjat deja cu Emilia. Merg în această după-amiază la vila ei.

– Atunci, ne vedem acolo.

„Duncan mă crede mult prea naivă“ se gândi Rianna după plecarea lui. „Nu putea să-i fi oferit lui Holford drept scuză doar o simplă răceală, deși scufundătorii trebuie să fie perfect sănătoși când coboară în adânc“.

La vila Cavallini, Emilia se arăta încântată de faptul că Rianna acceptase propunerea ei.

– Ne va însoți mama și va conduce șoferul. Îți poți lăsa mașina aici și cineva o va aduce oriunde vrei – la Siracuza dacă intenționezi s-o folosești acolo. E prea târziu să pornim astăzi, dar vom pleca mâine dimineață devreme. Vrei să rămâi aici, noaptea aceasta?

Spre neplăcerea, dar nu și spre surprinderea ei, Rianna constată că Lynda stătea la familia Cavallini cât timp Holford și băieții lipseau.

– Nu puteam sta în acea casă oribilă, doar în compania menajerei, explică Lynda.

„Casă oribilă“, se gândi Rianna indignată. Vila Aurelia pe care o închiriase Holford era probabil una din cele mai confortabile din Sicilia, dar se abținu să facă vreun comentariu. Răspunse ceva vag, apoi merse să se plimbe prin grădină, așa cum o invitase Emilia. Erau atât de multe alei șerpuitoare ducând în colțuri retrase, ascunse la umbra copacilor și atâtea flori exotice a căror existență nici n-o bănuise, încât Rianna se duse înapoi în casă pentru a-și lua aparatul de fotografiat – era păcat să nu imortalizeze toată acea splendoare, acea bogăție de culori și forme.

– Te superi dacă-ți fotografiez minunata grădină?

– Vom fi chiar încântați. Nu te însoțesc, ca să poți fotografia ce-ți place.

Emilia era atât de amabilă și de îndatoritoare, încât Rianna se gândi că Holford ar fi într-adevăr un bărbat norocos s-o aibă ca soție.

Se plimbă de-a lungul aleilor, fotografiind tot ce i se părea mai minunat. Deodată, după un colț, se întâlni cu Lynda și cu Enrico. Tânărul se ridică imediat și o salută pe Rianna, iar Lynda, cu gura întredeschisă de mirare se îmbujoră.

– Fotografiezi grădina? întrebă Enrico.

– Și spionezi? murmură Lynda.

– Nu mă așteptam să mă-ntâlnesc cu nimeni. Până și grădinarii își fac siesta.

– Atunci, îți vom poza.

– Nu, nu, încercă Lynda să se eschiveze, temătoare. Nu ies deloc bine în fotografii.

– Prostii! Ești foarte frumoasă. Uite, așază-te pe bancă, iar eu voi sta în picioare în spatele tău.

Rianna începu să râdă de acest aranjament ce amintea mai degrabă de o fotografie a unui cuplu victorian. Enrico stătea drept și surâdea afectat iar Lynda se întoarse în profil, vădit jenată de-a fi fost surprinsă în compania lui.

– Acum e rândul tău, Rianna. Așază-te lângă Enrico, pe bancă.

– Mă tem că aceasta a fost ultima, se scuză Rianna, ușor rușinată de minciuna ei, dar nici nu vroia să fie fotografiată lângă Enrico și nici n-avea încredere să încredințeze aparatul Lyndei.

După-amiază târziu sosi și Duncan, surprinzând pe toată lumea, cu excepția Lyndei. Rianna era chiar supărată.

– Ți-am spus clar, Duncan, am aranjat deja să merg cu Emilia. Nu pot schimba nimic, nici să vreau.

– Și, evident, nu vrei.

– Dacă vrei să știi adevărul, ei bine, nu. Emilia a făcut deja rezervări la hoteluri în diferite orașe. Cum aș putea să-i spun că vreau să merg cu tine?

– Te pricepi foarte bine să mă refuzi.

– Ascultă, Duncan. Te prețuiesc foarte mult ca prieten, dar nu încerca să mă pui într-o postură total falsă. Nu pot merge să colind orașele și să stau cu tine din hotel în hotel, ca și cum ai fi fratele meu.

– Bine, plec. Dacă Holford ar fi vrut să te însoțească, nu te-ai mai fi gândit dacă se cade sau nu să stați în același hotel.

Rianna își mușcă buza pentru a nu lăsa să-i scape replica usturătoare. Cu toate acestea, remarca lui Duncan era adevărată.

– Am fost invitat la cină, dar te rog să-i prezinți Emiliei scuze din partea mea. Ne vedem în Siracuza – eventual.

Rianna rămase încă puțin pe terasă. Imediat apăru și Lynda, zâmbind.

– Cât de crudă ai fost cu bietul Duncan!

– Ți-a povestit el sau ai ascultat ce-am discutat?

– Vai, Rianna! Cum poți spune așa ceva? Duncan te consideră cea mai dură fată pe care a cunoscut-o.

– Mă îndoiesc. Cred că are o experiență foarte bogată cu toate tipurile de fete.

– Dar ține foarte mult la tine și tu nu-l apreciezi. Dac-ai putea…

Lynda își întrerupse fraza și oftă.

– Trebuie să intru, spuse Rianna, îndreptându-se deja spre casă.

– Știi, fotografia aceea pe care mi-ai făcut-o… Ai putea să-mi dai și mie o copie când e gata?

– Îți pot da și negativul, dacă vrei și e chiar atât de importantă pentru tine.

– Da, da, ar fi perfect.

Singură în dormitorul care i se oferise pentru noaptea aceea, Rianna se amuză de spaima Lyndei ca nu cumva cineva să vadă acea fotografie – ea alături de Enrico. De fapt, fotografia nici nu exista, pentru că doar se prefăcuse c-o face, dar încă nu intenționa să-i spună Lyndei.

A doua zi dimineață plecară spre Selinunte și Agrigento. Lynda nu insistase deloc să le însoțească, fapt la care Rianna nu se prea așteptase. Și, încă o surpriză: șoferul era Enrico. Dar, poate că asta era o metodă subtilă a Emiliei de-a putea fi în compania bărbatului dorit, sub o aparență foarte acceptabilă.

Când ajunseră la Selinunte, orice astfel de speculație își pierdu interesul pentru Rianna, captivată acum numai de giganticele ruine ale templelor grecești, acea fabuloasă moștenire arhitectonică lăsată de antichitate. Emilia cunoștea istoria insulei și se dovedi a fi un ghid excelent.

– Poate să-mi ia ani de zile să descopăr fiecare comoară a acestei insule.

– Așteaptă să vezi Agrigento. Vei înțelege de ce noi, sicilienii, suntem atât de mândri de moștenirea primită de la greci.

În Sciacea, Enrico propuse să facă o pauză pentru a lua prânzul după care să viziteze orașul renumit ca stațiune balneară naturală.

– Cred că romanii au fost cei care au descoperit apele cu proprietăți curative.

– Dacă mergem la țărm, s-ar putea ca iahtul Celestina să fie în port, spuse Emilia.

Rianna abia aștepta să vadă iahtul, dar nu trebuia să uite nici o clipă că și Emilia era la fel de nerăbdătoare ca ea.

– Cel mai bun mod de-a vedea Sciacea este de pe mare, spuse Enrico în timpul prânzului, la un restaurant de pe faleză. Mai ales noaptea, când se văd perfect clădirile urcând în trepte până la castele.

– Ah, da, castelele, adăugă Emilia. Avem timp să vizităm castelul fermecat?

– Întotdeauna trebuie să-ți faci timp pentru a vizita castele fermecate, spuse Enrico, zâmbind cu tandrețe spre Emilia.

În inima Riannei, se aprinse un licăr de speranță. Poate că Enrico avea să devină soțul Emiliei, dacă aceasta va fi de acord. Dar nici Holford nu avea să renunțe atât de ușor, dacă se va putea sustrage responsabilităților față de Lynda.

Castelul fermecat era într-adevăr fascinant. O mulțime de capete sculptate zăceau pe podea, ca și cum sute de statui fuseseră decapitate. Altele erau așezate pe mici plinte, ca și cum corpurile ar fi fost îngropate până la umeri.

– Ce povești amuzante aș putea scrie! se entuziasmă Rianna.

Așa cum promisese Emilia, Agrigento a fost o adevărată revelație. „Valea Templelor“ oferea o priveliște de neuitat.

– În luna februarie, explică Emilia, totul aici e acoperit cu flori de migdal și are loc un festival la aceste ruine.

– În curând mi se va termina filmul. Sunt atât de multe lucruri de fotografiat.

– Păstrează și pentru Templul lui Zeus. Este cel mai mare din Sicilia.

Rianna citise despre uriașii înalți de mai bine de zece metri care sprijineau acoperișul, dar emoția trăită văzându-i era greu de descris.

A doua zi plănuiră o vizită la muzeu, apoi petrecură noaptea în Gela. Pretutindeni ceramică antică grecească și mozaicuri care nicăieri în altă parte a lumii nu se păstraseră atât de bine.

Tot atunci, Rianna văzu pentru prima dată muntele Etna. Îți dădea iluzia că plutește pe cerul albastru luminos și că

poate dispărea în orice clipă, ca un miraj, inofensiv în aparență, dar putând erupe în orice clipă, îngropând totul sub lava sa uriașă.

– Numele „Etna“ înseamnă „munte care arde“, explică Emilia. Acum doi ani l-am văzut erupând și transformând insula într-o făclie. Acum este din nou liniștit.

Oarecum împotriva voinței ei, Rianna trebui să se despartă de această priveliște absolut miraculoasă, dar toți o asigurară că vor mai fi multe ocazii de-a vedea vulcanul din multe alte unghiuri.

– Oare o fi ajuns Celestina? întrebă Rianna la un moment dat, ca din întâmplare.

– Nu se știe. Este în funcție de câte scufundări fac pe traseu.

După cină, Enrico telefonă autorităților portuare și aflară astfel că iahtul încă nu venise. Rianna trebuia să-și mai stăpânească nerăbdarea. Desigur, era curioasă să afle cum s-a descurcat Martin, dar n-avea rost să se amăgească: ardea de dorința de a-l vedea din nou pe Holford, chiar dacă acesta avea să-și concentreze întreaga atenție asupra Emiliei.

Capitolul 9

A doua zi dimineață, Emilia o anunță de sosirea Celestinei.

– Holford a găsit o epavă, continuă ea. Ah, mă bucur atât de mult pentru succesul lui! Într-adevăr, figura ei entuziasmată arăta din plin Riannei cât de mult însemna reușita lui pentru ea.

– Și eu mă bucur. Cred că acest succes are repercusiuni și asupra fratelui meu.

– Da, probabil că și Martin se poate mândri cu asta.

– Sper. Știi cumva dacă este vorba despre un vas vechi sau unul nou?

– Nu. Duncan nu știa detalii.

– Duncan? Este aici?

– Da. A venit aseară, cu Lynda.

Vestea n-ar fi trebuit s-o surprindă foarte mult. Duncan trebuia oricum să vină și era de așteptat că Lynda n-ar fi rămas pentru nimic în lume singură, indiferent cât de luxoasă era vila.

Când Rianna coborî în holul hotelului, Lynda era deja acolo și discuta cu Enrico.

– Așadar, ai ajuns, Rianna.

– După cum vezi. Ești foarte matinală.

– Deși sunt îngrozitor de obosită după călătoria de ieri, n-am mai putut dormi când am auzit vestea. Crezi c-au găsit o comoară?

– Puțin probabil, dar Holford și echipajul lui se mulțumesc și cu o bucată de lemn sau vreun tun vechi.

– O casetă cu bijuterii sau cu monezi de aur ar fi fost mai interesantă.

– Ar fi trebuit predată guvernului italian, interveni Enrico.

– Cât de nedrept!

Rianna îi lăsă și ieși din hotel, întâlnindu-se față în față cu Duncan.

– E adevărat că iahtul e în port?

– Da, dar Holford trebuie să raporteze mai întâi autorităților în legătură cu descoperirea sa și să obțină aprobarea de a cerceta epava.

– Este vorba de un vas din antichitate sau din perioada modernă?

– Nu e vorba de o galeră romană, totuși Holford presupune c-a fost o navă de război din secolul al șaisprezecelea sau al șaptesprezecelea.

– Te-ai întâlnit cu el de dimineață?

– Dacă te-ai fi trezit mai devreme, ai fi putut veni cu mine în port. A trebuit să mă mulțumesc cu tovărășia Lyndei până aici.

– Cel puțin a fost o companie feminină.

– Nu este ce-aș fi ales, dacă mi s-ar fi îngăduit.

– E prea devreme ca să încerci să flirtezi cu mine. Sunt sigură, de altfel, că ai altceva de făcut.

Drept răspuns, o luă de braț și o conduse spre limba de pământ care făcea legătura cu peninsula.

– Nici măcar tu nu vei mai lucra azi. Se organizează o petrecere pe iaht și te previn de pe-acum că nu voi admite să fii monopolizată de gazda noastră.

„Slabă speranță", se gândi Rianna tristă, „atâta timp cât în preajma lui se aflau Emilia și Lynda".

– Și-acum, unde mă duci? îl întrebă cu voce tare.

– Spre fântâna Arethusei.

– Da, știu legenda. Era urmărită și a scăpat transformându-se într-un jet de apă.

– Voi avea grijă să nu se-ntâmple același lucru și cu tine.

Rianna nu răspunse, dar se gândi că există totuși un avantaj pe care-l oferea compania lui Duncan: lipsa stresului pe care i-l genera nesiguranța față de reacțiile lui Holford.

Stătea lângă balustrada fântânii privind rațele care înotau printre tulpinele de papirus și ascultând explicațiile lui Duncan, când instinctiv ridică privirea. De partea cealaltă a

bazinului, Holford o privea cu o figură rece, serioasă, chiar supărată. În clipa aceea, Rianna își dădu seama că Duncan avea un braț în jurul taliei ei și cealaltă mână pe încheietura mâinii ei. Se priviră lung, până când Duncan, simțind că Rianna nu-l mai ascultă, îl observă pe Holford și-i făcu semn cu mâna. Porniră amândoi spre el, ocolind bazinul, dar acesta schiță un salut cu o scurtă înclinare a capului și plecă în direcția opusă.

– Acum chiar că l-am supărat pe șefu'! râse Duncan. Câte fete vrea să monopolizeze? De ce nu se mulțumește cu Emilia? Și uită că mai e și Lynda, care se consideră marea lui dragoste?

Cuvintele lui Duncan o răniră, acum când știa că Holford n-o iubise niciodată pe Lynda și că, dacă va trebui să se însoare cu ea, nu va găsi niciodată fericirea pe care o merita.

Din politețe, Rianna îl lăsă pe Duncan să-i mai arate câteva obiective importante, deși gândul ei rătăcea în cu totul altă parte, apoi se întoarseră la hotel pentru prânz.

– A fost totul în regulă? îl întrebă ea pe Martin, care venise și el între timp.

– În general, da. Epava e interesantă. Sperăm s-o mai găsim în același loc când vom obține aprobarea din partea autorităților italiene. Marea are obiceiul de a muta resturile vaselor naufragiate și a le acoperi. Am lăsat acolo o geamandură.

– Și dacă găsește altcineva punctul vostru de reper și începe explorarea?

– Nu prea putem împiedica așa ceva.

– Am auzit că se organizează o petrecere pe iaht, diseară.

– Da, chiar vroiam să-ți spun. Ai filmat ceva de dimineață?

– Nu, am făcut doar fotografii.

– Atunci, vom merge împreună și ne vom ocupa de partea de arheologie.

Imediat după prânz, Rianna își luă aparatele și se urcă repede într-un taxi împreună cu Martin, bucuroasă că Duncan n-a reușit să vină cu ei.

– Începem cu teatrul grecesc, cât avem lumină bună. Apoi mergem la amfiteatrul roman și la peșteri și grote, sugeră Martin.

Ce bine era, se gândi Rianna să poată lucra din nou cu fratele ei, așa cum erau obișnuiți. Și totuși, îl simțea și pe el încordat, ca și cum era preocupat de altceva.

– Te frământă ceva? îl întrebă ea în cele din urmă.

– Poate… Ai venit cu Duncan din Marsala?

– Nu, cu Emilia, mama acesteia și Enrico. De ce?

– Lynda a făcut unele aluzii referitoare la faptul c-ai început călătoria cu Emilia și mama ei, apoi ai continuat în mașina lui Duncan.

– Cum naiba poate susține o minciună atât de revoltătoare? Ea și Duncan au călătorit împreună. În orice caz, Holford o poate întreba pe Emilia, dacă-l interesează.

– Nu e prea măgulitor ce spun, dar mi se pare că pe Holford îl interesează mai mult Duncan. În primul rând,

Duncan a ales să nu participe la această expediție. E adevărat, nu era într-o formă grozavă, dar în același timp, se pare c-a vrut să facă această călătorie pe uscat, împreună cu tine.

– Mi-a propus aceasta, dar am refuzat pentru că-i promisesem deja Emiliei că merg cu ea. Lynda era la vila familiei Cavallini. Ah, acum îmi dau seama! Bănuiesc că intenționa să vină cu Enrico, dar planurile i-au fost dejucate pentru că acesta a mers cu noi, el a condus. Așa că, probabil l-a rugat pe Duncan s-o aducă.

Apoi îi povesti lui Martin episodul din grădină.

– Păcat că n-ai fotografiat-o. Ai fi putut s-o șantajezi.

– Probabil de-asta se și teme, deși nu-mi dau seama de ce.

– Oricum, te-am avertizat.

Rianna încerca să găsească, în lumina a ceea ce aflase de la fratele ei, o posibilă explicație a ostilității din privirea lui Holford. Oare să fi fost gelos pe Duncan? Nu, era o ipoteză puțin probabilă, la care nici nu îndrăznea să spere.

Se aflau în fața peșterii Urechea lui Dionisos și așteptară până un grup de vizitatori se îndepărtară. Mai rămăseseră câțiva pași în urma celorlalți, încercând efectul ecoului, după ce ghidul le demonstrase ciudata proprietate a peșterii și le explicase cum Dionisos auzise tot ce spuseseră cei care coborâseră în peșteră. Deodată, spre surprinderea ei, Rianna auzi o voce repetând ca o incantație: „Duncan e iubitul meu, iubitul meu, iubitul meu. Duncan e cavalerul Riannei".

În clipa următoare, apăru Holford urmat de Lynda.

– Încerci ecoul? O întrebă Holford pe Rianna, cu o ușoară grimasă de dezgust.

– Nu. Credeam că Lynda.

– Eu? N-am auzit nimic. Tu ai auzit ceva Holford?

– Nu contează.

Rianna înțelese perfect: Holford își imaginase că ea profitase de această ocazie pentru a-și face cunoscută opțiunea. Oricum, ecoul nu reda și vocea.

– Hai să-ncercăm toți ecoul, sugeră ea, nefiind dispusă să se lase bătută atât de ușor. Lynda ne poate arăta exact locul.

– Ah, nu, în nici un caz, răspunse Lynda grăbită. Se spune că nu auzi nimic bun vorbindu-se despre tine dacă asculți.

– Dar nu trebuie să ții un discurs. Un singur cuvânt e de-ajuns. Sau un nume, Enrico, de exemplu. Ar avea o rezonanță bună.

– Să mergem, Holford. Îmi ajunge cât am vizitat aceste locuri sumbre, spuse Lynda grăbită, ceea ce însemna că săgeata bine țintită de Rianna nimerise în plin.

Seara, Rianna merse cu Martin la bordul Celestinei. Holford nici măcar nu menționase ceva de vreo petrecere. Mai mult, nici nu apăruse. Lipseau, de asemenea, Emilia, mama ei și Enrico.

– Ar fi trebuit să fie aici! spuse Lynda, supărată. În definitiv, se presupune că are ceva de sărbătorit.

– Poate că sărbătorește într-adevăr undeva, insinuă Duncan malițios, împreună cu Emilia și grupul ei.

– Norocos individ! Comentă Martin. Fără supărare, Lynda!

– Bănuiesc că n-are nici un fel de importanță dacă Rianna se simte jignită, spuse Duncan. Ea nu-i decât sora ta.

– Așa e, aprobă Rianna, zâmbind. Surorile sunt obișnuite cu astfel de tratamente.

După cină, Rianna profită de ocazie pentru a discuta cu Steve.

– Povestește-mi despre riscul explorării subacvatice. Holford îmi spune c-ar trebui să încerc și eu să văd cum este să cercetezi adâncurile.

– Pentru oricine care e sănătos și înoată bine, riscul nu poate fi prea mare, cu condiția să nu fie singur. Asta e tot, să nu fii niciodată singur. De altfel, noi întotdeauna pornim câte doi.

– Și să nu bei alcool înainte de scufundare.

– Și nici să nu mănânci prea mult. Oricum, nu se pune problema în cazul tău. Holford nu admite pentru început decât scufundarea cu tub de oxigen.

Rianna încercă să aducă în discuție tragedia lui Jack Patterson, dar încă nu știa cum.

– Fratele meu este foarte strict în privința respectării regulilor. Este conștient de responsabilitatea pe care o are: pe de o parte, trebuie să înregistreze rezultatele activității voastre extrem de laborioase, iar pe de altă parte, trebuie să aibă grijă de echipamentul foarte scump cu care lucrează.

– Cred că, de fapt, ești îngrijorată din cauza fratelui tău pentru că este cameraman și știi ce s-a întâmplat cu Jack. Știi despre soțul Lyndei, nu-i așa?

– Am auzit ceva, dar nu foarte mult.

– Mă tem că vina a fost în totalitate a lui. Obișnuia să bea prea mult, chiar dacă nu înainte de scufundări.

– Ce s-a întâmplat de fapt?

– În primul rând, a încălcat flagrant regula și a coborât în adânc singur. Nu i s-a remarcat absența decât după aproximativ o jumătate de oră de la plecare. În locul acela adâncimea era de aproximativ șaptezeci de picioare, așa c-ar fi trebuit să se ridice repede la suprafață. Holford și Duncan au plecat imediat în căutarea lui, dar se pare că indica, prin semne, că totul e în regulă. După aceea, totul a devenit confuz. Steve făcu o pauză, gânditor, și-și aprinse o țigară. Duncan a urcat la suprafață și întreaga responsabilitate a revenit lui Holford. Se epuizase aerul din cilindrul lui Jack, așa că trebuia să se folosească amândoi de-al lui Holford.

– Dar cum se poate realiza așa ceva?

– Foarte ușor. Se trece furtunul de la unul la celălalt, dar trebuie să-ți controlezi respirația și anume să expiri când urci, apoi să inspiri de două ori, ținându-ți respirația a doua oară. Se pare că, la un moment dat, în timp ce urcau la suprafață, Jack și-a pierdut cunoștința, iar Holford trebuia să-l aducă în cel mai scurt timp posibil și cu toate acestea nu prea repede, pentru a nu-i afecta plămânii.

Imediat ce Jack a fost ridicat la bord, mi-am dat seama că era pierdut. Ne-am străduit toți; am făcut tot ce-a fost omenește posibil – am telegrafiat la spitalul din orașul cel mai apropiat și l-am dus acolo, dar murise cu mult timp înainte de a ajunge.

– Dar n-a fost vina lui Holford.

– Categoric nu, dar el face în continuare prostia de a se învinui. Jack încălcase toate regulile. În plus, când Holford a încercat să-l salveze, era practic întuneric. Nu se coboară niciodată în adânc noaptea, decât în caz de urgență.

– De fapt, Holford și Duncan și-au riscat viața încercând să-l salveze pe Jack.

– Așa este, dar nu te gândești la așa ceva când încerci să-ți salvezi un coechipier.

– A fost o anchetă?

– Două. Una în Borneo și cealaltă în Singapore. Din păcate, Holford a refuzat să facă uz de singura dovadă care l-ar fi scutit complet de responsabilitatea sa. Jack a lăsat o scrisoare în cabina lui. A căzut dintr-un buzunar în timp ce-i strângeam lucrurile. Nu era adresată lui Holford sau altcuiva, așa c-am citit-o. Lynda vroia să divorțeze și Jack presupunea că vrea să se mărite cu Holford; în consecință și-a pus capăt zilelor.

– Vrei să spui că s-a sinucis?

– În cele din urmă, asta a fost, deși ar fi putut duce foarte ușor la moartea altora. I-am dus biletul lui Holford și, ca un

prost, l-a distrus. Nu vroia s-o amestece pe Lynda în povestea asta și-i și displăcea faptul că unul din membrii echipei sale alesese…

– Mulțumesc că mi-ai spus.

Rămase tăcută, dându-și seama acum mai bine ce putere de șantaj avea Lynda. În lipsa acelei scrisori, Holford nu se putea împotrivi.

– Ce puneți aici la cale? Se auzi vocea Lyndei, atât de aproape, încât Rianna se întreba dacă nu cumva aceasta ascultase discuția lor de câtva timp.

– Cum să te aruncăm peste bord și-apoi să te facem să reapari ca o nimfă la fântâna Artheusei, răspunse Steve.

– Ce soartă îngrozitoare! Dar pentru Rianna ce plănuiești?

– Poate că un zbor ușor prin aer până pe pământ…

La întoarcere, Martin conduse fetele până la hotel.

– Ce plictisitor a fost! se plânse Lynda.

– Ce spui tu este foarte puțin măgulitor, bombăni Martin.

– Ce să fac, mi-a lipsit Holford! Unde naiba o fi fost?

– A luat masa cu câteva persoane influente cu relații la autoritățile portuare și la Departamentul de Arheologie din cadrul guvernului italian, pentru a trata în legătură cu descoperirea făcută, anunță Steve.

– Și de ce nu mi-ai spus de la început?

– Pentru că, draga mea Lynda, m-am gândit că e mai amuzant să te las să faci tot felul de supoziții.

– Ceea ce a fost valabil și pentru Rianna.

– Nu, nu, eu n-am fost chiar atât de curioasă sau deranjată de absența lui Holford.

– Sigur că nu, din moment ce l-ai avut pe Duncan lângă tine, ca de altfel mereu.

Duncan și Jeffrey rămaseră pe iaht, iar Martin însoți fetele la hotel. Rianna primi la recepție un bilet.

– E de la Emilia, îi șopti ea lui Martin, după ce citi repede cele câteva rânduri. Spune că-i pare rău că n-a mai rămas, dar a trebuit să plece la Palermo.

– Ce-o fi cu ei de-au dispărut atât de grăbiți?

– Afaceri, bănuiesc.

– Afacerile sunt în Marsala, nu în Palermo.

– E adevărat. Îi voi spune și Lyndei, ca să nu-și mai facă griji inutile gândindu-se că Holford hoinărește cine știe pe unde cu Emilia.

La auzul veștii, în ochii Lyundei se aprinse o scânteie ca de triumf. Abia a doua zi Rianna înțelese semnificația acelei bucurii.

Se afla împreună cu Martin la muzeu, să vadă monezile pentru care Siracuza era renumită, deși unele dintre ele fuseseră descoperite în Selinunte. Nu se permitea accesul a mai mult de doisprezece vizitatori o dată, care erau încuiați în încăpere, ca măsură extremă de securitate.

Rianna contempla încântată delicatețea cu care monezile erau gravate: capete de zei și zeițe desenate până în cele mai mici amănunte.

– Este uluitor cu câtă minuțiozitate sunt lucrate, șopti Rianna extaziată. Uită-te la acești patru cai, sunt redați perfect.

– Vechii artizani își știau bine meseria. În plus, trebuie ținut cont că au ajuns la această realizare desăvârșită fără ajutorul mijloacelor moderne de astăzi.

Rianna ridică privirea, uimită, recunoscând vocea lui Holford.

– Își făureau ei înșiși instrumentele, continuă acesta, examinând mai departe una dintre monezile din casetele de sticlă, ca și cum nici n-ar fi observat prezența ei. Mă îndoiesc să fi avut cel puțin o lupă.

– Singurul lor instrument de precizie trebuie să fi fost vederea perfectă, intră în joc Rianna.

O privi zâmbind, atât de aproape de ea, încât îi atinse brațul.

– Nu mă așteptam să te întâlnesc aici, spuse Rianna, furioasă pe ea însăși de a nu fi găsit o replică mai spirituală.

– Credeai c-am chefuit noaptea trecută?

– Ar fi fost posibil.

– Ce-ar fi spus ceilalți băieți dac-ar fi fost așa? Nu te însoțește Duncan, ca de obicei?

– Nu. Probabil are ceva mai important de făcut decât să se țină după mine – ca de obicei.

Timpul de vizitare pentru grupul lor expirase și erau conduși acum într-o încăpere alăturată și de acolo pe un coridor. Holford rămase lângă ea cât străbătură una din galeriile cu sculpturi.

După câteva minute, li se alătură și Martin.

– Am obținut aprobarea de a fotografia unele sculpturi când această parte a muzeului e închisă publicului. Așa că, Rianna, notează datele referitoare la aceste piese.

Rianna își imagină că Holford avea să se retragă după ce ea își scoase carnetul, gata să înceapă să noteze, dar dimpotrivă, îi dicta chiar el o mulțime de explicații referitoare la fiecare obiect de artă.

– Voi veni mai târziu cu tot ce-mi trebuie, hotărî Martin și se îndepărtă pentru a mai face unele fotografii.

Rianna intenționă să-l urmeze, dar Holford întinse mâna s-o oprească.

– Rianna, vreau să știu ceva, dar vreau adevărul. Îl iubești pe Duncan?

– E treaba ta? răspunse ea, complet nepregătită pentru o întrebare atât de directă.

– Da. Înțeleg c-ai aranjat să călătorești împreuna cu el la Siracuza.

– Cine ți-a spus?

– Îmi pare rău că Duncan n-a fost cinstit cu mine. Nu era nevoie de acel pretext ca să nu vină cu noi.

– N-am avut nici un amestec. Era răcit și tu ar trebui să știi cel mai bine că principala condiție este starea de sănătate perfectă.

– Așa ți-a spus? Și chiar era răcit? Mie mi-a spus cu totul altceva, și anume că l-ai rugat să te însoțească în această călătorie pentru a-ți arăta punctele de interes.

Rianna era atât de furioasă, încât cu greu se stăpâni să nu-l pălmuiască.

– Ce-aș putea să-ți spun care să te facă să crezi ceea ce nu vrei să crezi? Da, Duncan s-a oferit să mă însoțească, dar am refuzat. Am venit cu Emilia, mama ei și Enrico. Întreabă, dacă vrei să știi adevărul.

– Știi foarte bine că nu-i pot întreba. Emilia este la Palermo la o audiție. Își dorește să devină cântăreață, dar tatăl ei n-ar accepta pentru nimic în lume o astfel de carieră pe care o consideră dezonorantă pentru familia lor. Lynda mă asigură că ea a venit cu ei, iar tu ai mers cu Duncan.

– Și am stat împreună cu el la diverse hoteluri de pe traseu, nu-i așa? De ce nu te interesezi la acele hoteluri ca să te convingi c-am stat amândoi chiar în aceeași cameră?

Acum înțelesese pe deplin bucuria din privirea Lyndei. Nu era nimeni care să-i poată infirma versiunea. Nu era nimeni, deocamdată, se gândi Rianna, dar mai devreme sau mai târziu, Holford tot va afla adevărul, și-atunci îl va face să regrete amarnic fiecare cuvânt pe care-l rostise, îl va face să…

Holford continua să vorbească. La început cuvintele lui trecură pur și simplu pe lângă ea, apoi, treptat, căpătară sens.

– … Păcat că n-am știut de la început că Duncan este cel de care te simți atrasă. Poate c-ar fi trebuit să prevăd. Dar am fost un prost, un mare prost. Mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de tine și dac-aș fi avut cea mai mică speranță că ții puțin la mine aș fi trimis-o înapoi pe Lynda. Este mai

puternică decât pare, dar împreună am fi reușit s-o înfruntăm. Îmi pare rău, Rianna. Nu te voi mai deranja. Să uităm complet ce s-a întâmplat în această dimineață.

După care dispăru pe o străduță îngustă. Rianna rămase țintuită locului, dorind zadarnic s-alerge după el, să-l implore să mai spună totul o dată.

De ce-a trebuit să se lase pradă mâniei? De ce nu i-a spus calm, cât se poate de serios, că nu-l iubește pe Duncan? De ce a trebuit să-i arunce în față cuvinte care să-l doară?

– Arăți de parc-ai văzut o stafie, spuse Martin, revenind după un timp. Unde e Holford?

– S-a dus.

Cuvintele acestea aveau pentru ea rezonanța unui dangăt funebru. Se simțea pustiită. Prin fața ei trecuse într-adevăr o stafie – cea a dragostei pierdute. Nu, nu pierdute, ci alungate în mod absurd, într-un acces de furie lipsit de sens.

Capitolul 10

Rianna bătea la mașină câteva articole când Martin veni la sfârșit de săptămână la Casa Rosa. De când se întorsese din Siracuza, adică de aproximativ opt săptămâni, vizitase o mulțime de locuri, în special pe cele care nu intrau în circuitul turistic obișnuit.

– Ce vești ai? o întrebă Martin.

– Destul de bune. Câteva articole de călătorie sunt acceptate în broșura de anul viitor. Reportajul realizat la pivnițele cu vinuri ale familiei Cavallini va fi cumpărat de producătorii seriei „Vinurile lumii", iar câțiva producători de emisiuni de televiziune sunt interesați de orice materiale inedite – iar eu am o mulțime.

– Bravo. Contul nostru bancar e aproape la limită, așa că ne-ar prinde bine o infuzie de capital.

– Ah, mai e ceva. Departamentul local al educației dorește unul din filmele noastre cu antichități grecești și

romane, dacă adăugăm un comentariu interesant referitor la istoricul lor. Am făcut deja mare parte din acest comentariu, dar mai trebuie să caut unele date.

– În afară de muncă, n-ai mai făcut nimic? Cum te-ai distrat?

– Am mers mult cu mașina, am fost de câteva ori invitată la vila familiei Cavallini. Apropo, presupun că știi…

– Că Emilia s-a logodit cu Enrico? Da, vestea a ajuns și pe iaht. Nu știu cum a reacționat Holford, dar am impresia că nu avea intenții serioase în legătură cu ea.

– Dar tu?

– Nu știu. Am fost conștient că n-am nici o șansă.

– Și Emilia a fost acceptată pentru a lua lecții de canto. Tatăl ei n-ar fi fost niciodată de acord, dar se pare că Enrico o va încuraja să cânte în cadrul unor recitaluri și poate concerte.

– Păcat că se pierde o voce atât de frumoasă. Ar fi fost o Tosca sau o Carmen grozavă.

– Ai mai văzut-o pe Lynda? Presupun că este tot în Siracuza. Se pare c-a făcut cunoștință cu un american care locuiește la același hotel. Nu se știe cât va dura, dar deocamdată nu ne mai deranjează cu prezența ei. Nu m-ai întrebat nimic despre Duncan.

– Presupun că e ocupat, la fel ca voi toți.

– Și nici despre Holford.

– Nu mă-ndoiesc că și el e foarte ocupat. Ați mai găsit vreo bucată de epavă?

– Suficient ca s-o identificăm ca fiind o corabie din anii 1550, în care am găsit arme și ceea ce mi se pare cel mai interesant, articole de uz cotidian, de exemplu farfurii, cuțite, căni din cositor, câteva săbii și o minunată piperniță, folosită, fără îndoială, la masa căpitanului.

Rianna petrecu seara împreună cu Martin la unul din hotelurile din centrul Marsalei și anume hotelul Bolzano. Martin îl alesese, deși ar fi preferat oricare altul în locul acestuia, unde îl întâlnise prima oară pe Holford.

În ultimele luni se concentrase numai asupra muncii ei, încercând să-l uite pe bărbatul de care se îndrăgostise atât de nebunește. Cu toate acestea, îi revenea destul de des în gânduri.

– Închirierea Vilei Aurelia a fost o irosire de bani. N-ați prea folosit-o.

– Poate că Holford a închiriat-o pentru Lynda.

– Cum și-a putut închipui c-o va interesa vila când voi toți sunteți plecați?

– Cred că acum s-a lămurit în privința ei. Niciodată n-am înțeles de ce o tolerează. Știu că e văduva lui Jack, dar, din ce mi s-a povestit, căsătoria aceea oricum se destrăma.

– Să sperăm că va fi ocupată mai mult timp cu acel american, sugeră Rianna pe un ton vesel, deși sufletul ei era copleșit de mâhnire dându-și seama că, fără cele două presupuse rivale, i-ar fi fost mai ușor să ajungă la inima lui Holford dacă între ei n-ar fi existat acea prăpastie de netrecut.

Deși compania lui Martin îi făcea plăcere, se simți ușurată când acesta trebui să se întoarcă la Siracuza, pentru că-i amintea prea mult de Holford.

Abia când se întoarse în camera ei după ce-l conduse, văzu pe măsuța ei de toaletă un pachet ambalat neglijent. Înăuntru era un coral mare cu o mulțime de ramificații delicate. Tocmai se gândea ce gest frumos făcuse Martin aducându-i un astfel de dar, când observă un bilet pe care aproape că-l aruncase împreună cu ambalajul.

„Un cadou din Siracuza. Holford speră că-l poți folosi cumva, făcându-ți un colier sau altceva ce-ți place".

Era scrisul lui Martin, dar era oare acel cadou ramura de măslin pe care Holford i-o întindea, sau un suvenir de rămas bun? Privi lung acea suprafață lucioasă pe care se reflecta lumina și ochii i se umplură de lacrimi inutile și hotărî să fotografieze coralul pe un fundal de culoare verde închis.

Își amintea de discuția cu Holford, atunci când acesta venise acasă la ea și se-ntreba dacă nu cumva îi interceptase greșit cuvintele; poate că fata la care făcuse aluzie era chiar ea, nu Emilia.

Își dădu seama că Duncan nu fusese un adevărat prieten. N-ar fi trebuit să-l lase s-o pună într-o postură neplăcută față de Holford.

La sfârșitul săptămânii primi o scrisoare de la Martin, prin care îi spunea că poate veni în Siracuza pentru a asista la un spectacol de balet la teatrul grec.

Până acum, Rianna evitase de a mai merge la Siracuza, pentru simplul motiv că nu vroia să se-ntâlnească întâmplător cu Holford sau cu Duncan, sau cu oricare din ceilalți. Se hotărâse însă să meargă pentru acest spectacol. Deși ar fi putut ajunge acolo într-o singură zi, intenționă să facă un ocol prin Etna, să rămână acolo o noapte și să filmeze tot ce-i place. Orașul era interesant și-și promisese să revină, încă de când îl văzuse prima dată. Fotografie castele, palate, casele oamenilor simpli, discutase cu aceștia, își cumpărase chiar și un șal ca acelea pe care femeile de-acolo îl purtau în mod tradițional.

Se făcuse seară când în sfârșit ajunse în Siracuza.

– Credeam că nu mai vii, o întâmpină Martin la hotelul unde urma să stea.

– Nu m-am grăbit și am făcut fotografii pe drum. Ce știi despre spectacol?

– E o companie din Neapole. Pe lângă aceasta, mâine are loc și un festival al mării, curse de ambarcațiuni, focuri de artificii.

– Numai tu ești pe țărm? Sunt pe iaht, ceilalți?

– Cine ai fi dorit să te întâmpine? Duncan? Holford?

Cinară târziu, într-un restaurant.

– De data aceasta Lynda nu te va mai deranja. E plecată într-o croazieră cu iahtul americanului, împreună cu câțiva prieteni ai acestuia.

– Sper că este un iaht mai mare decât Celestina, comentă Rianna.

Vestea, însă, o bucură.

Pentru a nu se suprapune cursei de ambarcațiuni, spectacolul de balet a fost amânat cu o zi.

Când Martin și Rianna sosiră, teatrul grecesc era aproape plin cu spectatori. Reprezentația începuse deja când se ridicară pentru a permite câtorva întârziați să ajungă la locurile lor. Spre surprinderea Riannei, unul dintre aceștia era chiar Holford care se așeză lângă ea, zâmbindu-i.

– Îmi pare rău c-am întârziat, șopti el nereușind să spună mai mult pentru că începuse deja cealaltă variațiune.

În următoarea scurtă pauză, Rianna încercă să găsească un subiect inofensiv de conversație.

– Mulțumesc pentru coral.

– Mă bucur că nu l-ai trimis înapoi.

– Să-l trimit înapoi?

A trebuit să aștepte următoarea pauză pentru a continua.

– De ce să fi trimis coralul înapoi? Nu era pentru mine?

– I-am spus lui Martin să mi-l aducă înapoi dacă nu vrei să-l primești.

Rianna tăcu; se gândi bine la semnificația acelei instrucțiuni pe care Martin n-o îndeplinise.

– Asta înseamnă că… Dacă n-aș fi primit coralul… Atunci…?

– Firește. M-am gândit c-ar fi o lașitate din partea mea să nu mai încerc încă o dată.

– Mă bucur că l-am păstrat, șopti ea, încercând cu greu să-și stăpânească bucuria.

Mâna lui i-o cuprinse pe a ei. Mai întâi, Rianna simți că explodează de atâta nebună fericire, apoi se liniști treptat, ca și cum ar fi găsit în el o oază de calm și seninătate.

Mai urma un scurt balet după pauză, dar Holford o conduse până la nivelul superior al amfiteatrului.

– Vor mai fi ocazii în care vom asista la spectacole de balet într-un teatru grec, spuse el. Momentul acesta, însă, este unic, dragostea mea.

Se contopiră într-un sărut deopotrivă pasional și tandru, învăluiți de misterul acelei nopți și al acelui loc în care istoria se repeta perpetuu.

– Ți-am mărturisit că te iubesc, că m-am îndrăgostit de tine aproape din ziua în care te-am cunoscut. Acum, aș vrea să te aud pe tine.

– Chiar ai nevoie de cuvinte?

– Da.

– Nu e suficient coralul?

– Nu. Vreau s-aud cuvintele.

– Holford, cum ai putut fi atât de orb? Credeam că ai o legătură cu Lynda.

– Asta a fost doar în imaginația ei.

– Apoi, am crezut că ești atras de frumoasa Emilia.

– Stai puțin! Ce părere aveai despre mine? Nu sunt un donjuan!

– Ce contează ce părere am din moment ce te iubesc?

– Așa e mai bine. În sfârșit, ai spus-o.

Rămaseră îmbrățișați până când aplauzele spectatorilor anunțară sfârșitul spectacolului, apoi merseră încet până în locul în care Holford își lăsase mașina.

– Ceea ce totuși nu înțeleg la Emilia, spuse Rianna, este de ce a plecat așa, deodată, la Palermo? Nu știa de acea audiție?

– Cred că știa, dar s-a folosit de excursia la Siracuza ca pretext pentru tatăl ei. Cel puțin, acum s-a împăcat cu ideea că fiica lui va cânta în public din plăcere, nu pentru a-și câștiga existența.

– Mă bucur pentru ea. Ar fi fost păcat să se piardă așa o voce. Dar… mă întreb dacă nu cumva Martin mă caută.

– Probabil că s-a întors deja în oraș. Poți să-i mulțumești pentru ajutor.

– Ce fel de ajutor?

– M-a asigurat că nu te interesează Duncan. Te rog să mă ierți pentru acele acuzații, dar eram nebun de gelozie văzându-te atât de apropiată de el. În plus, Martin mi-a sugerat că, dac-aș fi mai direct, aș putea să te determin să ieși din turnul în care simțul datoriei și responsabilitatea muncii pe care o faci te-au exilat.

– Mă bucur să aflu că frații pot fi uneori atât de utili.

Era trecut de miezul nopții când au ajuns la hotel, dar Martin încă îi aștepta, răbdător.

– Era și timpul să apăreți. Acum nu mai aveți nevoie de mine. Noapte bună.

Înainte de a pleca, își îmbrățișă îndelung sora și dădu mâna cu Holford.

– Trebuie să te întorci pe iaht?

– Da, cu Martin. Dar Celestina nu e departe.

– În toată această zăpăceală, am uitat să te-ntreb de epavă.

– Avem timp mâine pentru asta. Întregul proiect a mers foarte bine. Vom putea recupera câteva obiecte pe care muzeele italiene vor fi fericite să le aibă. Noapte bună, iubito. Nu-mi place să te las aici, dar nu-l mai pot lăsa pe Martin să mă aștepte.

Rianna adormi cu greu. Inima ei înălța ode de bucurie pe care numai dragostea împărtășită o cunoaște.

A doua zi dimineața, un chelner îi transmise un mesaj telefonic: era rugată să meargă imediat în port, unde o aștepta o barcă.

Luă un taxi, torturată de temeri. Duncan o aștepta, cu o figură gravă.

– Ce s-a întâmplat?

– Un mic accident, dar cred că totul va fi bine.

– Holford? Sau Martin?

– Amândoi, răspunse el încordat, pornind barca spre iaht.

– Ce fel de accident?

În minte îi răsunau cuvintele Lyndei: „Se pare că Holford are ghinion cu cameramanii".

– Este posibil ca Martin să fie prins în carena epavei.

– Și Holford?

– A coborât să-l salveze. E și Jefrrey acolo.

Rămase tăcută, luptându-se să nu cedeze lacrimilor, până când ajunse la bordul Celestinei unde o întâmpină Steve.

– E grav?

– Încă nu. Mai pot rămâne acolo destul de mult, dar va deveni presant.

– Sunt la adâncime mare?

– Nu; aproximativ cincizeci de picioare, ceea ce înseamnă că au o marjă de timp înainte de a fi nevoie să se oprească pentru decompresiune. Martin și Jeffrey sunt acolo de mai puțin de o oră, iar Holford a coborât doar de o jumătate de oră.

– Totuși, ce s-a întâmplat?

– Marea nu rămâne niciodată la fel, de aceea epavele devin uneori inaccesibile. Nisipul și scoicile sunt deplasate de curenți și am înțeles că o bucată de lemn l-a blocat pe Martin în carenă. Astfel de accidente nu pot fi prevăzute.

După puțin timp, Duncan coborî și el. Cele zece minute care trecură până când Steve anunță în sfârșit niște semnale, păruseră ca niște ore pentru Rianna. Nervii ei erau încordați la maximum. Cine va apărea? Și în ce stare? Soarta nu putea fi atât de crudă încât să-i smulgă de lângă ea pe cei doi bărbați la care ținea cel mai mult. Holford îi spusese deja că marea este de neînduplecat și are putere absolută.

– Liniștește-te Rianna, o încurajă Steve cu blândețe. Pentru ca totul să fie în regulă, nu trebuie forțat și grăbit nimic.

Jeffrey apăru primul la suprafață.

– Sunt sănătoși. Holford a reușit să-l scoată pe Martin din spațiul în care era blocat.

– Mai funcționează cilindrul de aer al lui Martin?

– Din câte știu eu, da. Oricum, ceilalți doi au cilindrii plini.

Jeffrey lipăi zgomotos pe punte, golind într-un recipient cu apă dulce mostrele de specimene cu care venise la suprafață. Cum putea cineva să se ocupe de acele creaturi, când trei semeni de-ai săi se aflau în pericol? Apoi, Rianna își dădu seama că, atunci când ai o meserie ca a lor, trebuie să înveți să-ți îndeplinești mecanic măruntele sarcini cotidiene.

Urmă Duncan. Sigur, Rianna n-ar fi dorit să i se întâmple nimic rău, dar venirea lui nu avu darul să-i liniștească temerile cu nimic.

Apoi, apăru Martin cu aparatul mare de filmat subacvatic, pe care Duncan îl ajută să-l dea jos.

– Slavă Domnului! șopti Rianna.

– Cureaua de la cilindrul meu cu aer s-a prins de o bucată de lemn care ieșea în afară. Mi-a fost teamă să trag prea tare și nici nu vroiam să deteriorez aparatul de filmat, apoi am rămas imediat blocat.

Rianna simți o imensă ușurare, dar nu se putea liniști atâta timp cât Holford nu apărea. În sfârșit, urcă și acesta, surprins s-o vadă pe punte.

– Mulțumesc pentru că l-ai salvat pe Martin, șopti ea, venind către el și sărutându-l, așa ud cum era, cu costumul șiroind de apă.

Mai târziu, după ce toți au fost supuși unui examen medical de către Steve, Holford veni să se așeze lângă Rianna, sub prelata de pe punte.

– A fost neglijență din partea lui Martin? îl întrebă ea.

– Nu. Se putea întâmpla oricui, mai ales pe epave. Stâlpii de susținere sunt dislocați, uneori rupți. Martin a reușit să filmeze acea parte a vasului pe care nu avusesem cum s-o vedem, așa că tot răul a fost spre bine.

– Nu cred că voi vrea să cobor vreodată în adâncuri.

– Dar e obligatoriu. Cum vei înțelege problemele cu care se confruntă soțul tău dacă nu explorezi din când în când împreună cu el?

– Asta e prima dată când aud vorbindu-se de un soț. Intenționezi, așadar să te căsătorești cu mine?

– Cam la așa ceva mă gândeam.

– Cred că e o idee bună, dar va trebui să mă mai gândesc.

– Gândește-te chiar acum, până nu te arunc în mare.

– Nemilos, după câte văd. Bine, lasă-mi câtva timp pentru a învăța să fac scufundări, ca să-ți fac plăcerea.

– Așa-i mai bine.

Rianna nu avu totuși voie să facă scufundări decât după un antrenament zilnic de înot și după un examen medical riguros, dar și atunci, la început numai cu tubul de oxigen, în ape puțin adânci și doar pentru cinci minute.

Toți îi povestiseră despre lumea de vis a adâncurilor, dar abia acum trăise și ea pe deplin acea fascinație.

Se simțea în deplină siguranță, pentru că la capătul celălalt al „cordonului de ajutor“ era Holford. Acesta îi făcu semn să privească în sus: soarele strălucea, trimițându-și razele în adâncuri. Deasupra ei era într-adevăr acea „boltă de chihlimbar“. Nu însă de fiecare dată marea așternea la picioare și covorul de perle.

Abia când simți că Holford trage cordonul, pentru a-i da semnalul de ridicare la suprafață, își dădu seama cât de greu îi vine să se despartă de acea lume mirifică de vis – tăcută, frumoasă, plină de provocări.

În seara aceea, Holford venea la cină la hotelul în care locuia ea. Îmbrăcându-se, Rianna își aminti de cerceii din chihlimbar pe care promisese să nu-i mai poarte decât când va fi sigură de dragostea lui Holford.

Acesta îi observă imediat.

– Așadar, sunt din nou amândoi!

– Ce șarlatan! Să te prefaci că-l arunci în mare!

– Sper să-ți servească drept lecție să nu mă mai provoci.

Rianna îi arătase deja fotografiile color pe care le făcuse coralului primit de la el.

– Martin crede că una din aceste fotografii ar fi o copertă excelentă pentru cartea la care lucrezi.

– Coral, chihlimbar, perle, șopti Holford. Giuvaieruri dăruite de mare. Trebuie să-ți găsesc un chihlimbar în adâncuri și poate și un șirag de perle, dacă găsesc un anumit tip de stridii.

– Cu timpul, poate că voi reuși și eu să găsesc perle.

– S-ar putea să ne uimești pe toți cu descoperirile tale. Ești o elevă bună, dar mai ai multe de învățat.

– În legătură cu scufundările și cu marea?

– În legătură cu majoritatea lucrurilor – inclusiv în legătură cu mine.

– Da, știu că ești o enigmă totală. Îmi va lua o viață să te cunosc.

– Două vieți. Fiecăruia din noi îi va trebui o viață întreagă pentru a descoperi iubirea celuilalt.

Suna într-adevăr minunat, se gândi Rianna. Era fericită să-și petreacă viața descoperind mereu câte ceva din iubirea lui.

Sfârșit